MARELE PREMIU RTL-*LIRE*
Boualem Sansal
SATUL NEAMȚULUI
sau Jurnalul fraților Schiller
Marele premiu pentru roman al Societății Oamenilor de Litere din Franța
Raftul Denisei
book
HUMANITAS FICTION

Boualem Sansal

SATUL NEAMȚULUI

sau Jurnalul fraților Schiller

Traducere din franceză și note de
BOGDAN GHIU și MĂDĂLINA GHIU

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

BOUALEM SANSAL
LE VILLAGE DE L'ALLEMAND
OU LE JOURNAL DES FRÈRES SCHILLER
Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 2008
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2019, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-492-2 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

Îi mulțumesc cu deosebită afecțiune doamnei Dominique G.H., profesoară la liceul A.M., care a avut amabilitatea de a-mi rescrie cartea într-o franceză corectă. A făcut o treabă atât de bună, încât aproape că nu mi-am recunoscut textul. Mi-a fost greu să-l citesc. A făcut-o în amintirea lui Rachel, pe care l-a avut elev. „Cel mai bun elev“, a ținut ea să sublinieze.

În unele cazuri, i-am urmat sfatul, am schimbat nume și am eliminat comentarii. În altele, am păstrat propria mea redactare, este important pentru mine. Dânsa spune că există anumite paralelisme periculoase care ar putea să-mi pricinuiască necazuri. Nu-mi pasă, am spus ce aveam de spus, punct, și semnez:

Malrich Schiller.

Jurnalul lui Malrich

Octombrie 1996

Au trecut șase luni de la moartea lui Rachel. Avea treizeci și trei de ani. Într-o zi, cu doi ani în urmă, ceva s-a rupt în mintea lui și a început să alerge între Franța, Algeria, Germania, Austria, Polonia, Turcia, Egipt. Între două călătorii, citea, rumega în colțul său, scria, delira. Și-a pierdut sănătatea. Apoi locul de muncă. Apoi mințile. Ophélie l-a părăsit. Într-o noapte, s-a sinucis. Se întâmpla pe 24 aprilie anul acesta, 1996, în jurul orei 23.

Nu știam nimic despre problemele lui. Eram tânăr, aveam șaptesprezece ani când ceva s-a rupt în mintea lui, o apucasem pe-un drum greșit. Pe Rachel îl vedeam foarte rar, îl evitam, îmi ținea neîncetat predici. Îmi pare rău s-o spun, este fratele meu, dar să fii atât de bun cetățean te-apucă groaza. El avea viața lui, eu o aveam pe-a mea. Era ceva șef într-o mare firmă americană, avea gagica lui, casa lui, mașina lui, cartea lui de credit, totul era calculat la secundă, în vreme ce eu mă speteam 24/24 cu toți sinistrații din cartier. E clasificat ZUS-1[1], zonă urbană sensibilă de categoria întâi. La nesfârșit, ieși dintr-o nenorocire și intri în alta. Într-o dimineață, Ophélie ne-a telefonat și ne-a anunțat drama. Trecuse pe-acasă gândindu-se că o să mai afle vești despre *fostul* ei. Presimțeam eu ceva, a zis ea. Am sărit pe motoreta lui Momo, băiatul măcelarului halal, și-am demarat în trombă. Era lume adunată în fața casei, poliție, salvarea, vecini, curioși. Rachel se afla în garaj, pe jos, rezemat de perete, cu picioarele întinse, cu bărbia în piept și cu gura deschisă. Părea că doarme. Avea fața plină de funingine. Zăcuse toată noaptea în gazele de eșapament ale propriei mașini. Purta o pijama ciudată, o pijama în dungi pe care nu i-o știam, și era ras în cap ca la ocnă, chilug. Ce ciudat arăta! Am privit totul fără să scot o vorbă. Încă nu realizam. Medicul m-a întrebat: Este fratele tău? Am zis: Da. M-a întrebat: Numai atât îți vine să spui? Am ridicat din umeri și m-am dus în salon.

Ophélie era împreună cu Com'Dad, comisarul cartierului. Plângea. El lua notițe. Când m-a văzut, a spus: Apropie-te puțin! Mi-a pus întrebări. Am spus că nu știu nimic. E-adevărat, îl vedeam rar pe Rachel. Clocea el ceva, fără îndoială, dar îmi spuneam: Fiecare cu treaba lui. Trist, dar adevărat, sinuciderea este ceva obişnuit în cartier, ești uluit o clipă, rămâi abătut o zi sau două, dar după o săptămână nici nu te mai gândești. Îți spui: asta-i viața, și-ți vezi de-ale tale. De data asta, era vorba de fratele meu, de fratele meu mai mare, trebuia să înțeleg.

Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce se întâmplase și nu-mi închipuiam că

lucrurile ajunseseră atât de departe pentru el și că ar putea să ajungă atât de departe și pentru mine. La orice m-aș fi putut gândi, și chiar m-am gândit zile-ntregi, o chestie amoroasă, o chestie de bani, o chestie de stat, o boală incurabilă, tot ce poate fi mai rău în rahatul ăsta de viață, dar numai la asta nu. A, nu, Dumnezeule, asta nu! Nu cred că există cineva pe lume care să fi trecut printr-o asemenea dramă.

După înmormântare, Ophélie a plecat în Canada, la verișoara ei Cathy, care era măritată cu un vânător și comerciant de blănuri plin de parale. Mi-a lăsat casa în grijă spunând: Om vedea după aia. Când am întrebat-o de ce s-a sinucis Rachel, mi-a răspuns: Nu știu, nu mi-a spus niciodată nimic. Am crezut-o, mi-am dat seama după cum tremura că habar n-avea, Rachel nu spunea niciodată nimic nimănui.

M-am trezit singur în casă, cu moralul la pământ. Mi-era ciudă că nu fusesem prezent atunci când Rachel căzuse în depresie. O lună întreagă m-am învârtit în cerc. Mi-era rău, nu reușeam nici măcar să plâng. Raymond, Momo și ceilalți tovarăși îmi țineau companie. Treceau seara și vorbeam în șoaptă golind cutii de bere. Vegheam ca niște bufnițe. Atunci am început să muncesc în garajul tatălui lui Raymond, domnul Vincent. Se cheamă *Paradisul mașinilor*. Eram plătit ca ucenic, plus bacșișurile. Înnebuneam să stau singur. Munca e bună, te ajută să uiți.

O lună mai târziu, Com'Dad a telefonat la garaj ca să-mi spună: Treci pe la comisariat, am ceva pentru tine. M-am dus după muncă. S-a uitat îndelung la mine plimbându-și limba prin gură, după care a deschis un sertar, a scos o pungă de plastic și mi-a întins-o. Am luat-o. Conținea patru mari caiete ușor ferfenițite. Mi-a zis: E jurnalul fratelui tău. Nu mai avem nevoie de el. Mi-a pus degetul sub nas și a adăugat: Trebuie să citești, o să te-aducă cu picioarele pe pământ. Fratele tău era un tip mișto. După care a început să vorbească despre tot felul de lucruri care îl preocupau, cartierul, viitorul, republica, calea cea dreaptă. Îl ascultam bălăbănindu-mă de pe un picior pe altul. S-a uitat la mine și-a spus: Hai, cară-te!

De cum am început să citesc jurnalul lui Rachel, m-am îmbolnăvit. Totul a luat foc în jurul meu. Îmi strângeam capul în mâini ca să nu explodeze, îmi venea să urlu. Nu se poate, îmi spuneam la fiecare pagină. După care, când am terminat de citit, totul s-a așezat dintr-odată. Eram înghețat pe dinăuntru. Nu voiam decât un singur lucru: să mor. Îmi era rușine că trăiam. După o săptămână, am înțeles, povestea lui este povestea mea, a noastră, este trecutul lui tata, trebuia să-l trăiesc și eu, la rândul meu, să merg pe-același drum, să-mi pun aceleași întrebări, și, acolo unde tata și Rachel dăduseră greș, eu să încerc să supraviețuiesc. Simțeam că era prea mult pentru mine. Am simțit însă foarte tare, fără să știu de ce, că trebuie să povestesc totul lumii. Sunt povești de ieri, dar, pe de altă parte, viața este întotdeauna la fel și deci această dramă unică poate să se repete oricând.

Înainte de a începe să povestesc, iată câteva informații despre noi. Rachel și cu mine ne-am născut la țară, în fundul Algeriei, într-un ținut de la capătul pământului, nu știu

exact unde. Se cheamă Aïn Deb. Cândva, unchiul Ali mi-a explicat că asta înseamnă Izvorul măgarului. Ceea ce mă făcuse să râd, îmi imaginam un măgar păzindu-şi semeţ sursa de apă, frecându-se egoist pe burtă.

Ne-am născut dintr-o mamă algeriană şi un tată neamţ, Aïcha şi Hans Schiller. Rachel a ajuns în Franţa în 1970, avea şapte ani. Din prenumele Rachid şi Helmut a ieşit Rachel, şi aşa a rămas. Eu am debarcat în 1985, aveam opt ani. Din prenumele Malek şi Ulrich a ieşit Malrich, şi aşa a rămas. Am fost primiţi de unchiul Ali, un om de toată isprava care avea şapte băieţi şi o inimă cât casa. La el, cu cât e mai multă lume, cu atât mai bine. Se trăgea din acelaşi ţinut, era prieten cu tata, un emigrant din primul val care a îndurat toate nenorocirile, dar care a reuşit să-şi înjghebeze un cuib pentru bătrâneţe. Acum e pe ducă, bietul de el, nu mai este în toate minţile. E un *chibani*[2] care se stinge în tăcere. N-am fost chiar un cadou pentru el. Nu s-a plâns însă niciodată, spunea zâmbind: Într-o zi o să fii bărbat. Unul după altul, băieţii lui s-au dus, patru au murit, de boală sau în accidente de muncă, iar ultimii trei sunt pe undeva, care pe-acolo, în Algeria, care prin alte părţi, în Golf sau în Libia, ducându-se unde îi poartă şantierele, alergând să ţină pasul cu viaţa. Se poate spune că sunt pierduţi, nu vin niciodată, nu scriu, nu telefonează. Poate că au murit şi ei. Până la urmă, unchiul Ali nu mă mai are decât pe mine. Pe tata nu l-am mai revăzut. Nu m-am mai întors în Algeria, iar el n-a venit niciodată în Franţa. Nu voia să ne întoarcem la ţară, spunea: Mai târziu, om vedea. Mama a venit aici de trei ori câte cincisprezece zile pe care şi le-a petrecut plângând. Nu ne înţelegeam, era stupid, ea vorbea în berberă, în vreme ce noi bălmăjeam într-o biată arabă de periferie şi într-o germană încropită, din care ea nu ştia decât foarte puţin, iar noi nişte frânturi de cuvinte. Ne zâmbeam repetând *Ya*, *ya*, *gut*, *labesse*, *azul*, toate bune, *genau*, cool, dar tu. Rachel s-a dus o dată în ţară, ca să mă aducă pe mine în Franţa. Tata nu a ieşit niciodată din sat. E ciudat, dar poveştile de familie sunt întotdeauna ciudate, nu le cunoaştem, deci nici nu le dăm atenţie. După liceu, unde a făcut germana din spirit de familie şi engleză pentru că trebuia, Rachel a urmat o şcoală de ingineri la Nantes. Eu n-am avut şansa asta, abia dacă am reuşit să termin şcoala primară. Mi-au pus o poveste în cârcă, cum că aş fi spart dulapul directorului, şi m-au dat afară din şcoală. Mi-am croit propriul drum, m-am târât de colo-colo, mici stagii, joburi mărunte, vânzări la mâna a doua, moschee, tribunal. Cu tovarăşii mei eram ca peştii în apă, navigam lăsându-ne purtaţi de curenţi şi de pofte. Uneori ne prindeau, dar cel mai adesea ne eliberau imediat. Profitam şi noi înainte de a atinge vârsta legală la care să putem fi băgaţi la pârnaie. Am trecut prin faţa tuturor comisiilor, dar până la urmă toate-au uitat de mine. Nu mă plâng, aşa a fost să fie. Aşa e soarta, *mektoub*, cum spun arabii bătrâni din cartier. Între prieteni îţi spui cam aşa: Vitregia e cel mai bun dascăl, pericolul îl creează pe bărbat, vigoarea ţi-o faci cu pumnul…

La douăzeci şi cinci de ani, Rachel a primit cetăţenia franceză. O dat o petrecere trăsnet. Ophélie şi mama ei, înnebunită după Frontul Naţional[3], nu mai aveau nici un motiv să amâne căsătoria. Algerian şi german, francez totuşi, şi inginer în plus, le spuneau ele celor dornici să ştie. Încă o petrecere. Trebuie spus că Rachel şi Ophélie fuseseră împreună de când erau mici, mama Wenda îl tot izgonise, dar văzuse cum el creşte devenind tot mai serios şi mai politicos. În plus, era mai blond şi avea ochi albaştri, spre deosebire de Ophélie, care era şatenă cu ochi negri. Latura germană a lui Rachel, pe care o

moștenise în totalitate de la tatăl nostru, și latura de albină a lui Ophélie au făcut restul. Viața lor era ca o partitură: nu trebuia decât să învârți manivela. Uneori, îi invidiam, alteori, îmi venea să-i omor ca să le curm suferința. Îi evitam ca să nu ne certăm. Când treceam pe la ei, se uitau în jur de parcă un taifun se apropia de cuibușorul lor. Ophélie mergea înaintea mea peste tot unde mă duceam și mai trecea încă o dată după, ca să verifice.

După ce a primit naturalizarea, Rachel mi-a spus: Acum o să mă ocup și de-a ta, nu poți să rămâi așa, un electron liber. Am dat din umeri: Nu-mi pasă, fă ce vrei. Și a făcut. Într-o bună zi a trecut prin cartier, m-a pus să iscălesc niște hârtii, iar după un an a trecut din nou spunându-mi: Bine-ai venit printre noi, tocmai ți-a fost semnat decretul. Mi-a explicat că patronul lui pusese o vorbă bună în niște cercuri înalte. M-a invitat într-un mare restaurant din Paris, pe undeva pe lângă Place de la Nation. Dar nu pentru a sărbători actele mele, ci pentru a-mi citi îndatoririle cu care veneau la pachet. Astfel încât nici n-am stat bine să-ngurgitez desertul și i-am spus Pa.

Am aranjat cu domnul Vincent și mi-am luat o lună de concediu plătit. Era drăguț din partea lui, nu muncisem decât trei zile într-un loc, alte cinci zile în altul, și nu terminasem de reparat nici măcar mașina care îmi fusese încredințată. M-a acoperit în fața serviciilor sociale ale primăriei care plăteau pentru stagiul meu.

Simțeam nevoia să stau singur în văgăuna mea. Ajunsesem în stadiul în care nu mai poți să suporți lumea decât dacă te rupi de ea și te cufunzi în propria ta suferință. Am citit și am răscitit jurnalul lui Rachel. Era atât de copleșitor, atât de întunecat, că nu-i vedeam capătul. Și dintr-odată, eu, care aveam oroare de-așa ceva, am început să scriu ca un apucat. După care am început să alerg în toate direcțiile. Nu doresc nimănui să treacă prin ce-am trecut eu.

Note

1. Acronim pentru *Zone Urbaine Sensible*, teritoriu infraurban delimitat, între 1996 și 2014, prin lege, caracterizat în special prin sărăcie, șomaj și insecuritate legate de consumul și traficul de droguri și de un grad ridicat de dezinserție socială, populate mai ales de imigranți.

2. În araba maghrebiană, *chibani* înseamnă „bătrân“, dar în Franța acest termen îi desemnează pe vechii muncitori imigranți, în general din Maghreb, ajunși pensionari imigranți, şi care încă de la început au avut un statut aparte, defavorizat în raport cu omologii lor din fosta metropolă.

3. *Front National* (FN) este un cunoscut partid politic francez naționalist foarte apropiat de extrema dreaptă, înființat în 1972 de Jean-Marie Le Pen. Din 2018, Frontul Național și-a schimbat denumirea în Adunarea Națională (*Rassemblement National*).

Jurnalul lui Malrich

Noiembrie 1996

Mi-a fost greu să citesc jurnalul lui Rachel. Franceza lui nu este aceeași cu franceza mea. Iar dicționarul nu-mi era de nici un folos, mă trimitea de la o pagină la alta. O adevărată capcană, fiecare cuvânt este o poveste în sine încastrată în altă poveste. Cum să-ți aduci aminte de tot? Mi-am amintit ce spunea domnul Vincent: Învățătura e la fel ca strânsul șuruburilor, ce e prea mult strică, ce e puţin n-ajunge. Am învățat totuși multe, și cu cât învățam mai mult, cu atât mai voiam.

Totul a început luni, 25 aprilie 1994, la ora 20.00. O dramă care a atras după sine o alta care, la rândul ei, a dezvăluit o a treia, cea mai mare din toate timpurile. Rachel a scris așa:

Nu mă simțeam cu adevărat legat de Algeria, dar în fiecare seară, la ora 20.00 fix, mă aflam în fața televizorului așteptând veștile din țară. Este război acolo. Un război fără chip, fără milă, fără sfârșit. S-au spus atâtea lucruri, unele mai îngrozitoare ca altele, încât am ajuns să mă conving că într-o zi, oriunde ne-am afla și orice-am face, într-un fel sau altul, această monstruozitate ne va ajunge și pe noi. Îmi era la fel de frică pentru țara aceasta îndepărtată, pentru părinții mei care se aflau în ea, ca și pentru noi care ne aflam aici, la adăpost de toate.

În scrisorile sale, tata nu vorbea decât despre sat, despre acel du-te-vino zilnic, ca și cum acesta ar fi fost o bulă în afara timpului. În mintea mea, treptat, țara s-a redus la sat. Îl vedeam astfel: un vechi târg dintr-o veche poveste uitată; locuitorii nu au aici nume sau fețe, nu vorbesc și nu merg nicăieri; îi vedeam stând în picioare, sau pe vine, sau întinși pe rogojini, sau așezați pe taburete în fața unor porți închise sau a unor ziduri crăpate, spoite cu var; se mișcă încet, fără vreun țel anume; străzile sunt înguste, casele – joase, minaretele – oblice, fântânile – secate, nisipul își etalează amețitor valurile de la un capăt la altul al orizontului; pe cer, o dată pe an, trec niște nori asemenea unor pelerini cu gluga pe cap bolborosind în gol, nu se opresc, se duc departe foarte să piară în soare sau să se arunce în mare; uneori, fac penitență deasupra capetelor noastre, și atunci e potopul biblic; aud ici și colo câini lătrând fără rost, nu mai sunt de mult caravane, ci doar, ca peste tot în

aceste ținuturi abandonate, autobuze hodorogite bălăbănindu-se pe niște drumuri desfundate și fumegând ca niște diavoli; văd copii despuiați alergând cât îi țin picioarele, ai spune că sunt niște umbre împachetate în praf, prea repede ca să-ți poți da seama de-a ce se joacă, ce djinni[4] îi urmăresc; râsete, plânsete, strigăte se pierd în aerul saturat de lumină și de cenușă, transformându-se într-o zarvă care se încâlcește în propriile-i ecouri. Și cu cât îmi spuneam că toate acestea nu sunt decât un cinema lăuntric, un talmeș-balmeș de nostalgie, ignoranță și clișee văzute la televizor, cu atât tabloul părea mai adevărat. Pe tata și pe mama, în schimb, îi vedeam foarte clar, le auzeam vocile, le simțeam mirosurile, și în același timp știam că nu este adevărat, că nu e vorba decât de niște plăsmuiri ale minții, de niște imagini pioase din copilărie pe care amintirea le întinerea an de an. Îmi mai spuneam, de asemenea, că viața era grea în acel ținut, cu atât mai grea, probabil, în acel sat de la capătul lumii, și atunci vălul senin se sfâșia și vedeam un biet bătrân paralitic care se străduia să se țină drept ca să mă surprindă și o bătrână adusă de spate care încerca să se ridice pentru mine sprijinindu-se de zidul cojit, și îmi spuneam: Iată-l pe tata, iat-o pe mama, iată ce-au făcut din ei trecerea timpului și asprimea acestei vieți.

Tot ce știu despre Algeria am aflat din presă, din lecturi, din discuțiile cu prietenii. Pe vremea când locuiam în cartier, la unchiul Ali, aveam despre ea o percepție mult prea vie ca să fie și adevărată. Oamenii se jucau de-a algerienii mai mult decât putea adevărul să îndure. Nu-i obliga nimic, dar ei se supuneau ritualului cu toată arta de care erau în stare. Emigrant ești, emigrant rămâi pe vecie. Țara despre care vorbeau cu atâta emoție și patimă nu există. Autenticitatea, la care ei se uită ca la un Pol Nord al memoriei, cu atât mai puțin. Idolul poartă o ștampilă de autenticitate pe frunte, mult prea evidentă, ceea ce dă în vileag gablonțul, produsul contrafăcut, artificial, a cărui utilizare este atât de periculoasă. Algeria era altfel, avea viața ei, și era deja de notorietate mondială că marii ei conducători o prădaseră, pregătind-o în ritm susținut să-i dea lovitura de grație. Țara reală este aceea în care trăiești, algerienii de-acolo știu foarte bine asta. Știu absolut totul despre drama în care se zbat, și dacă n-ar fi fost decât după ei, torționarii ar fi fost singurele victime ale faptelor lor josnice.

Știrea a căzut în deschiderea telejurnalului, în data de 25 aprilie 1994, la ora 20.00: „Un nou masacru în Algeria. Ieri-seară, un grup armat a pătruns într-un sat numit Aïn Deb, înjunghiind toată populația. Potrivit televiziunii algeriene, acest al nu se știe câtelea carnagiu este tot opera islamiștilor din GIA[5]…“

Am sărit urlând: „Dumnezeule, nu se poate!“ Lucrul de care mă temeam cel mai mult se întâmplase, barbaria ajunsese până la noi! M-am prăbușit la loc năuc, transpiram, mi-era frig, tremuram. Ophélie a apărut în fugă din bucătărie strigând: „Ce se întâmplă?… Ce ai?… Zi ceva, pentru Dumnezeu!…“ Am respins-o. Simțeam nevoia să fiu singur, ca să mă conving, să mă trezesc. Realitatea era chiar acolo în fața mea, aveam înaintea ochilor și în adâncul sufletului chipul părinților mei, infinit de bătrâni, infinit de speriați. Mă chemau în ajutor, întindeau brațele spre mine în timp ce umbrele arhaice îi trăgeau violent înapoi, îi azvârleau la pământ, le striveau pieptul cu genunchii, le înfigeau cuțitul în beregată. Le vedeam picioarele zbătându-se în vreme ce viața, cuprinsă de panică, li se

scurgea din trupurile bătrâne.

Credeam că știu ce înseamnă oroarea, o vedem pretutindeni în lume, auzim vorbindu-se despre ea seară de seară, îi cunoaștem resorturile, experții ne explică zilnic logica ei teribilă, în realitate însă doar victima cunoaște oroarea. Iar acum eram o victimă, eram victima, copilul unor victime, durerea este adevărată, adâncă, misterioasă, inexprimabilă. Distrugătoare. Și era amplificată de o întrebare sfâșietoare. A doua zi, la prima oră, am sunat la ambasada Algeriei din Paris ca să aflu dacă părinții mei figurau printre victime. Am fost plimbat de la un interior la altul, am așteptat cu sufletul la gură și, într-un final, o voce politicoasă s-a făcut auzită.

— Ce nume căutați, domnule?

— Schiller… s, c, h, i, doi de l, e, r… Aïcha și Hans Schiller.

În timp ce scotocea prin hârtii, mă rugam lui Dumnezeu să aibă milă de noi. Iar vocea politicoasă a revenit spunându-mi pe un ton ușurat:

— Liniștiți-vă, domnule, nu figurează pe lista mea… Ah…

— Da, ce este?

— Am în schimb o Aïcha Majdali și un Hassan Hans zis Si Mourad… Vă spune ceva?

— E mama mea… și tatăl meu…, am răspuns reținându-mi lacrimile.

— Condoleanțele mele, dragă domnule!

— Dar de ce nu sunt menționați cu numele lor, Aïcha și Hans Schiller?

— N-aș putea să vă spun, domnule, lista ne-a venit din Alger, de la Ministerul de Interne.“

Rachel nu-mi spusese nimic. Eu nu mă uit niciodată la televizor, iar prietenii mei nici nu știu că există așa ceva. Să stai în fund și să te uiți la niște imagini și să asculți niște discursuri, cui ar putea să-i treacă prin minte așa o tâmpenie? Sau, dacă auzisem totuși vorbindu-se despre masacru, fusese doar în treacăt, nu dădusem nici o atenție. Aïn Deb, Algeria, nu-mi spunea mare lucru. Știam că e război în țara aceea, dar, de foarte departe, vorbeam despre el ca despre oricare alt război, din Africa, din Orientul Mijlociu, de la Kabul sau din Bosnia. Toți tovarășii vin de undeva unde este război și unde bântuie foametea, vorbim despre asta la modul general. Viața noastră înseamnă cartierul, atmosfera apăsătoare, crizele dintre vecini, războaiele dintre clanuri, operațiile de comando ale islamiștilor, descinderile poliției, încăierările, frăsuiala dealerilor, farsele fraților mai mari, manifestațiile, reuniunile funebre. Există petrecerile de familie, sunt simpatice, dar sunt pentru femei, bărbații rămân adunați pe lângă bloc să numere curenții de aer. Dacă venim pe-acolo e doar ca să putem spune că am venit. În restul timpului, te plictisești de moarte, te tragi într-un colț și aștepți ca lucrurile să treacă.

Uneori, apare Com’Dad, comisarul Daddy. Face pe prostul: Ia te uită, aici erați, nu v-am văzut, eram doar în trecere… După care se apropie, se sprijină de balustradă și, ca unor vechi tovarăși de suferință, ne vorbește de una, de alta, începând cu fotbalul. Noi ne întrebăm: Oare a venit să pescuiască, sau să țină predici? Și, și, frații mei! Uneori îi dăm informații, îi pasăm chestii răsuflate, alteori ne prefacem că visăm cu voce tare în fața lui la o viață pusă cu totul în slujba umanității și a mediului. Ne distrăm puțin, după care ne

despărțim cu o strângere de mână în stil american. Uneori ne invită să bem un ceai la cafeneaua lui Da Hocine sau o cafea la bufetul gării. Crede că asta e tehnica numai bună ca să ne tragă de limbă, bietul de el. Pentru noi, e rușinos, dar în același timp îi facem pe tovarăși să creadă că îl manipulăm pe Com'Dad așa cum vrem noi, oferindu-i piste false și prelucrându-l ca să-i protejeze pe clandestini. El, în schimb, se invită peste tot, nu lipsește de la nici o petrecere din cartier, căsătorii, circumcizii, excizii, admiteri în stagii, întoarcerea deținuților și a pelerinilor, obținerea unor acte, nu ratează niciodată marele masacru anual al oilor de Aïd[6]. La înmormântări, el conduce cortegiul. E din noua școală de poliție: Ca să-l înțelegi pe dușman trebuie să trăiești împreună cu el, la fel ca el.

În garajul casei am găsit ziarele care relataseră masacrul de la Aïn Deb, ziare de-aici și de-acolo, *Le Monde*, *Libération*, *El Watan*, *Liberté*… Era un întreg teanc. Rachel marcase pasajele care ne priveau. Mi se rupea inima să citesc așa ceva. Mă revolta că jurnaliștii vorbeau despre genocid ca despre un fapt divers, dar în același timp păreau a zice: V-am spus noi, războiul ăsta nu-i deloc clar. Dar ce război e clar, Dumnezeule, ăsta e mai puțin decât toate, asta-i tot! Și iată că dintr-odată începem să ne închipuim tot felul de porcării, de lucruri rușinoase, care nu fac decât să sporească durerea. Zile întregi mi-a rulat filmul ăsta în cap, mi-era scârbă. Un vechi sat de la capătul lumii dormind în culcușul său, un cer fără lună, niște câini care încep să latre, niște ochi de nebuni care străpung întunericul, niște umbre care se strecoară ici și acolo, care vin să asculte la porți, pe care le sparg apoi cu un șut, niște strigăte neomenești, ordine date prin întuneric, oameni înnebuniți care sunt târâți în mijlocul pieței, copii care plâng, femei care urlă, fete desfigurate de spaimă care se agață de mamele lor ascunzându-și sânii, bătrâni năuci implorându-l pe Allah și rugându-se de ucigași, bărbați livizi vorbind în gol. Văd un enorm bărbos burdușit cu cartușiere mustrând mulțimea în numele lui Allah și decapitând un om cu o lovitură de sabie. Urmează încăierarea, măcelul, plânsetele, urletele, zbaterile, râsetele sălbatice. După care se instalează din nou tăcerea. Câteva horcăituri, mici zgomote care se sting rând pe rând, apoi un fel de liniște grea, vâscoasă, se lasă peste pustiu. Câinii au încetat să mai latre, schiaună ghemuiți cu botul pe labe. Noaptea se închide la loc în jurul ei înseși, în jurul tainei sale. Și filmul o ia de la cap cu și mai multe detalii, și mai multe strigăte, și mai multă liniște, și mai mult întuneric. Și simt mirosul morții care mi se înfige în gât și mirosul sângelui care se amestecă cu pământul. Și vărs. Brusc îmi dau seama că sunt singur în casă. Afară e o noapte adâncă şi o tăcere apăsătoare. Deodată, un câine care latră. Îmi imaginez umbre năpădind cartierul. Mă liniştesc cum pot și adorm ca un mort.

Rachel a scris așa:

M-am hotărât, mă duc la Aïn Deb. Este o datorie, o necesitate absolută. Este drumul Damascului pentru mine. Nu contează riscurile.

Dar nu e deloc simplu. La consulatul algerian din Nanterre am fost primit de parcă aș fi fost un disident sovietic. Funcționarul m-a privit fix în ochi până au început să mă doară, după care mi-a întors pe toate fețele pașaportul, mi-a citit și recitit cererea de viză, și, brusc, s-a lăsat pe spate și, cu ochii pe jumătate închiși, a țintit un punct din tavan atât

de mult timp, încât am crezut că o să se sufoce în somn. N-aș putea spune dacă mă auzea în timp ce-i vorbeam și dacă-mi înțelegea frământarea. După care, la fel de brusc, s-a aplecat spre mine pentru a mă întreba printre dinți, oarecum confidențial:

„— Schiller, ce fel de nume e ăsta, englezesc, evreiesc?

— Țineți în mână un pașaport francez, domnule.

— De ce vrei să mergi în Algeria?

— Stimate domn, tatăl meu și mama mea sunt algerieni, locuiau în Algeria, la Aïn Deb, până în data de 24 a acestei luni, ziua blestemată în care satul lor a fost ras de pe hartă prin voia islamiștilor. Vreau să mă reculeg la mormintele lor și să îmi fac doliul, înțelegeți?

— A, da, Aïn Deb!… De ce nu spui așa… dar nu se poate, nu acordăm vize străinilor…

— Atunci cui?

— Dacă ești omorât pe-acolo, iar se va spune că noi am făcut-o! De altfel, guvernul tău vă interzice să călătoriți în Algeria, nu știi sau faci pe prostul?

— Deci ce-i de făcut?

— Ia-ți un pașaport algerian de vreme ce ai părinți algerieni.

— Și cum să procedez?

— Vezi la ghișeul pașapoarte.“

După trei luni de alergături infernale, am reușit să intru în posesia prețiosului document. Să obții niște hârtii administrative din Algeria este cu siguranță cea mai grea misiune din lume. Să furi turnul Eiffel sau s-o răpești pe regina Angliei din palatul ei e un joc de copii. Degeaba suni, nu răspunde nimeni. Corespondența se pierde deasupra Mediteranei sau este interceptată de Big Brother și depusă într-un siloz din Sahara până la sfârșitul veacurilor. Doar certificatul de naționalitate algeriană al tatei m-a costat cinci scrisori recomandate și două luni bune de așteptare înnebunită. Înarmat cu actele mele, mă simțeam un erou, de parcă aș fi cucerit Annapurna. M-am întors la consulat în fugă. Funcționarul de la pașapoarte a știut să fie la fel de viclean ca și colegul său de la vize, dar până la urmă legea a triumfat. Dumnezeule, cât de umilitor și de periculos este să fii algerian cu normă întreagă!

La agenția Air France s-au uitat la mine de parcă venisem cu o funie de gât să mă spânzur în fața lor. „Compania nu mai deservește Algeria, domnule“, mi-a aruncat fata de la ghișeu, făcându-mi semn să eliberez locul. M-am dus să bat la ușa companiei Air Algeria. Funcționara de aici n-a găsit ce să-mi reproșeze, mi-a înapoiat pașaportul nou-nouț spunându-mi: „Treceți în altă zi, s-a stricat computerul, sau mergeți să cumpărați biletul din altă parte“.

Când le-am avut pe toate în buzunar, am anunțat-o pe Ophélie că plec. Așa cum mă așteptam, a sărit până-n tavan.

„— Ești nebun, ce vrei să faci acolo?

— Plec cu afaceri, mă trimite firma să prospectez piața.

— Dar acolo e război!

— Tocmai.

— Și-ai acceptat?

— Ăsta e jobul meu…

— Și de ce-mi spui abia acum?

— Nu era nimic stabilit, căutau pe cineva eficient.

— Du-te să te omoare ăia pe-acolo, nu-mi pasă!“

Când se supără Ophélie, e sfârșitul lumii. A doua zi, la ora la care apar gunoierii, am plecat strecurându-mă ca un hoț.

Călătoria a fost mai calmă decât prevestiseră consulatul, companiile aeriene și Ophélie. Am ajuns la Alger fără incidente. Fără nici o surpriză, aeroportul internațional din Alger se afla exact acolo unde-l lăsasem în 1985, când venisem ca să-l repatriez pe micul Malrich, neschimbat. Diferența era în atmosferă, pe atunci venea dintr-o suspiciune gratuită, acum, din teroarea generalizată. Ți-e frică de propria umbră. Se întâmplaseră recent tot felul de lucruri, în aeroport explodase o bombă, gaura din hol era încă acolo, iar urmele de sânge vizibile încă pe pereți.

M-am trezit afară, în învălmășeală, sub un soare nemilos. Ce să fac, încotro s-o apuc? Cu look-ul meu de străin total, nu aveam cum să trec neobservat. Nici nu apucasem să-mi spun bine chestia asta, că am și fost înconjurat de niște tipi cu priviri piezișe care-mi vorbeau fără a-și mișca buzele, admirând fie cerul, fie pământul: „Hei, *m'sieur*!… Taxi?… Ieftin… Ca-ntre prieteni“. Niște clandestini ventriloci. Am înțeles și am adoptat aceeași atitudine:

„—Cât face până la Aïn Deb?

— Unde vine asta?

— Nu departe de Sétif.“

S-a făcut gol în jurul meu. Prea departe… prea periculos. Unii mi-au întors spatele fără comentarii, alții m-au străfulgerat cu privirea. Călătoria mea părea a se fi încheiat acolo, când un tinerel glumeț și-a făcut simțită prezența. Schimb de șoapte de la distanță. Era de acord. Cerea un preț cu mai multe zerouri. La tariful ăsta poți să-ți oferi un Paris–New York în Cadillac, dar asta e, pericolul costă. Am acceptat clipind discret. Binefăcătorul mi-a poruncit să-l urmez de departe, să nu bată la ochi. Avea mașina parcată în afara incintei aeroportului. M-am oprit s-o privesc. Trăgea să moară. „N-ai grijă, e ca să n-atragă privirile“, a spus el. A pornit din prima.

Pe tip îl cheamă Omar. A accelerat de trei ori şi am ieşit din oraș. L-am botezat Schumacher și i-am spus că vreau să ajung viu.

„— *M'sieur*, trebuie să ajungem la Sétif înaintea de lăsarea serii, e ora barajelor false. O să dormi liniștit la hotel și mâine-dimineață iei un taxi până în zona ta. Eu o să dorm la un particular, dacă găsesc un adevărat musulman.

— Cum adică iau un taxi când am deja unul pe care l-am plătit în aur?

— *M'sieur*, eu nu merg într-un loc pe care nu-l cunosc, în care bandiții i-au ucis pe toți locuitorii! Înțelegi?

— Înțeleg mai ales că m-ai tras pe sfoară. Dar fie, nu vreau să-ți am moartea pe conștiință, a mea o să-mi fie de-ajuns, ne luăm la revedere la Sétif.“

Frica îmi sfârteca pântecele. Drumul era pustiu să-ți înghețe sângele-n vine. Nici țipenie. Nici un zgomot. Doar vântul sufla în jurul mașinii și pneurile șuierau ca niște șerpi striviți. Depășeam vehicule militare pline de copii înarmați care abia mergeau. În apropierea lor, Omar încetinea, se uita în dreapta, în stânga, înainte, înapoi, adulmeca situația și, cu Dumnezeu înainte, se smulgea dintr-odată, accelerând cu toată puterea. După care zâmbea. „Sunt adevărați, liniștește-te“, ceea ce chiar că îmi îngheța sângele-n vine. „Dar dacă dăm peste unii falși, ce se-ntâmplă?“ am întrebat eu, prostește. „Nimic“, a răspuns el plimbându-și degetul pe sub bărbie de la o ureche la alta. Și a zâmbit. Ne-am oprit cu toate astea de câteva ori, pentru benzină, pentru cafea, pentru pipi. La intrarea în fiecare sat, baraje ale jandarmeriei. Procedura era bine pusă la punct: eram țintiți cu mitraliera, ni se ordona să oprim motorul, să ieșim cu mâinile sus, să lăsăm portierele deschise și să ne îndreptăm spre punctul de control la distanță unul de altul. Urma verificarea actelor, micul interogatoriu, controlul corporal, inspectarea vehiculului, iar la sfârșit ni se ofereau avertismente cu privire la restul călătoriei. „În punctul cutare, să fiți atenți… dacă vedeți un puști sau o femeie înnebunită făcând autostop sau un rănit zbătându-se pe drum și strigând după ajutor, băgați viteză, sunt niște capcane.“ Omar știa despre ele, mi le-a povestit pe drum. Nu mi-a fost dat vreodată să parcurg un drum cu sufletul la gură ca acum, chiar dacă n-am dat decât peste jandarmi cumsecade și peste buni militari la fel de înspăimântați și unii, și alții. Am străbătut cei trei sute de kilometri care despart Algerul de Sétif în mai puțin de patru ore, așa cum am fi făcut oriunde în Franța.

La intrarea în Sétif, soarele cobora deja spre apus, dar izbea la fel de puternic ca o presă hidraulică la amiază. Omar a afișat cel mai frumos zâmbet de care era în stare spunându-mi: „Vezi, *m'sieur*, drumul a decurs bine“. I-am replicat: „Mă întreb de ce m-a costat o avere. La prețul ăsta, ai totuși dreptul la câțiva morți, apusul de soare nu e de-ajuns“.

Nu-l vedeam așa pe Rachel. Întotdeauna a fost serios, distant, închis în el însuși. În prezența mea, își lua aere de frate mai mare, asta mă termina. Trebuie spus că în cartier nu avea nici o trecere, bietul de el, cu fizicul lui de suedez bine hrănit, superpoliticos, cu diplomele lui, cu jobul lui într-o multinațională, cu casa lui plină de flori din colțul snob al orașului. Cartierului nu-i sunt pe plac reușitele individuale, astfel de chestii creează invidii, fac valuri, trezesc frustrări cât casa. Iar asta mă deranja, în ochii unora trecea drept un privilegiat, spuneau: Cere-i lui frati-tu! Rachel ar fi făcut mai bine să locuiască în Paris. N-am înțeles niciodată de ce rămăsese la noi. În plus, Ophélie era cea mai sexy gagică din tot cartierul. Curtezanii de ocazie o porecliseră *Dodanna*, cuvânt care, țin să atrag atenția, vine de la fund de măgar, asta ca să vă dați seama ce bombă era. Când Rachel a luat-o de nevastă, am transmis următorul mesaj: Primul care îi mai spune *Dodanna* e un măgar mort. Curtezanii au botezat-o Rachella. S-au făcut băieți mari, cunosc legea: nu te porți nepoliticos cu femeile din cartier.

Aici, în jurnalul său, Rachel e cool, simpatic, glumeț. Uman, ce să mai. Suferința l-a făcut să devină umil, apropiat de oameni. Așa mi se pare, dar nu sunt sigur, oamenii din cartier sunt cu adevărat nefericiți, dar nu toți sunt umili, iar pe adevărații oameni precum unchiul Ali și mătușa Sakina, nevasta lui, îi numeri pe degete. Adevăratul motiv e poate

faptul că-şi pune întrebări. Şi-a pus întrebări în jurnal. Mai cred, de asemenea, că hotărârea de a merge la Aïn Deb în ciuda riscurilor şi a consecinţelor pe care le-ar fi putut avea gestul său l-a eliberat de-o povară. Se spune că a-ţi face datoria constituie o profundă mulţumire.

Rachel nu spune cum s-a descurcat la Sétif şi cum a ajuns la Aïn Deb. Îmi închipui că s-a înţeles cu un clandestin şi că tariful includea pericolul inerent ţinuturilor din adâncul ţării. Zgârcitul care era cu mine găsise cu cine să vorbească în Algeria! Dacă e să mă iau după Momo, ai cărui părinţi sunt originari din Kabilia, găseşti de toate la Sétif, case, străzi, cafenele, garaje, există chiar o fântână celebră în mijlocul unei pieţe numite Place de la Fontaine, Piaţa Fântânii. Se jură că e cel mai frumos oraş din lume. Mai spune şi că setifienii sunt asemenea cowboy-lor care nu se dau jos niciodată din şa: toţi sunt şoferi de camion sau de taxi, din tată-n fiu, mândri de asta, şi că a muri la volan reprezintă pentru ei o onoare la care nu vor să renunţe. Dau mai departe ştirea aşa cum am primit-o. Fiecare este original în felul său.

Rachel a sosit la Aïn Deb în jurul orei 15.00. Iată ce-a scris:

Dumnezeule, când mă gândesc că aici m-am născut, atât de departe de tot şi de toate! Aïn Deb, *Izvorul măgarului*, nu apare pe nici o hartă. Şi nici măcar nu poţi crede că ai nimeri aici din pură întâmplare, nu există pe lume motiv pentru care cineva ar putea ajunge pe astfel de coclauri. N-ar fi verosimil nici măcar pentru cineva care s-a rătăcit sau pentru un fugar, mai cu seamă aceştia au dreptul să-şi ofere şanse de a scăpa, ar fi şters-o de-aici cât ai clipi. Părăseşti drumul gudronat la o aruncătură de băţ de Sétif şi te adânceşti pe poteci într-un ţinut dezgolit, torturat, mut, care se deschide către nişte zări infinite. Ţi se face imediat rău, te simţi mic, pierdut, condamnat. În foarte multe locuri, nu există linie despărţitoare între cer şi pământ, oriunde te uiţi nu vezi decât pustietate şi nuanţe de ocru. Pe tine însuţi te vezi înaintând spre un zid nesfârşit de nisip care nu încetează să se îndepărteze, şi dintr-odată înnebuneşti la ideea că s-ar putea ca totul să se închidă în urma ta. Pentru a explica simplu, în termeni matematici, aş spune că ai pătruns cuantic într-un spaţiu noneuclidian; pentru oameni ca noi, aici nu există repere, semne, noţiune a timpului sau blândeţe posibilă, doar un freamăt neliniştitor care pare ecoul unor cutremure antediluviene. Doborât de căldură, mă întreb: De ce pericol vor fi fugit primii oameni de au venit să se izoleze aici? Iar urmaşii lor, de ce au rămas? Ce vrajă i-a înlănţuit de pământul acesta? E oribil, am ajuns să cred că masacrul din 24 aprilie era în logica lucrurilor. Pământul acesta e făcut să fie pustiu, nu suportă omul decât atât cât are nevoie ca să afle cum să se debaraseze de el. Totuşi, aici m-am născut, aici mi-am petrecut copilăria, aici m-am jucat. Probabil chiar am iubit acest pământ, e vârsta la care eşti curios în legătură cu toate, sau îţi transformi plictiseala în vis şi totul începe să-ţi placă. Când am plecat de aici, tata a fost cel care a luat această hotărâre, anticipând verdictul pământului şi pe cel al nebunilor întru Allah care, douăzeci şi cinci de ani mai târziu, vor găsi în deşertul minţilor lor ideea de a şterge până şi ultimele urme de viaţă de pe faţa acestui pământ.

Satul e pripășit într-o vale îngustă mărginită de patru dealuri pleșuve. Primii care se vor fi aciuat aici aveau clar dorința de a scăpa de orice privire. Ceea ce ne duce înapoi până la origini, până la triburile care se epuizau în războaiele lor ancestrale. Cei slabi se așezau departe de drumurile acestora, cultivând sărăcia pentru a conjura raziile. Sau poate că regiunea fusese prosperă și binevoitoare pentru toți, golindu-se abia mai târziu în urma cine știe cărui dezastru, a unui blestem, a unei boli ciudate, a unui mister fără nume. Uscăciunea ar fi urmat ca o tornadă, smulgând și cele din urmă iluzii. Copiii ei ar fi plecat spre alte locuri, spre alte zări, ducând cu ei o memorie torturată în care, printr-un soi de prozopopee în buclă căreia i-ar fi în același timp subiect și obiect, ei ar căuta în zadar explicația damnării lor, și, drept urmare, de lehamite, de teamă sau din nevoia de a ispăși, și-ar interzice să-și trăiască senin noua viață. Pentru cine fuge, însăși ideea de refugiu e un pericol, nu vede în ea decât capcana în care își va încheia cursa. Aïn Deb a rezistat ca prin miracol, avea izvorul lui și pofta de viață înfiptă în carne. Iar oriunde apare miracolul, există întotdeauna un bun și brav măgar care să-l semnaleze. Îngrozitor cât de puțin cunoaștem istoria propriului loc! Mă întreb câți oameni sunt în stare să povestească de la A la Z, fără a se pierde în frumoase vise compensatorii, istoria propriului sat, a propriului cartier, a propriei case. Și cu siguranță foarte puțini cunosc istoria propriei familii. Nu știam încă, dar propria noastră istorie, supraumană și delirantă, avea să-mi explodeze foarte curând în față și să mă ucidă.

M-am oprit în vârful colinei. Nu aveam puterea să merg mai departe, mă lua cu leșin, ochii mă înțepau, transpirația îmi ardea spinarea. Moartea plutea în aer, puteam s-o miros. În același timp însă, percepeam ceva persistent care exprima viața și nevoia de veșnicie care o însoțește. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept, acompaniind cu bătăi de tobă o melopee ce venea de departe, din adâncul pământului, sau pulsațiile soarelui, sau chemările în ajutor ale unei memorii zăvorâte în piatră. În această frumusețe sălbatică, în acest supliciu mineral, în această lumină crudă, viața și moartea erau una. A trăi și a muri se confundau aici, problema deosebirii dintre ele nici nu se punea, timpul era ceea ce fusese dintotdeauna, o tăcere infinită, o nemișcare ce împietrea totul, lumina care crește și scade, la fel ca anotimpurile care se succedă ca un frate și-o soră fără să povestească altceva decât imuabilele peripeții ale ciclului solar. M-am așezat pe o piatră, cu batista pe cap și, asemenea unui bătrân care se reîntoarce pe continentul pe care l-a părăsit demult, am frunzărit amintiri, am dezgropat imagini. Realitatea le-a spulberat imediat, nimic nu se potrivea. Găsisem într-un ungher al minții amintirea unui mare sat cochet și vesel, tronând în vârful unui munte și aruncându-și cu lăcomie tentaculele, spre vale, iar în fața ochilor mi se arăta spectacolul dezolant al adevărului: un târgușor meschin care părea a se fi străduit multă vreme, în zadar, să se mute pe înălțimi. Totul era înghesuit. Două-trei case pornite să ia cu asalt cerul rămăseseră acolo, la jumătatea drumului, neterminate, lăsate pradă ruinei. În vale fusese apă, și chiar și broaște râioase pe care le chinuiam în sezonul de rut, dar acum nu mai era decât o baltă într-o albie prăfoasă plină de lemne moarte lustruite de timp. Fusese o pădure desfătătoare, însă în fața ochilor nu mi se arătau decât niște tufișuri în agonie. Străzile erau pline de viață și larmă, și iată că, umbrindu-mi ochii cu mâna, nu vedeam decât niște ulicioare pustii, niște ziduri crăpate, o corcitură de câine purtându-și puricii de colo-colo, o găină care se legăna trist, un măgar pierdut în meditație,

și… da… da… acolo… și acolo, în curtea aceea, pe terasa aceea, la umbra moscheii, oameni, femei, copii! Am sărit și am coborât panta ca un muflon.

Ah, cât de bine știe viața să se conserve, este miraculos! Mulți scăpaseră masacrului, fugiseră prin noaptea adâncă, se ascunseseră cum putuseră, alții se prefăcuseră morți, erau chiar unii care nici nu știau ce minune îi salvase. M-au recunoscut de la prima privire. „E Rachid, băiatul șeicului Hassan!“ strigau făcând cerc în jurul meu. Cei mici îmi întorceau deja pe dos buzunarele ca unui bătrân unchiaș care se întoarce de la oraș. Nu reușeam să ies din atitudinea mea rezervată, stăteam drept, cu capul înțepenit între umeri, oscilând cu privirea, bâiguiam formule de politețe a căror stranietate în aceste locuri îmi îngrozea auzul. Prostește, am început să declam: *„Salam, salam!“* Ah, cum am mai fost salutat, dezmierdat, felicitat, cum mi s-a mai mulțumit! Rolurile se inversaseră, paria îl sărbătoreau pe cel privilegiat, eram consternat. Nu mi-am recunoscut tovarășii de joacă din copilărie, îmbătrâniseră galopant, arătau revoltător de prăpădiți, nu mai aveau mult până să ajungă niște strămoși paralitici pe care îi scoți dimineața la soare și îi bagi, tremurând, înapoi în casă la căderea nopții. Mă simțeam încurcat în fața dinților lor stricați, în fața părului lor rărit, a ridurilor lor adânci, a spinărilor lor încovoiate. Aveau mâinile groase ca niște cioturi, povestea lor scurtă se citea dintr-o privire în meandrele calozităților. Cât despre cei deja bătrâni pe vremea când trăisem acolo, aceștia rămăseseră la fel, ba poate chiar mai vioi decât odraslele lor. Când se apropie sfârșitul, vitalitatea parcă sporește. După care am început să vorbim și am tot vorbit, trei zile la rând. Mica mea arabă de periferie franceză nu-mi era de nici un folos. Am pus laolaltă tot ce aveam, franceza, engleza, germana, rudimentele mele de arabă, rudimentele mele de berberă, și foarte repede s-a stabilit o punte, ne înțelegeam perfect. De fapt, nu aveam prea multe să ne spunem, zâmbetul era de-ajuns, plus câteva gesturi și mici formule de politețe rostite cu emoție în glas. Totul se petrece în minte, îți vorbești și îți răspunzi ție însuți, privirea și gestul nu fac decât să-ți rezume solilocviul pentru ceilalți. Spui cel mult: „Bine, mulțumesc, Allah e mare“, și i-o repeți și următorului bând cafea. Treceam de la o casă la alta. Regăseam locuri, mirosuri și întregul mister al copilăriei care trezea dintr-odată în mine pofta să alerg, să cotrobăi, să șterpelesc, să pun tot felul de chestii la cale, să-mi construiesc noi mari secrete cu ideea de a nu ceda vreodată tentației de a le divulga. Evocam împreună noaptea fatală. Fiecare pierduse pe cineva drag, o rudă, un prieten, un vecin. Da, lucrurile se petrecuseră exact așa cum mi le imaginasem. Crima este nemaipomenit de lizibilă, e tot ce știm noi mai bine, tot ce ne putem imagina cel mai lesne, este ceea ce ni se oferă să vedem și să citim în permanență. Este totemul nostru înfipt în centrul pământului, vizibil și de pe Lună. Este istoria acestei lumi. Iar acum totul mărturisea că Algeria tocmai scrisese un capitol aparte pentru Aïn Deb și locuitorii săi.

Eram neîncetat vizitat în casa părintească în care domneau pustiul și atâtea amintiri comune, din care eu nu dețineam decât o parte infimă. Dar cât de puternice sunt aceste amintiri din copilărie! Oamenii mă hrăneau, își rupeau de la gură pentru mine, se îngrijeau de confortul meu, vegheau asupra liniștii mele în ceasurile grele ale siestei, iar când noaptea începea să-mi apese pe umeri, ultimii dintre ei se retrăgeau tiptil purtându-și copiii adormiți în brațe. Constatam cu bucurie că tatăl meu era venerat, iar mama mea,

privită ca o preafericită. Eram măgulit. Se spune că răposaţii lasă în urmă o faimă şi o mulţime de oameni care s-o judece fără milă. Părinţii mei erau chit.

Victimele masacrului fuseseră înmormântate într-o parcelă a cimitirului delimitată de pietre date cu var, şi care în felul acesta fusese ridicată la rangul de careu al martirilor, căzuţi pentru Dumnezeu şi pentru Republică. O placă de marmură aşezată direct pe pământ poartă pe ea un text în arabă care proclamă solemn acest fapt. Am numărat treizeci şi opt de morminte aliniate perfect. Pentru un sat atât de mic, amputarea este imensă. Pe pietrele de mormânt, scrijelite, numele răposaţilor, o formulă coranică şi un mic drapel. Autorităţile comunale au fost cele care au organizat şi au finanţat operaţia. Ceremonia a adus laolaltă autorităţile civile, militare şi religioase ale departamentului, precum şi o echipă a televiziunii naţionale. Toată lumea asta a sosit în alai şi a plecat în alai într-un superb nor de praf, restituind satului decorul şi figuranţii pe care îi luase temporar cu împrumut. Mă temeam ca nu cumva tatăl meu, un creştin, să fi fost îngropat separat, aşa ceva m-ar fi mâhnit. Mormântul lui se afla însă în careul martirilor, iar alături de el se afla mormântul mamei. Purtau numele de Aïcha Majdali şi Hassan Hans zis Si Mourad. Din nou ciudăţenia asta! Aflam aşadar că tata se convertise la islam în 1963, în momentul cuceririi independenţei, exact aici, la Aïn Deb, unde venise cândva să se stabilească. Toată lumea găsise ciudat şi chiar nepotrivit ca unui german, unui creştin să-i treacă prin minte să vină să trăiască alături de ei, dar cum participase la războiul de eliberare, cum deţinea prestigiosul titlu de vechi *mujahedin*[7] şi cum era de naţionalitate algeriană, toţi au fost încântaţi de această onoare care li se făcea. Trei luni mai târziu, fermecat de tânăra şi superba Aïcha, fiica şeicului satului, se convertea la islam pentru a putea s-o ia în căsătorie, adoptând prenumele de Hassan. Avea patruzeci şi cinci de ani, iar ea, optsprezece. La moartea bătrânului şef, satul i-a acordat cât se poate de firesc titlul de şeic. Nu era decât o confirmare, pentru că oamenii deja veneau să-i ceară sfaturi, să-l asculte, avea o soluţie pentru orice, toată lumea era uimită de schimbările pe care ideile lui le imprimau modului în care funcţiona satul. Străinii aflaţi în trecere, mai rari, ce-i drept, decât ploaia, plecau uimiţi, cât pe ce să creadă că satul acela nu făcea parte din această ţară. Cunoştinţele şi experienţa lui, arta lui organizatorică, autoritatea lui naturală votaseră în favoarea lui fără ca el să fi fost nevoit să pledeze. Încă un lucru pe care nu-l ştiam. Toată copilăria îi auzisem pe oameni spunându-i Si Hassan, crezând că aceasta era o poreclă practică, sau Si Mourad, care era numele lui de partizan din timpul războiului de eliberare, apoi Şeic Hassan, crezând că era tot un semn de respect datorat vârstei sale.

Pentru că îmi împlinisem pelerinajul şi fusesem primit frăţeşte, am simţit foarte repede pacea revenindu-mi în suflet. Respiraţia mi se calmase, se compunea dintr-o serie de inspiraţii pline de curaj şi de suspine pline de o nobilă renunţare. Fiecare bărbat şi fiecare femeie pe care îi întâlneam îmi spuneau aceste cuvinte care au darul de a alina, dat fiind că fac trimitere la condiţia imemorială şi tragică rezervată omului, fără de care acesta n-ar fi, de altfel, nimic, doar un robot mergând prin pustiu şi ruginind fără să ştie: „Din Dumnezeu ne-am născut, la Dumnezeu ne întoarcem… Suntem pulbere purtată de vânt… Nimeni nu ştie ce ne aşteaptă după ce murim… Crede în Dumnezeu, căci El este viaţa şi

învierea… Allah nu-şi părăseşte niciodată copiii…“ În atmosfera aceea pioasă, în locul acela prin care moartea trecuse ca un vânt apocaliptic, aceste formule răsunau straniu în mine. Atât de departe de tot şi de toate, în această pustietate apăsătoare, dar şi regeneratoare, purtate de acest timp care trece fără să se grăbească şi de aceste memorii care nu se pot înşela, aceste cuvinte care au străbătut veacurile, care au interogat şi au umanizat insondabilul, constituie un îndemn la răbdare, infinită şi de nezdruncinat, la acceptare, la depăşire. Nu te vezi mergând spre această formă de beatitudine, eşti brusc altul, cineva care priveşte senin în jurul său, fără a-şi pune întrebări şi fără a se înfricoşa. E minunat şi înspăimântător totodată. Renunţi la viaţă, te înalţi deasupra ei, privind-o ca pe un lucru puţin important, oricum trecător şi trădător, în timp ce ea ne striveşte ca pe nişte boabe de nisip, imperturbabilă, maiestuoasă, nepieritoare, făcându-ne să dispărem sub preş.

Aceste pagini din jurnalul lui Rachel m-au umplut de neliniște. Am sintetizat, am ales ce e mai bun, restul e un adevărat blabla de moschee. Eram sătul de astfel de predici. O vreme, frecventasem beciul turnului 17, unde fraţii deschiseseră o moschee. Poţi fii sigur că după trei şedinţe devii dependent. Sunt cinci pe zi şi nici o zi de repaus tot anul. Nu se vorbeşte decât despre asta, adevărata viaţă, raiul, *djina*, cum spun ei, huriile, tovarăşii Profetului, sfinţii Vârstei de Aur, civilizaţia Domnului, frăţia, după care toţi ne zâmbim cavalereşte îmbrăţişându-ne asemenea vechilor luptători din războaiele sfinte şi gândindu-ne, cu intensitate, la Ierusalim, *El Qods*, cum spun ei. La început mergea, cântam de plăcere, după care au apărut alte figuri, în frunte cu un imam din GIA, şi plăcuta rutină facultativă s-a transformat într-un coşmar repetitiv, într-o nebunie atât de mare, încât eram fascinaţi. Nu vorbeam decât despre asta, jihad, adevăraţii martiri, necredincioşii, infernul, moartea, bombele, potopul de sânge, sfârşitul lumii, sacrificarea de sine, exterminarea celorlalţi, iar afară, după moschee, o luam şi mai tare de la cap. La următoarea chemare a muezinului, când coboram la loc în moschee, cu fruntea încinsă de banda neagră, eram gata să cerem fapte. Când şcoala m-a eliminat pe nedrept, imamul a aplaudat: şcoala este o crimă a câinilor de creştini, viitorul îl reprezintă moscheea. Nu prea suportam eu şcoala, dar n-am nimic împotriva ei. A adăugat: Am să te învăţ ce aşteaptă Allah de la tine ca să-ţi deschidă porţile raiului. Am pretextat ceva, un stagiu pe care trebuie să-l pregătesc, şi am întins-o pe şest. Momo a continuat plin de mândrie, dar, ajuns la stadiul de taliban, şi-a înţeles nefericirea. În acel stadiu, a pleca echivalează cu a dezerta. Fraţii au pus mâna pe el şi l-au tăbăcit bine, ştia prea multe. L-a salvat spitalul, a stat internat două săptămâni, lăsându-se cocoloşit de toată lumea. Le-a spus că-l călcase un camion. Fraţii au pus la cale să-l taie pe patul de spital, după care, prea ocupaţi, au uitat de el. Raymond, care-şi spunea acum Ibn Abou Mossab, este fratele mai mare care l-a recuperat *in extremis*, era vârât până peste cap, avea deja în buzunar biletul de avion şi manualul pentru lagărele morţii din Kabul. Avea şaptesprezece ani, dar în noile acte avea cu zece mai mult, plus o barbă stufoasă. Vincent, tatăl lui, a organizat un comitet de supraveghere şi a declanşat un scandal monstru. Până la urmă, beciul a fost închis pentru insalubritate. Moscheea s-a redeschis în spatele prăvăliei Marocanului. Com’Dad nu se mai dă dus de lângă el, au devenit prieteni la toartă.

Rachel spune că la întoarcerea din Algeria devenise alt om. Vorbește despre un prânz la care m-ar fi invitat într-un restaurant elegant. Eu nu-mi amintesc nimic. Pesemne că acolo s-a hotărât să nu-mi spună nimic despre masacru, despre moartea părinților noștri, despre călătoria lui în Algeria, despre secretele pe care le adusese de-acolo, despre drama care se urzea în mintea sa. I-am părut, probabil, insensibil și idiot, așa cum întotdeauna mă crezuse, sau se temea că veștile ar putea să mă cufunde și mai mult în dezordine. A scris niște cuvinte simpatice, dintre acelea pe care le spui celor care nu sunt simpatici pentru a-i face să înțeleagă că nu sunt pregătiți să-nțeleagă.

Bietul meu Malrich, ți se potrivește porecla. Viața n-a fost deloc drăguță cu tine. Mă simt vinovat, îmi dau seama că n-am făcut nimic ca să mă apropii de tine. Nu vreau să-mi găsesc scuze facile – studiile, examenele, cei patru ani petrecuți la Nantes, munca epuizantă într-o multinațională pe care n-o interesează decât propriul bilanț, călătoriile în interes de serviciu, viața cu Ophélie, cu care, așa cum știi, nu este deloc ușor de trăit, obligațiile pe care ni le impune societatea. Le-am folosit deja pentru a-mi scuza indiferența față de tine, față de bietul nostru unchi Ali, care ne-a deschis ușa și inima, și față de copiii lui pe care viața i-a eliminat înainte să apuce să vadă cu ce se mănâncă, față de părinții noștri, pe care i-am dat uitării fără să mă mai gândesc la ei. Îmi dau seama că nu făceam decât să mă dau, ca un idiot, mare atunci când mi se părea că-ți vorbesc inteligent, și că te discreditam atunci când aveam pretenția că te învăţ ceva. Cel mai neplăcut e că știu că nu-mi porți ranchiună. Consideri chiar că sunt un tip mișto, și știu că-mi iei apărarea cu exact aceleași argumente de care m-am folosit eu însumi pentru a mă descotorosi de tine. Îți spui: e serios, tocește, are examene, aleargă pentru munca lui, călătorește pentru firma la care lucrează, o menajează pe Ophélie, trăiește într-o lume care are regulile ei. Răul a fost făcut, și atunci când răul a fost făcut nu mai știi cum să-l îndrepți. Dacă aș avea curaj, aș veni să-ți spun că te iubesc și că te admir. La ieșirea din restaurant, îmi era atât de rușine de mine, de tăcerea mea, de laşitatea mea. Nu caut, din nou, o cale să mă sustrag, dar voiam, cu adevărat, să te scutesc de această suferință, părinții noștri au murit în condiții atroce, iar ceea ce știu în momentul de față, și mă roade în profunzime, ți-ar fi pricinuit o suferință îngrozitoare, care cu timpul te-ar fi distrus. Era extrem de important să te țin departe de mine. Într-o bună zi, îmi vei citi jurnalul și vei înțelege și cu siguranță mă vei ierta, timpul va fi trecut și îşi va fi împlinit lucrarea.

Cu Ophélie lucrurile au mers din rău în mai rău. Rachel al ei nu mai era același, stătea tot timpul pe gânduri, citea mai mult decât ar fi trebuit, călătoriile se înmulţiseră și din fiecare se întorcea tot mai abătut. Așa e Ophélie, vrea ca totul să zbârnâie la ea-n cuib. Respinge tot ce i-ar putea știrbi fericirea, tot ce-i poate deranja obiceiurile, orice urmă de nor. Are în cap o viață de păpușă Barbie. Este o arivistă, în felul ei. Bietul Rachel, îl asasina cu întrebările, reproșurile, observațiile, crizele de nervi, mutrele, uşile trântite, plecările valvârtej de acasă. Este o ființă foarte nervoasă. Una-două se duce la maică-sa și nu se mai întoarce decât după mii de negocieri. Stupidă și periculoasă e iubirea! Maică-sa îi căutase prea mult în coarne, nu avea cum să devină o adevărată femeie care știe ce sunt greutăţile, necazurile, grijile vieții, răbdarea. Pe de altă parte, o înțeleg și pe ea, Rachel nu-

i spunea nimic, așa cum nu-mi spunea nici mie, ținea totul doar pentru el. Nimănui nu-i place să fie tratat ca și cum n-ar exista. Cu atât mai puțin Ophélie. Când mă gândesc că mi-a ascuns asasinarea părinților noștri, nu pot să i-o iert. Atât de mult aș fi vrut să-l însoțesc la Aïn Deb și să mă reculeg la mormintele lor. Ne-am fi regăsit, în sfârșit.

Iată, aceasta e prima parte a jurnalului nostru. Rachel s-a întors din Algeria cu altă personalitate. Fizic, se schimbase. Îl vedeam rar în acea perioadă, călătorea mult, iar eu treceam printr-o pasă proastă, fusesem convocat în fața unei noi comisii, amenințarea devenea mai precisă, dar remarcasem schimbarea. O dată sau de două ori l-am zărit la supermarket abia târându-se în urma lui Ophélie, electrizată asemenea unei albine care simte raionul de flori prin preajmă. Spălam rapid putina, nu suport discuțiile de supermarket. Când îi văd pe toți cobaii aceia târându-se prin acel labirint înghețat împingând la cărucioare și vorbind cu atâta gravitate despre ingredientele lor îmi vine să mor. Eu intru ca o furtună, îmi iau chestia de care am nevoie și ies pe ușa de urgență. Supermarketurile mă scot atât de tare din minți, că mi se pare absolut normal să nu plătesc. Mi-aduc aminte că mi-am spus glumind: Rachel al meu arată ca un moș, multinaționala trebuie să fie mândră că a reușit să-l înmoaie atât de repede. Iar declinul abia începea. Motivul se află exclusiv în mica valiză scorojită pe care a adus-o cu el de la Aïn Deb. Conține arhivele lui tata. Îi dezvăluie trecutul. Parțial, restul, Rachel l-a căutat în cărți, în călătoriile pe care le-a făcut în Germania, Polonia, Austria, Turcia, Egipt și în nenumărate locuri din Franța.

Am încercat să-nțeleg ce anume se petrecuse în mintea lui atunci când, în vechea noastră casă părintească, în satul nostru de la marginea pământului, inventaria conținutul valizei. Cred că lucrurile s-au petrecut cam așa: e noapte, somnul l-a părăsit, se dă jos din pat, își pregătește un ceai, îl soarbe gândindu-se la părinții noștri, la drama din 24 aprilie, sau la Ophélie, care-l așteaptă gata să riposteze, și dintr-odată povestea cu lista victimelor transmisă de Ministerul de Interne începe iar să-l roadă. Își pusese întrebarea lui însuși și o pusese și ambasadei. Mi-o pun și eu acum. De ce apăreau părinții noștri pe listă sub niște nume diferite, chiar dacă conforme cu realitatea? Majdali este cu adevărat numele de fată al mamei, și Hassan, prenumele pe care și l-a luat tata atunci când s-a convertit la islam. Dar de ce numele i-a fost înlocuit cu prenumele? De fapt, pur și simplu, de ce numele Schiller nu apare? Inscripțiile de pe morminte reproduc ciudățenia, dar cine a hotărât această schimbare? Să fie vorba de vreo găselniță a unui birocrat? De o decizie politică, așa cum credea Rachel? Se temeau oare autoritățile că prezența printre victime a unui străin ar fi putut să provoace neplăceri diplomatice? Presa europeană, în frunte cu cea germană, ar fi preluat imediat afacerea, ar fi interpelat guvernul algerian, care devenise faimos în întreaga lume, fiind suspectat de genocid, de crime împotriva umanității, de tortură, de jaf sistematic și mai știu eu de ce. Chestia asta nu-i dă pace. Se ridică, se plimbă prin casă, ajunge în camera părinților, caută ceva fără să știe prea bine ce și dă peste valiză, urcată pe șifonier sau vârâtă sub pat. Un soi de alarmă s-a declanșat în momentul acela înlăuntrul lui. Am auzit-o și eu când am atins valiza. Rachel o ascunsese în dulapul cu scule din garaj, singurul ungher al casei în care Ophélie nu căuta niciodată. Și am refăcut gesturile pe care el le făcuse cu doi ani înainte.

Te intimidează un obiect pe care îl știi plin de secrete. Pentru Rachel era simplu, nu se aștepta la nimic ieșit din comun. Toate familiile au chestii din astea, o cutie de pantofi, o servietă, o valiză, pun în ele acte, fotografii, scrisori, mici bijuterii, talismane. Unchiul Ali o are și el pe-a lui, una supermare, o adevărată valiză de emigrant cu sfori și noduri, care conține sute de adeverințe de muncă și tot ceea ce sclavia unei vieți compuse din slujbe temporare i-a adus în materie de hârtii administrative, plus câteva talismane comandate în sat și o bogată colecție de amulete cumpărate de la negustorul senegalez de nimicuri din turnul 14. Eu știam din jurnalul lui Rachel peste ce aveam să dau și ce suferință mă aștepta. Am ezitat îndelung, apoi am deschis brusc. Acte, fotografii, scrisori, tăieturi din ziare, o revistă. Îngălbenite, ferfeniţite, pătate. Un ceas vechi din oțel călit, din celălalt veac, oprit la 6.22. Trei medalii. Rachel se documentase, una era insigna organizației *Hitlerjugend*, Tineretul Hitlerist, a doua, o medalie a Wehrmacht-ului, câștigată în luptă, iar a treia, insigna Waffen SS: o bucată de stofă cu un cap de mort, emblema trupelor SS, așa-numitul *Totenkopf*. Fotografiile, făcute în Europa, în Germania probabil, îl arată pe tata în uniformă, singur sau în gașcă. În una e foarte tânăr, alături de colegi de regiment cu trupuri atletice, mândri de ţinuta lor, mulţumiți de viață. În altele, e ceva mai în vârstă, poartă uniforma neagră a trupelor SS, are o față severă. Stă sprijinit de un tanc, în picioare în mijlocul unei curți mari sau așezat pe treptele unei barăci. În altă fotografie poartă haine civile, albe, foarte elegant, foarte frumos, cu o foarte frumoasă mustață, se află în Egipt, la poalele Marii Piramide, zâmbindu-le cu coada ochiului unor mumii engleze care îi zâmbesc și ele arătându-și toți dinții. Fotografii mai recente îl înfățișează alături de partizani algerieni, este în uniformă militară de luptă și poartă o pălărie de savană. A luat în greutate, e superbronzat, îi merge bine. În alta, se află într-un luminiș, în fața unor tineri *guerilleros* care stau pe jos. Niște arme sunt etalate pe o prelată. Ține o prelegere despre mânuirea armelor. În vârful unui stâlp improvizat flutură steagul algerian. În alta, se află alături de un tip în uniformă, înalt, scheletic, cu privire năucă, zâmbind de parcă l-ar durea măselele. Rachel l-a recunoscut, îl cheamă Boumédiène[8], e șeful rezistenței. Tăieturile din ziare sunt în engleză, franceză, italiană. Articolul în franceză este un dosar realizat de revista *Historia*. L-am citit. Vorbește despre procesul de la Nürnberg împotriva demnitarilor naziști, Bormann, Goering, von Ribbentrop, Dönitz, Hess, von Schirach & Comp. Vorbește despre cei care au fost capturați mai târziu, Adolf Eichmann, Franz Stangl, Gustav Wagner, Klaus Barbie… Vorbește despre cei care și-au pierdut urma prin lumea întreagă, aflându-și refugiul în nenumărate țări din America de Sud, din lumea arabă, din Africa. Sunt amintite Brazilia, Argentina, Columbia, Bolivia, Paraguay, Egipt, Turcia, Siria, Nigeria, Etiopia, Rhodesia și altele. Există mai multe scrisori în germană și una în franceză semnată Jean 92, datată 11 noiembrie 1962. Ai nevoie de cheie ca s-o înțelegi, pare scrisoarea unui tăinuitor către un negustor de lucruri de ocazie. Pe scurt, ca și cum e vorba de niște lucruri oarecare, Jean 92 vorbește despre niște obiecte de preț care ar fi fost regăsite, despre altele care ar fi fost localizate și care ar fi fost gata să fie furate, încheind prin a spune că ultimele, despre care pentru moment nu se știe nimic în afara unor indicii foarte vagi, ar fi bine să se afle într-un loc sigur. Scrisoarea face referire la un anchetator înverșunat desemnat prin literele SW, la un grup desemnat prin literele BJ și la un altul desemnat prin litera N, afiliat unei organizații hiperpericuloase numite M. Mai

vorbește și despre o femeie, căreia i se spune pe nume, Odessa, și care veghează asupra siguranței lor și a transferării lor în locuri mai sigure. Rachel a înțeles totul și a făcut cercetări. Misteriosul Jean 92 încheie cu acest salut: HH, steaua ta de zile mari. Aceasta e, cred, scrisoarea care l-a făcut pe Rachel să bată drumurile Europei și de-acolo s-ajungă tocmai în Egipt. Vorbește pe îndelete în jurnal despre asta. Dar nu spune tot. Sau poate că pentru a înțelege ce spune trebuie să ai anumite cunoștințe pe care eu nu le-aveam.

Mai sunt și două hârtii administrative algeriene. E vorba de niște hotărâri. Prima, datată 17 iunie 1957, semnată de colonelul Boumédiène, șeful statului-major al armatei de frontieră, spune așa:

Numitul Si Mourad este repartizat la centrul de formare al EMG, în calitate de consilier pe probleme de logistică și de armament.

Còpii: BE, SBLA, responsabilul CFEMG, comandanții unităților tehnice și operaționale ale wilaya[9] *8 (transmisiuni, transport, geniu…).*

A doua, din 8 ianuarie 1963, semnată de secretarul general al Școlii de Cadre Militare din Cherchell[10], spune așa:

Art.1: Se repartizează numitul Mourad Hans în funcția de instructor civil temporar.

Art. 2: Șeful serviciului de personal are sarcina de a duce la îndeplinire prezenta hotărâre.

Copie: S / direcția de personal a Ministerului Apărării.

Pentru informații: biroul Siguranței militare al regiunii militare Alger.

Există și un livret destul de boțit, livretul militar al tatei. Literele tipărite sunt în germana gotică, arată brici. Pe prima pagină, starea civilă: Hans Schiller, născut la 5 iunie 1918 în Uelzen, fiul lui Erich Schiller și al Magdei Taunbach. Adresa: 12B, Millenstrasse, Landorf, Uelzen. Studii: inginer de geniu chimic, Universitatea „Johann Wolfgang Goethe“ din Frankfurt am Main. Într-un dreptunghi, numărul matricol. În partea de jos a paginii, numele, semnătura și ștampila autorității care emisese livretul: *Obersturmbannführer* Martin Alfons Kratz. Paginile următoare sunt pline de niște tabele complicate în care sunt trecute diferitele posturi ocupate, gradele, citările, decorațiile primite și rănile suferite de-a lungul carierei. Toate sunt pline de ștampile. Tata ajunsese până la gradul de căpitan, era cineva! Și era un erou, de mai multe ori rănit, citat, decorat! Locurile în care fusese repartizat, din Germania, Austria, Franța, Polonia și aiurea, nu mi-ar fi spus în cele mai multe cazuri nimic dacă n-ar fi fost comentariile lui Rachel: Frankfurt, Linz, Grossrosen, Salzburg, Dachau, Mauthausen, Rocroi, Paris, Auschwitz, Buchenwald, Gand, Hartheim, Lublin-Majdanek. Unele sunt lagăre de exterminare. Sunt locuri ținute secrete în care naziștii îi făceau să dispară pe evrei și pe cei indezirabili. Rachel vorbește de mai multe sute de mii de morți, iar *Historia* de milioane. Dumnezeule! mi-am zis luându-mi capul în mâini.

Citisem și recitisem jurnalul lui Rachel și înțelesesem multe lucruri, dar să ating cu mâna mea acest livret, aceste medalii, să văd cu ochii mei aceste nume, aceste acte, aceste ștampile m-a dat gata. Mi s-a făcut rău. Maldărul de hârțoage spunea că tata era un criminal nazist de război care ar fi fost spânzurat dacă justiția ar fi pus mâna pe el, dar, în același timp, toate astea nu spuneau nimic, refuzam să cred, mă agățam de altceva mai adevărat și mai drept, este tatăl nostru, suntem copiii lui, îi purtăm numele, era un tip formidabil, devotat satului său, iubit și respectat de locuitorii acestuia, a ajutat la câștigarea independenței unei țări și la eliberarea unui popor. Îmi spuneam: era soldat, s-a supus ordinelor, unor ordine pe care nu le înțelegea, cu care nu era de acord. Vinovați sunt șefii, ei știu ce pun la cale și cum conduc barca pentru ca executanții să nu vadă nici strop, să nu trebuiască să judece. Și apoi de ce să mai scormonim trecutul, tata a murit, a fost asasinat, i s-a tăiat beregata ca unei oi, mamei la fel, vecinilor lor la fel, de către niște adevărați criminali, cei mai dușmănoși din câți au existat pe pământ, care sunt bine mersi, vii, în Algeria și peste tot în lume, și pe care mulți îi susțin, îi încurajează, îi felicită, sunt la ONU, sunt vedete la televizor, interpelează pe cine vor și când vor, asemenea acelui imam din turnul 17 care ține tot timpul un deget îndreptat spre cer pentru a-i teroriza pe oameni, pentru a-i împiedica să gândească. Înțeleg durerea lui Rachel, o lume întreagă se prăbușește, te simți vinovat, murdar, îți spui că undeva, cineva trebuie să plătească. Rachel a făcut-o, tocmai el, care nu a făcut niciodată rău nimănui.

E aiurea s-o spun, dar nu știam absolut nimic despre acest război, despre toată chestia asta cu exterminarea. Sau doar ceva foarte vag, din ce spunea imamul în predicile lui împotriva evreilor și din frânturi prinse ici și colo. În mintea mea, erau niște legende despre niște lucruri petrecute în urmă cu sute de ani. De fapt, nu mă gândisem niciodată la asta, mă durea-n cot, eram tineri, niște boboci amărâți, nu ne stătea mintea decât la greutățile zilnice. Rachel a scris niște pagini îngrozitoare. Îi clocotea totul în cap. Câteva cuvinte, câteva expresii pe care le auzeam pentru prima oară reveneau frecvent: soluție finală, camere de gazare, crematorii, *Sonderkommandos*[11], lagăre de concentrare, Şoah, Holocaust. Există această frază în germană, nu știu ce înseamnă, nu a tradus-o, sună ca o condamnare: *Vernichtung lebensunwerten Lebens*[12]. Și această expresie, *Befehl ist Befehl*, pe care am recunoscut-o imediat. Înseamnă: un ordin este un ordin. Pe când eram copil în sat, tatei îi scăpa deseori printre dinți această expresie atunci când se stătea prea mult la vorbă cu el. Nu suntem la bâlci! urla el apoi în franceză sau în berberă. Asta mi-a amintit ce spunea domnul Vincent atunci când încercam să-l ducem cu vorba: Fă ce ți-am spus eu, ideea ta o vom discuta după aia, dacă avem timp.

Îmi imaginez că după asta Rachel a rămas treaz până dimineața. Ce scrie el este absolut năucitor. Avea carte, vedea totul din prima, și vedea până departe. Eu am nevoie de explicații și de timp ca să pun lucrurile cap la cap. Dacă aș fi fost în locul lui, conținutul valizei nu mi-ar fi spus nimic, sau doar trista realitate: că părinții mei au murit asasinați și că nu-i voi mai vedea niciodată. M-aș fi gândit: Tata fusese soldat în țara lui, după care a venit să formeze partizani algerieni, punct. Ciudat în toată povestea era că, deși avea asemenea referințe, venise să se îngroape la Aïn Deb. Eu m-aș fi dus în California, m-aș fi făcut cascador la Hollywood sau *bodyguard* al unei moștenitoare bogate. Dar așa era tata,

un poet oarecum excentric, asemenea idioților de la oraș care într-o bună zi își lasă baltă frumosul imobil cu ascensor și se duc în creierii munților să crească oi pe care le vor mânca lupii înaintea lor. A ales Aïn Deb, e ceva mai departe. Era, într-adevăr, locul ideal, nici măcar algerienii n-au auzit de el. Sau nu auziseră până la 25 aprilie 1994.

Închei cu această frază a lui Rachel, mă gândesc în permanență la ea, mă obsedează: „Iată-mă în fața acestei întrebări vechi de când lumea: Trebuie oare să dăm socoteală pentru crimele părinților noștri, pentru crimele fraților și ale copiilor noștri? Drama este că ne aflăm pe o linie neîntreruptă, pe care nu putem să o părăsim fără a o rupe și a dispărea". Și cu această hotărâre pe care am luat-o: Imamului din turnul 17 trebuie să i se ia piuitul înainte de a fi prea târziu.

Note

4. Duhuri cu semnificație ambivalentă, binefăcătoare sau răuvoitoare, din mitologia arabă, care apar și în tradițiile musulmane.

5. Acronim pentru *Groupe Islamique Armé*, organizație islamistă teroristă algeriană, activă între 1992 și 1999, al cărei principal obiectiv îl constituia înlocuirea guvernului algerian cu un regim fundamentalist islamic.

6. Aïd el-Fitr (în românește, Eid al-Fitr, Id-ul-Fitr sau Id al-Fitr), este o importantă sărbătoare musulmană care marchează sfârșitul Ramadanului.

7. În limba arabă, un *mujahedin*, cuvânt derivat din *jihad* („război sfânt"), este un luptător sfânt pentru cauza religiei islamice.

8. Mohamed Boukharouba, zis Houari Boumédiène (1932–1978), militar și om politic algerian, a fost șeful statului între 1965 și 1978, ajuns la putere în urma unei lovituri de stat.

9. Tip de unitate administrativă utilizat în mai multe țări africane și asiatice, preponderent arabe.

10. Comună din *wilaya* (provincia) Tipaza, situată în nordul Algeriei.

11. *Sonderkommando* a reprezentat, ca și *kapo*, o celebră „invenție" nazistă specifică lagărelor de exterminare, fiind vorba de niște „unități speciale" formate din deținuți evrei apți de muncă și a căror ucidere era amânată pentru a putea să participe la îndeplinirea „soluției finale", sarcina lor fiind să-i însoțească pe coreligionarii lor spre camerele de gazare și să le transporte apoi cadavrele până la crematorii.

12. În limba germană, „viață ce nu merită a fi trăită", după titlul lucrării *Die Freigabe der Vernichtung lebensunwerten Leben* („Dreptul de a anihila o viață ce nu merită a fi trăită"), publicată în 1920 de psihiatrul Karl Binding în colaborare cu juristul Alfred Hoche, ale cărei teze despre necesitatea eutanasierii persoanelor cu dizabilități s-a aflat la baza conceptului nazist de igienă rasială.

Jurnalul lui Rachel

Marți, 22 septembrie 1994

Cu fața lipită de hublou, privesc covorul de nori. Totul e alb, norii și cerul, nemișcat, scânteind să-ți ia mințile. Închid ochii. Îmi regăsesc gândurile, sunt acolo, la locul lor, sordide, gata să mă copleșească. Sunt obosit. Deschid ochii și mă uit în jur. Avionul toarce cuminte, e plin și respiră sănătate, lumina e blândă, temperatura, și mai blândă. Pasagerii sunt cufundați în hârtiile lor, își vorbesc la ureche sau dorm iepurește. Nemți, în cea mai mare parte. Obișnuiți ai liniei aeriene. Am remarcat la îmbarcarea de la Roissy că nu au bagaje, doar o Samsonite pe roți sau o servietă ceva mai mare în mână și reviste sub braț. Ar putea să se deplaseze legați la ochi, calea e gata trasată. Toți curați și ferchezuiți, și răbdători ca niște preoți budiști. Sunt storși de vlagă, dar nu o arată. Obișnuința și dresajul de sine! Există în toată chestia asta ceva înspăimântător, latura de metrou–muncă–nani[13] care ne ține loc de viață de zi cu zi în regiunea pariziană. Încă și mai dezolant e cu avionul, cu toate aeroporturile astea ca niște furnicare ale celui de-al treilea mileniu, cu toate legăturile acestea internaționale aflate sub strictă supraveghere, cu toate aceste hoteluri pentru comiși-voiajori întru totul asemănătoare unor închisori din sticlă, cu toate aceste difuzoare invizibile revărsând aceste contra-fatwe[14] concepute în pântecele unor computere atotputernice. Vin apoi navetele care preiau ștafeta în punctele de conexiune, și metrourile, trenurile și taxiurile în șir indian, și toată omenirea asta dispare în spatele unor ziduri ermetice. Anonimatul este măreț și definitiv, la scara planetei și a fluxurilor de capital. Sosesc dimineața, își fac treaba la Paris și iau înapoi avionul de seară sau de a doua zi. Deja un alt zbor îi așteaptă la sosire. În tot acest du-te-vino nu ai nevoie decât de o periuță de dinți. Așa călătoresc eu pentru firmă, un automat care nu are nevoie decât de sticluța lui și de o priză ca să se poată bărbieri. Ajung, îmi fac treaba, trec pe la hotel să-mi recuperez trusa și iau un taxi spre aeroport. Uneori, sărbătorim. Cu italienii, spaniolii și grecii, așa ceva vine de la sine, indiferent de stadiul treburilor pe care le avem de făcut. Între latini și cei asemenea lor, îți permiți să fii libidinos și să spui tot ce-ți trece prin cap, e relaxant. Cu nemții, austriecii, elvețienii și englezii, munca funcționează în egală măsură ca timp liber și ca religie. Luăm mici pauze de cafea pentru a vorbi despre vreme. Cele mai scabroase sunt dictaturile cangrenate de birocrație, corupție și violență. Îmi place la nebunie atmosfera lor de film polițist alb-negru. Au păstrat ce era mai bun din socialismul de odinioară, gargara și combinațiile suspecte, preluând totodată ce e mai rafinat din

vechiul și bunul capitalism care ucide așa cum respiră. Și toți acei oameni frânți care merg cu pași mici sau aleargă mânați de zvonuri presante care nu le lasă decât răgazul să moară. Ce mârșăvie, ce mister, ce frenezie, ce tristețe! Și ce bucurie atunci când, prin cel mai incredibil hazard, dai peste vreun paznic sau peste un trecător oarecare, neașteptat ca un trimis al cerului, care, cu un gest de magician al telefonului, deblochează o afacere ținând de finanțele publice pe care toată lumea o considera de nerezolvat în timpul vieților noastre. Și atunci începe petrecerea, o ținem într-o ceremonie pentru a saluta nu încheierea unui contract cinstit sau efectuarea miraculoasă a unui virament, ceea ce e meschin, ci prietenia dintre popoarele noastre și perfecta înțelegere dintre măreții lor conducători. La întoarcere, avem atâtea lucruri să le povestim colegilor și îngăduința de a mai adăuga de la noi, fără teama că am putea prejudicia adevărul, fie un spion, fie un ciudat, fie un atentat dejucat într-un hotel, fie un ministru care și-a sugrumat secretara în toiul negocierilor pentru că aceasta uitase să adauge un zero în memorandum sau un altul căruia puțin îi pasă de solicitanții care nu fac parte din tribul lui, fie o căpetenie arabă care gazează un sat rebel, după care, la țol festiv, se duce glonț să propovăduiască în altă parte căința și noua ordine mondială. De fapt, mai mult auzi decât vezi. În acele locuri de doliu garantat, zvonurile constituie adevărata viață de zi cu zi și de clipă cu clipă. N-am înțeles niciodată cum izbuteau patronii noștri să câștige bani cu toate aceste fenomene incontrolabile care nu sunt interesate decât de ele însele. La fel de adevărat este însă și că vindem niște lucruri de care nimeni nu se poate lipsi, pompe și vane, și că prețul depinde numai de noi, întotdeauna va fi mai mare decât voracitatea lor. Avem pentru toate gusturile, de toate culorile, orizontale și verticale, manuale și cu telecomandă, de la cele mici și drăguțe cât o bilă până la cele gigantice și respingătoare pe care mai întâi le instalezi și abia apoi construiești hangarul în jurul lor. Firma mea e lider mondial pe piața asta. Catalogul ei are cu ce să-i convingă și pe cei mai pretențioși.

Îmi lipseşte Ophélie a mea, cea mai dificilă femeie din lume. Ce mult mi-ar plăcea să mă întorc la ea și să ne reluăm micile noastre obiceiuri de locuitori ai periferiei avizi după liniște. A mers, probabil, acasă la buna și draga ei mamă, unde plânge ghemuită pe divan şi ne judecă, pe mine și pe toți bărbații, algerieni și nemți în plus, care știu din naștere ce înseamnă prostia și tortura. Știu că e inventivă în această privință, iar soacra mea, și mai și. La ora aceasta, ne-au ronțăit până la os, nici măcar Dumnezeu nu mai poate face ceva pentru noi. Nu ne mai vorbim, ea stă botoasă în colțul ei, eu meditez în al meu. Am depășit stadiul primului pas, care ne-ar fi reîmpăcat prin focul pasiunii, prăpastia crește de-acum de la sine, automat, rece, indiferent. Războiul se apropie de sfârșit, și falsa pace pe care o instaurează tăcerea nu face decât să pregătească ruptura. Dar poate că e mai bine așa, nu voi mai fi niciodată un om normal sau un soț căruia să-ți fie drag să-i dai ordine. I-am cedat ei dormitorul și salonul. Dorm într-un colț de la mezanin și îmi petrec serile în garaj, unde mi-am instalat tot echipamentul nostru de camping și o etajeră cu cărți. Totul se află acolo, în vreo treizeci de volume, exterminarea lumii și marile tăceri de gheață care au urmat. Nu pot să spun de ce am ținut-o departe de problema mea. De rușine probabil, din pricina faptului că eu însumi nu știu, din teamă de consecințe. A-ți spune: „Sunt fiul unui criminal de război“ nu e ca și cum ai auzi spunându-ți-se: „Ești fiul unui criminal de

război! Vinovat de genocid!“ Nu voiam să ajung să vorbesc despre mine, despre noi, despre micile noastre probleme casnice, despre ce trebuie să faci ca să-ți asumi responsabilitatea unor fapte care te depășesc, care ne depășesc, care întotdeauna ne vor depăși. Ophélie se pricepe atât de bine să înlocuiască o problemă cu alta, ignorând orice diferență de gen sau de grad. Trece de la una la alta cu grația unei lăcuste. Până la urmă, nu face decât să raporteze totul la ea însăși. Or, eu trebuie să înfrunt Holocaustul, o poveste care l-ar putea arunca, de-a binelea, pe Dumnezeu însuși în infern, iar artizan este tatăl meu.

În vreme ce eu navigam printre amintirile mele profesionale şi grijile mele familiale, avionul ajunsese la destinație. Rulam pe pista din Hamburg. Am trecut de atâtea ori prin acest aeroport, încât nici nu-l mai văd. Nu este, la urma urmei, decât sticlă şi aluminiu strălucind în lumina neoanelor. În mulțimea aflată în mișcare trec neobservat, pasager printre alți pasageri, neamț printre alți nemți. Dacă mă fac, totuși, remarcat este pentru că, asemenea oricărui francez care se respectă atunci când se află în străinătate, atrag atenția. Așa suntem noi, bodogănim când lucrurile tărăgănează la alții. De data asta, eram sub presiune, extrem de îngrijorat, înaintam fără vlagă. Eram împins, străfulgerat cu privirea, în spatele meu se bombănea în germană, în engleză, în japoneză. Unii chiar îşi îngăduiau să fie condescendenți, atât de tare deranjam. Am călătorit întotdeauna în interes de serviciu, ghidat de *planning* şi presat de *timing*, primit la momentul şi în locul stabilite, sau în urma lui Ophélie, care se ocupă de toate, înainte chiar ca lucrurile să se producă. Eram pierdut, mă caut pe mine însumi, mă întorc în timp, scormonesc prin tenebre, voi sonda cea mai mare nenorocire a lumii, încercând să înțeleg de ce trebuie să-i port povara pe umeri. De fapt, tocmai pentru că ştiu răspunsul, demersul e atât de dureros. Niciodată nu aş putea să măsor imensitatea dramei şi să ies teafăr şi nevătămat. Atât de frică îmi e să nu-mi întâlnesc tatăl acolo unde nu trebuie, acolo unde nici un om nu poate să reziste şi să rămână om. Propria mea umanitate era în joc.

Nimeni n-ar putea susține contrariul, Hamburgul respiră sănătate. O sănătate cât se poate de germanică. Îndărătul frumoaselor aparențe există lucruri solide şi intimități plăcute. Văzut dinspre Germania, blândul nostru *Frankreich* pare un camping în dezordine. Avem propria noastră idee despre sănătate, vedem în ea un păcat, cu conotațiile ei de bogăție, de acaparare, de luptă de clasă, de vioiciune a parveniților. Dacă ne îngrijim atât de mult o facem, probabil, ca pedeapsă pentru bolile noastre burgheze. Şi-ar putea imagina cineva nişte revoluționari de veche stirpă ca noi cu idei clare, cu burtică, cu fețe de păpuşă, cu pupila limpede? Cu aerul meu abătut, cu fața mea cenuşie şi cu barba mea nerasă, îmi purtam steagul în bernă, în total contrast cu fizicul meu de nordic perfect sănătos la trup şi la minte. Străduniile de a-mi corecta ținuta au fost zadarnice, nu mai ştiam să fiu obosit fără s-o arăt, să mă enervez fără s-o iau razna, să şovăi continuând să înaintez cu pas ferm. Am închiriat o maşină şi am pornit la drum. Asta voiam: să fiu singur. Singur ca nimeni altul pe lume.

Germania profundă este cu-adevărat profundă, mult mai mult decât bietul nostru

Hexagon aflat în bătaia tuturor vânturilor, înconjurat de mări și de munți, în care bruma de profunzime care ne mai rămâne e exploatată la sânge de vânzătorii de excursii și de negustorii de bunuri. Ce dramă, să fii o țară turistică! Profunzimea rimează cu solitudinea și tăcerea, sau nu este decât un decor de carton presat pentru un teatru în aer liber. În profunzimea germană, care e autentică, care e vastă, luterană în plus, există o imobilitate care fascinează, o neliniște care coboară până în cele mai străvechi timpuri, când totul ținea de misterul pietrelor și de reculegerea sufletelor. Îți spui că toate astea sunt statornicite pe vecie, iar pentru noi, care ne temem de ziua de mâine, asta e tot ce poate fi mai rău. Am traversat periferii nemișcate, sate nemișcate, câmpuri nemișcate și am văzut oameni nemișcați în fața porților lor, pe câmpurile lor, aplecați asupra unor mașini care nu se mișcau. Am văzut corbi împietriți în vârful unor copaci hieratici și am zărit în depărtare, prin ceață, drumuri pustii pierzându-se în lumea de dincolo. Toată mișcarea are loc pe autostradă, dar, îți dai seama ca de o evidență care bate la ochi, autostrada nu face parte din țară, este o piesă adăugată, închisă pe ambele laturi, o concesie făcută străinătății și, înainte de toate, un mijloc de a o ține la distanță. Abia ce privisem Germania în adâncul ochilor, și deja totul mi se părea infinit de îndepărtat și iremediabil de misterios.

După care am întâlnit oameni, care se mișcau, sporovăiau, râdeau în hohote, mâncau ca sparții, mergeau cu pas apăsat, mustrau niște copii morocănoși sau le țineau lecții pe un ton nu amenințător, ci pur și simplu fără drept de apel. Asta și pentru că limba se pretează, foarte repede îți țiuie urechile de *„Befehl ist Befehl“*. Cât de vii, de familiare, de cotidiene, de colorate, și cât de conforme cu ceea ce știam despre această țară în care am venit atât de des, trimis de firmă, îmi erau toate acestea! Imediat însă ce ieșeam din stația de benzină și din prăvăliile ei, regăseam imobilitatea, profunzimea, tăcerea. Mă enervau nemții ăștia care, o clipă, cât durează o masă, mă făcuseră să cred că totul este normal, banal, evident, când ei înșiși, la fel de clar ca nasurile lor roșii de bere, nu credeau asta. Se întrebau ce putea un înfumurat de *Franzose* singuratic să caute atât de departe de casă, în vreme ce eu mă întrebam cum puteau să fie atât de naturali într-un decor atât de greu de sensuri. După care am înțeles, știam, bineînțeles, misterul era în mine, purtam întrebarea în atitudine, eram o întrebare, eram Întrebarea. Și cum aș fi putut face altfel, când priveam țara aceasta și pe locuitorii ei cu niște ochi de om rănit, amenințat în însăși ființa sa de istoria lor. Nu avea cum să nu-i intrige privirea mea.

Hamburg, Harburg, Lüneburg, Soltau, Uelzen. Patru salturi de-o șchioapă pentru un călător cumsecade, dar o prăpastie fără fund pentru un zombi distrus care se întoarce în timp pentru a-și căuta umanitatea. Înaintam anevoie, Dumnezeule! Respiram tot mai greu. La intrarea în Uelzen, orașul natal al tatei, inima îmi bătea mai să-mi sară din piept. Mă pregătisem în vederea șocului încă de la Hamburg, dar iată că puteam să verific din nou acest adevăr, cu cât te pregătești mai mult în viață, cu atât mai puțin pregătit ești. Îți faci atâtea idei, încât de fiecare dată surpriza este totală. Ieșiți din rutină, iată-ne ca niște orbi cărora le-au fost luate bastoanele. Uelzen este la fel ca toate orașele din Germania și din Europa. Acest aer de deja-întâlnit mă urmărește peste tot ca o umbră, îmi șuieră în urechi. Uniformitatea e viitorul lumii, comis-voiajorul ce sunt bănuia de mult asta, nu aveam

nevoie să fantazez, dar mă simțeam totuși tras pe sfoară, nimic nu semăna cu ceea ce deruta mea mă făcuse să cred. Mă așteptam la un vechi sat din anii treizeci, plin de funingine și de furie, sleit de șomaj, torturat de demoni dinaintea lui Cristos, și îmi imaginam recrutori cu de-a sila plini de svastici alergând prin oraș așa cum se răsucește Diavolul în inima omenirii. Uelzen e curat, e frumos, e cald, e bun pentru un turist, nimic de zis, iar locuitorii lui sunt amabili ca niște bravi meșteșugari mulțumiți de soarta lor. Tata s-a născut într-un oraș care a dispărut, târât în vâltoarea războiului și dat gata de reconstrucția de după război. Ce vedeam eu exprima noua lume, plină de lucruri strălucitoare și înalte, trufașe, chestia aia bine desenată pe care o înfrumusețezi pe măsură ce timpul trece și își impune noutățile lui, pe măsură ce edilii vin și-și lasă în urmă găselnițele. Periferia e periferie, centrul pietonal e centru pietonal, iar acolo unde bate inima lui, în cartierul de afaceri, vezi businessmeni în costume închise și gardieni cu ochi goi. Mă aflam pretutindeni și nicăieri, totul se aseamănă, tsunamiul globalizării ne-a șters moștenirile și trăsăturile intime, nu-i mai poți recunoaște nici pe ai tăi, nici pe ceilalți. Orașul este ce-a făcut din el urbanismul postbelic, strada Millenstrasse nu mai există, iar Landorf, care trebuia să fie o bucată de țară în oraș sau un colț de oraș la țară, seamănă cu cartierul meu din regiunea pariziană, de două ori mai mic, dar de zece ori mai voinic. Nu sunt mari diferenţe, străduțe liniștite, pomișori aliniați, căsuțe cochete atât de asemănătoare, încât te poți confunda cu vecinul, un centru comercial îmbelșugat numai din plexiglas și în culori vesele care ne dau bieților truditori care suntem iluzia că ne aflăm pe calea cea bună și că norocul ne-așteaptă la capătul vieții, atunci când vom fi reușit să ne plătim până la ultima centimă datoriile către bancă. Cum arăta Landorful pe vremea când tata își tocea pingelele pe străzile lui? Plin de funingine și de furie sau prins în chingile unei rutine bucolice? M-am învârtit încoace și-ncolo, am adulmecat aerul cât am putut de adânc în speranța că intuiția îmi va spune ceva, am intrat în vorbă cu oameni pe stradă, în baruri, în primul rând cu bătrâni, care își trambalează amintirile ca pe o bibliotecă. Nimic. „Millenstrasse? N-am auzit.“ Numele de Schiller nu-i trezește nimănui nici o amintire, sau unora li-l evocă doar pe marele Schiller. Măgulitor, ce să spun, dar fără importanţă pentru afacerea mea. Nemții sunt serviabili, chiar prea, îi apucă disperarea atunci când se văd dezarmați, să nu poate să fie de ajutor constituie o umilință pentru ei. Dar nu se dau bătuți cu una, cu două, se grăbesc să-l îndrume pe cel rătăcit spre unii mai bine informați decât ei. Insistă: „Încercați repede la poștă, au toate adresele“, sau: „Haideți să mergem să întrebăm la mezelărie, doamna de-acolo le știe pe toate“. Șah și mat, funcționara de la ghișeul poștal m-a îndemnat să înaintez pe loc o cerere scrisă, iar mezelăreasa cartierului m-a sfătuit călduros să încerc la poliție. Adică exact ce nu trebuia să fac, dacă m-aș apuca să întreb administrația ar trebui să răspund și eu la întrebările ei, și nu simțeam că aș avea puterea să fac așa ceva. În Franța nu te hazardezi în treburi din astea, s-ar putea să-ţi pară apoi rău toată viața. Îmi căutam tatăl și nimeni nu putea să mă ajute. Eram un copil pierdut.

Inutil s-o mai lungesc pe aici. Inutil să mai colind prin Germania, ceea ce caut eu, înfiorătoarea noastră poveste, este șters, uitat, pus sub oboroc. Intenţionam să-mi reiau drumul, nu eram pregătit pentru această căutare, nu aveam, pentru a-mi călăuzi pașii, decât

frământarea mea și un livret militar îngălbenit. Uitasem însă că există hazard. Și a fost chiar miraculos de data asta. Cu sendvișul sub braț, cumpărat de la mezelăreasă pentru a-i mulțumi printr-un act concret, am pătruns într-o mică grădină publică rezervată mamelor și copiilor din Landorf. Pustie. Pica perfect, aveam nevoie să fiu singur și deja eram singur cum nu e nimeni pe lume. Și iată că un bătrânel în papuci și cu șapcă, cu barba nerasă, se apropie de mine. Căuta companie, bietul de el. Peste tot sunt la fel, bătrânii plicticoși, mereu în căutarea unei urechi disponibile și infailibili în reperarea persoanelor care nu se mișcă prea repede. Avea o frază gata făcută pentru a mă aborda: *„Guten Appetit! – Danke“*, am răspuns pe același ton vesel, în speranța că mă va lăsa în pace. S-a așezat în dreapta mea și și-a răsucit o țigară cu încetineală de melc. Până să-mi termin eu gustarea, iar el, chiștocul, știam totul unul despre celălalt, adică nimic. Păream cu adevărat doi vagabonzi care au găsit o bancă pe care s-o împartă. Am trecut în revistă vremea, viața și cuplul franco–german. Nu e complicat, n-a crezut niciodată în poveștilea astea. Pentru el, francul e doar hârtie de ziar, regreta amarnic marca suverană pe care se clădise puterea patriei-mamă și încă și mai abitir instituirea Europei, care este pe cale s-o submineze încet, dar sigur pe cea dintâi. „Nu câștigă din asta decât profitorii și șomerii“, a conchis el. Discurs clar de extremă-dreapta, sau nu mă pricep eu! Mama lui Ophélie se delectează în permanență cu chestii din astea. Mi-am luat un aer rasist și am supralicitat: „Ca să nu mai vorbim de străini!“ Când i-am spus că eram german, francez și algerian în același timp și că asta nu mă deranja în vreun fel, a rămas cu gura căscată. Despre ce culoare poți să-i vorbești unui cameleon ca să nu-l jignești? Vorbim despre una-alta, ca niște oameni cumsecade cărora nu le pasă de timp. Mi-a spus că era de mult pensionar, că draga lui Hilda murise în somn la vârsta de șaptezeci de ani și că visul lui era să revadă castelul Versailles înainte să moară. Eu i-am spus că eram în misiune la Hamburg pentru firma mea și că profitasem pentru a-mi împlini visul de a vedea Uelzen-ul, în special acest frumos cartier Landorf în care, în urmă cu șaptezeci și șase de ani, s-a născut tatăl meu, Hans Schiller. Declicul s-a produs exact atunci, în acea clipă. A tresărit și i s-a luminat fața. „Hans Schiller, spuneți?“ Omul ăsta mi-a fost trimis de ceruri, sunt la fel de convins cum știu că doi și cu doi fac patru! Îl cunoaște pe tata și îi cunoaște toți prietenii, din rândul cărora a făcut parte. Și, culme a fericirii, avea o adevărată memorie, ageră și precisă. Pe omul ăsta nu aveam voie să-l ratez. L-am atras într-o cofetărie și am început să-l bombardez cu întrebări. De fapt, întrebările veneau de la el, eu o luam pe ocolite, nu voiam să-l abordez frontal și să dezvălui trecutul tatei. Așteptam să văd de ce parte era, vechi nazist, victimă a naziștilor sau un biet oarecare ce trecuse ca gâsca prin apă fără să știe, și ce orientare avea acum. Mă jucam de-a puștiul ascultându-și bunicul cu gura căscată. Întotdeauna trebuie să începi cu ce e mai simplu și să lași lucrurile să vină de la sine. Prin mici bobârnace, îl împingeam spre reverie, spre confesiune. I-am înfățișat unul dintre cele mai fermecătoare tablouri despre familia Schiller, adevărată și desăvârșită sinteză a Germaniei, Algeriei și Franței, trei țări-prietene care s-au ucis copios între ele. Ele mi-au dăruit tatăl, mama, soția și toate credințele. Am băgat poezie și tot exotismul posibil. Cu o simplă atingere de penel, am făcut din periferia mea pariziană un incomparabil liman de pace, și din Aïn Deb, o oază miraculoasă în care atât de bine e să asculți vântul Sudului și să vezi dansând libelulele, în vreme ce bătrânii se prăjesc la soare

printre șopârle. Așa și era în amintirile mele de până la masacrul din 24 aprilie 1994. Repeta fără încetare, bătându-mă cu palma pe spate și pe genunchi:

„— E un adevărat miracol, sunteți băiatul lui Hans!

— Adevăratul miracol e că dumneavoastră sunteți prietenul lui din copilărie și că eu v-am întâlnit pe banca aceea. Cine-ar putea crede?“

După asta, și după încă un rând de ciocolată cremoasă, am reluat firul discuției.

„— Ah, bravul Hans!… De ce a murit, de fapt?

— *Off*… știți, vârsta… vreau să spun că era foarte bolnav… a… a murit subit.

— *Ach*, ce trist! Ar fi trebuit să rămână în Germania, aerul nostru sănătos te întinerește. Ce-a căutat tocmai în Africa?… Ce țară spuneți?

— Algeria. Era specialist. Instruia militari.

— *Ach*, asta nu e bine… țările astea nu au nevoie de militari, le sug sângele. De altfel, e război acolo, nu?

— Așa cum spuneți, un război murdar, purtat cu toate astea în numele lui Allahu Akbar și al Prea Sfinției Sale Comandantul Suprem, ceea ce scuză totul, exterminările și restul. Vorbiți-mi despre Landorful de pe vremea aceea, tata, familia lui, prietenii dumneavoastră.

— Când?

— În timpul războiului.

— *Ach*, toate astea s-au întâmplat demult, foarte demult. N-a mai rămas nimic, absolut nimic, sunt ultimul din gașcă, și, așa cum poți vedea, fiule, viața nu are nimic palpitant.“

Tăcere. Privire încețoșată asupra unei amnezii voite. Era clar, omul și prietenii lui urmaseră aceeași cale ca tata. Sau invers. Ar fi putut însă fi și altfel, așa sunt tinerii, se iau unii după alții sau se iau la întrecere, sar în primul tren care le iese în cale fără să se uite încotro merge. Așa e și ZUS-ul în care locuim noi, o gară părăsită, fiecare se suie după cum îl taie capul, toate trenurile afișează ca destinație Paradisul și merg în Infern. Trebuie să trișezi ca să te dai jos.

„— Ce spuneați?

— Hans era un băiat voinic, foarte implicat, și-a făcut datoria la fel ca noi toți… și cu asta, basta.

— Tata ne vorbea foarte mult despre această datorie, ne-a povestit perioada petrecută la *Hitlerjugend*, glumele deșucheate ale bunilor camarazi, întâlnirile nocturne udate din abundență, marile retrageri cu torțe, apoi serviciul militar în Wehrmacht, plecarea pe front… și tot restul. Eu însumi, când eram mic, la Aïn Deb, făceam parte din Tineretul FLN, un adevărat *Flnjugend* al țării, era obligatoriu, și am fost deosebit de activ. Uneori îmi lipsește, eram vrăjiți, ne băteam joc cât puteam, defilam dimineața și seara, ne epuram rândurile cu ardoare și ne cântam victoriile urlând cu lupii…

— Cu lupii?

— Un fel de-a spune.

— Ce înseamnă FLN?

— Frontul de Eliberare Națională[15], Partidul Național-Socialist al Marelui Șef, nu știați? Bine, să ne întoarcem la ale noastre, la Al Treilea Reich.

— Nu mai e nimic de spus, puștiule, totul aparține trecutului. Războiul ne-a despărțit, fiecare și-a primit partea lui, și cu asta, basta.

— Și după aceea?

— Nu l-am mai revăzut pe tatăl tău, l-am pierdut din vedere la Paris… în iunie ’41. Am petrecut o perioadă frumoasă alături de camarazi, după care fiecare s-a întors la unitatea lui. La încheierea războiului, când m-am întors acasă, Uelzen-ul era un câmp de ruine. Familia mea, a ta și altele dispăruseră sub bombardamente.

— La fel ca în satul meu, Aïn Deb. Iar în Algeria războiul abia începea.

— Hans este înmormântat acolo?

— Da, alături de mama și de toți vecinii noștri.“

Tăcere. Clătinat din cap. Omul era cufundat în amintiri, era momentul să-l ating la punctul sensibil.

„— După Wehrmacht, tatăl meu a intrat în SS și a ajuns să lucreze în lagăre, Dachau, Buchenwald, Auschwitz… Știați asta?“

S-a uitat îndelung la mine, apoi a dat din cap. Era da sau poate nu. Am murmurat:

„— Ați făcut parte…?“

Tăcere.

„— Făcea parte din datorie?“

Tăcere.

„— Vă rog!“

Tăcere. Punctată de un gest de iritare.

Nu știu cărui îndemn i-am dat ascultare, dar am scos livretul militar al tatei din buzunar și i l-am întins. Nu-mi înțelegea gestul. După o ezitare l-a luat, l-a întors pe toate părțile, apoi și l-a așezat pe genunchi ca să-și pună ochelarii și l-a frunzărit cu o încetineală de melc. Îi tremurau mâinile. Și buzele. Fusese o greșeală din partea mea, știam că n-o să-mi mai spună nimic. Am repetat:

„— Vă rog!“

Tăcere.

„— Vorbeam despre datorie…

— Datoria… ți-o faci, și cu asta, basta.

— Indiferent de împrejurări?“

S-a ridicat și, pe un ton obosit, și-a spus lui însuși:

„E vremea să mă întorc acasă.“

Se uita înainte, la cerul albastru, în direcția acelei *Germania*[16], ca și cum ar fi căutat un răspuns cât mai potrivit, după care m-a privit din nou drept în ochi și mi-a spus:

„Tatăl tău a fost un soldat, și cu asta, basta. Să nu uiți, fiule!“

Și a plecat. Avea mersul unui bătrân care se teme și de umbra lui. M-a durut inima, îl vedeam întorcându-se acasă, întinzându-se pe pat, singur, și dându-și duhul chiar în acea noapte în urma unui acces de febră. Ce voia să spună atunci când invoca datoria ca unică explicație a mersului lumii? Vorbea pentru tatăl meu sau pentru el însuși? Sau cumva pentru mine? În spatele acestui cuvânt, datorie, se poate ascunde orice, poţi să tragi după tine popoare întregi și să le arunci în prăpastie. Și cu asta, basta!

Am coborât la toaletă, m-am ușurat, după care m-am spălat îndelung pe mâini privindu-mă în oglindă: „Este exact ceea ce îți spui fără încetare de când te-ai întors de la Aïn Deb: tata s-a supus ordinelor, și-a făcut datoria de soldat“. Până la capăt. „*Mein Ehre heißt Treue*, onoarea mea înseamnă fidelitate.“ Îmi venea să vomit.

Note

13. În limba franceză, *Métro, boulot, dodo*, expresie intrată în folclorul urban în anii 1950–1960, provenită dintr-un vers al poetului Pierre Béarn, ca o critică umoristică a vieții moderne, repetitive, monotone și lipsite de orizont.

14. În islam, o *fatwa* (literal, în limba arabă, „răspuns“, „lămurire“) este o sentință sau o recomandare cu caracter de precept.

15. În original, *Front de libération nationale* (FLN), partid politic algerian de obediență socialistă înființat în 1954, condus în prezent de actualul președinte algerian, Abdelaziz Bouteflika (iar între 1965 și 1968 de Houari Boumédiène), a jucat, alături de ramura sa armată, un rol decisiv în eliberarea Algeriei de sub dominația franceză.

16. *Germania (Magna)* era numele dat, în Antichitate, regiunii din Europa centrală și de nord pe care Rinul și Dunărea o despărțea de lumea romană, întinzându-se spre est până la Vistula.

Mai este oare acesta un om?

Mai este oare acesta un om?
Voi, ce trăiți la adăpost
În casele voastre tihnite,
Voi, care seara, întorcându-vă, găsiți
Mâncare caldă, chipuri prietenoase:
Gândiți-vă, mai este oare acesta un om,
Când trudește-n glod,
Când nu știe ce-i tihna,
Când luptă pentru un codru amar de pâine,
Când moare pentr-un da sau un nu?
Gândiți-vă, femeie-i aceasta,
Fără cosițe, fără nume,
Fără puterea de a-și mai aminti,
Cu ochii goliți, cu frigul în pântece
Ca broasca-n vremuiala iernii?
Gândiți-vă că toate acestea au fost aievea:
Vă-ncredințez aceste slove.
Săpați-le în inimile voastre
Când stați acasă sau mergeți pe stradă,
Când vă culcați, când vă sculați;
Repetați-le copiilor voștri.
De nu, să vi se năruie căminul,
De pat vă țintuiască boala,
Iar pruncii voștri de la voi întoarcă-și fața.

Primo Levi[17]

Acestui poem, Rachel îi adăugase următoarele versuri:

Copiii nu știu nimic;
Ei trăiesc, se joacă, iubesc.
Și când îi ajunge din urmă ce-a fost,

Dramele lăsate moștenire de părinți,
Se trezesc în fața unor întrebări pe care nu le-nțeleg,
A unor tăceri de gheață
Și a unor umbre fără de nume.
Mi s-a năruit căminul și durerea mă țintuiește,
Și nu știu de ce.
Nimic nu mi-a spus tata.

Notă

---

17. Primo Levi, *Mai este oare acesta un om?*, traducere și postfață de Doina Condrea Derer, Editura Polirom, Iași, 2004, p. 7.

Jurnalul lui Malrich

Miercuri, 9 octombrie 1996

Momo şi Raymond au trecut pe-acasă şi mi-au povestit o chestie îngrozitoare, dar nemernicii ăştia vorbeau despre ea ca despre un fapt divers văzut la televizor. Aş fi putut să nici nu-i aud, când de fapt era o adevărată dramă. Iar drama cu pricina îmi era oarecum cunoscută, mă scald în ea, cufundat cum sunt în jurnalul lui Rachel. Şi-abia acum îmi spuneţi? am strigat. Motoreta era în pană, a răspuns mincinosul de Momo. Este povestea Nadiei, o copilă de arabi de şaisprezece ani, ucenică de coafeză la Christelle, „La foarfecile de aur“, lângă staţia de RER18. A dispărut. O cunoşteam în mod sigur, dar fetele astea seamănă între ele ca două fire de păr, niciodată nu reuşeam să asociez numelui o faţă. Ar trebui să fie obligate să se deosebească cumva una de alta, nu se ştie niciodată, iată dovada. Cine e Nadia? am întrebat. Pff, o gagică! a răspuns nulitatea de Momo, iar Raymond a adăugat: Locuieşte în turnul 22, taică-su e Moussa, un metalurgist, tipul care are un Citroën Ami 6 verde. Şi ăştia sunt toţi la fel, Moussa, Abdallah, Arezki, Ben Cutare, şi de altfel nici nu-i vezi şi nici nu-i auzi vreodată. Pentru ei, metrou–muncă–nani începe în zori şi se termină noaptea târziu, cu excepţia duminicii, ziua Domnului, pe care şi-o umplu zăcând prin tot felul de bistrouri îndepărtate devastate de nostalgie încercându-şi norocul care la loto, care la pariuri hipice. Când îi vezi trecând, sunt nişte umbre încovoiate care fie intră în beznă, fie ies din ea. Întregul cartier a pornit ca un singur om în căutarea Nadiei, părinţii, vecinii, puştimea, poliţia, pompierii. Alergau în toate direcţiile. Femeile stăteau în balcoane plângând, rugându-se, îndemnându-şi bărbaţii. S-a vorbit de o fugă de-acasă, apoi de o răpire, după care, ieri, de o crimă. Au apărut televiziunile şi şi-au vârât nasul în cele mai mizere cotloane, în nişte no man’s land-uri în care nici nici măcar noi, locuitorii cartierului, nu călcam vreodată. S-a aflat că fata fusese agresată de un bărbos, un tânăr din turnul 11, o stea în devenire, vestit pentru şederile lui la Kabul, Londra şi Alger, care alesese să-şi spună Stârpitorul în numele lui Allah. I-a reproşat ţinuta, părul fluorescent şi faptul că se întâlnea cu băieţi, care, colac peste pupăză, mai erau şi necredincioşi, nişte kouffari, cum spun ei. A pălmuit-o, a scuipat-o în faţă şi, smulgându-i părul, i-ar fi spus: Acesta e ultimul avertisment! Scena a avut loc în casa scărilor din turnul 22. Un puşti care tocmai cobora în goană scările a asistat la ea. Le-a povestit prietenilor ce văzuse şi ce auzise şi, din aproape în aproape, informaţia a ajuns la Moussa, care, nici una, nici două, a pus mâna pe un cuţit şi a pornit în căutarea bărbosului.

La poalele imobilului, vecinii l-au înconjurat, l-au dezarmat și l-au condus discret la Com'Dad. Întâlnirea a avut loc fără martori în supermarket, între două raioane din spate. Bărbosul a fost arestat și eliberat după douăzeci și patru de ore. Fără cadavru nu există crimă și nu există deci nici vinovat. Avocatul lui, alt bărbos în costum tradițional și cu scufie albă, uns cu toate alifiile a instigat asociațiile, cancelariile islamice, frățiile, fețele religioase, rețelele aflate în conservare și l-a trezit pe ministrul de interne. Era negru cerul de faxuri și saturat de decibeli. Com'Dad, verde de furie, era rugat să-l elibereze pe asasin și să permită redeschiderea moscheii din turnul 17. Fără să facă valuri, Parisul menține teza fugii de-acasă. Stârpitorul se dădea mare, avea asigurat biletul spre paradis, djina, cum îi spun ei. În plus, își bătea joc de poliție, confirmându-și eroic statutul de emir al cartierului. Iar în dimineața asta, lovitură de teatru, oroarea absolută: biata Nadia a fost găsită în beciul unei prăvălii de mult închise, goală pușcă, legată cu sârmă, având trupul și fața carbonizate cu aparatul de sudură. Părinții au identificat-o fără nici o ezitare. Era copilul lor, au simțit că ea e. Emirul a fost săltat la ieșirea din moschee. I-ar fi spus lui Com'Dad scuipând foc: Allahu Akbar, îți vine rândul și ție. Imamul a decretat imediat o mare slujbă pe esplanadă pentru cinstirea eroului, susținerea demnilor lui părinți și strângerea de fonduri pentru cauză. Va avea loc vineri la 12.30. A lansat o fatwa: Cine nu vine va fi considerat vinovat, Allah îl va pedepsi fără milă. A te desolidariza de un frate întru islam agresat de kouffari este cel mai mare păcat. Va fi plin de lume. O să mă duc și eu. Decizia mea nu avea nimic spontan, jurasem să-i iau gâtul acestui SS-ist care vrea să ne transforme cartierul în lagăr de exterminare, și iată că momentul venise.

Am ieșit și am făcut turul cartierului ca să ne strângem tovarășii, pe Cinq-Pouces [Cinci-Degete], Garçon-de-Café [Băiat-de-Cafenea] supranumit Bidochon [Cărnăraie], Togo-au-Lait [Togo-cu-Lapte], Manchot [Ciungul] și Idir-Quoi [Idir-Ce], bâlbâitul nostru, și am urcat să ne prezentăm condoleanțele familiei Moussa. Era plin de lume în fața turnului 22 și pe toată scara. Am așteptat să ne vină rândul. Fir-ar să fie, ce greu e! Mama fetei ne-a terminat, nu spunea nimic, își privea mâinile așezate pe genunchi și gemea ca o pisică strivită, iar Moussa se uita la ea dând din cap. Iar noi, noi ne uitam la ea ținându-ne răsuflarea. După care ne-am dus să o salutăm pe patroana Nadiei. Când ne-a văzut, a sărit ca arsă și din doi pași a fost lângă telefon. Cum eu eram blondul găștii, am intrat singur și i-am explicat ce voiam să facem. A venit în pragul ușii și ne-a ascultat bâiguind în gol. Nu știam ce să spunem. Și, de altfel, bocea, fără să ne audă. Ciudată impresie, să simți simpatie pentru niște oameni pe care nu-i cunoști. Văzând-o cum plânge, am început să plângem și noi. Păream niște idioți bătuți de vânt. Bine, gata cu bocitul. Am mers la bufetul gării. În fundul sălii reuniune la vârf. Trebuia să reacționăm, să arătăm că aveam sânge în instalație, să ne salvăm cartierul. Văzându-ne intrând atât de hotărâți, doi care se giugiuleau prin zonă au ridicat rapid ancora. Eram opt și aveam priviri fioroase. Patronul s-a apropiat cu zâmbetul lui de turnător nevinovat, ne-a servit și s-a retras lângă soneria lui de alarmă. Spiritele s-au încins destul de repede. Unii, ca dobitocul de Momo, nu vedeau ce-am putea face, în vreme ce alții, cu Raymond în frunte (îi spunem Raymou [Raymoale] când începe să bată câmpii), nu jura decât pe contra-jihad. Extremele, întotdeauna extremele. Le-am spus:

— Trebuie să tăiem capul, iar capul este imamul.

Tăcere. Şuşoteli. Totuşi, imamul…

— Să n-am parte, sunteţi proşti sau vă faceţi, ne-a tras-o până la prăsele, şi mie, şi ţie, Momo, şi ţie, Raymoale al vieţii, pe care te strigau Ibn Abu de Rahat şi care erai cât pe ce să te duci să-i tai pe toţi afganii ca şi cum asta ar fi privit familia ta, şi ţie, Cinq-Pouces, care te dădeai uşă de biserică la moschee de la 4 dimineaţa până la miezul nopţii…

— Eeeeeu zzzzzic ccccă trrrrebuie sssă-i annnunţţţăm pppe pă pă părinţi…

— Idir, dacă iar ai de gând să spui prostii, mai bine taci. Părinţii spun că trebuie să anunţăm poliţia, poliţia spune că trebuie să-i anunţăm pe judecători, judecătorii spun că trebuie să anunţăm guvernul, guvernul spune că trebuie să-i anunţăm pe primari, iar primarii ştii ce spun: Basta!

— Deci totul se întoarce la noi.

— Bravo, Bidochon! Nu anunţăm pe nimeni, şi ăsta va fi un avantaj.

— Nu putem face nimic, bărboşii sunt peste tot, au bani, avocaţi, arme, reţele, prieteni sus-puşi, ambasadori…

— Contra-jihadul e singura soluţie, să folosim aceleaşi tehnici, să le infiltrăm reţelele, să le deturnăm…

— Bine, o s-o facem noi opt. Şi cu ce religie, contra-jihadul tău, ai vreo idee?

— Hei, Ciungule, ai venit cu noi ca să vorbim sau ca să visezi la braţul lipsă? Ce zici?

Bine, gata, mă opresc aici, voiam doar să ofer o monstră din discuţia noastră. Am încheiat şedinţa cu trei concluzii, concluzia prietenilor lui Momo: ne-au tras-o şi orice-am face vor continua să ne-o tragă; a prietenilor lui Raymou: jihadului trebuie să-i răspundem cu un contra-jihad; şi concluzia prietenilor mei şi a mea: trebuie să-l tăiem pe imam. Şi pe aceasta din urmă o s-o urmez.

După care ne-am întors acasă cu câteva baxuri de beri luate din supermarket. Aşteptarea luptei avea să fie lungă.

Joi, 10 octombrie

Ne-am umplut ziua hălăduind de colo-colo. Cartierul era în doliu. Oamenii formaseră mici grupuri la baza imobilelor. Voiau să-şi manifeste solidaritatea întru suferinţă şi pasivitate. Despre ce vorbeau? La ce se gândeau? La Nadia, la ce ni se întâmpla tuturor? La nimic, poate. Păreau nişte deportaţi care aşteptau să treacă vremea, să apară ceva la orizont, pământul să li se caşte sub picioare sau să li se spună să se întoarcă fuguţa acasă, nu cumva să piardă serialul de la TV. Arătau atât de abătuţi, atât de copleşiţi de ruşine, încât m-a umplut de revoltă. Bărboşii se aflau la ei în moschee şi făceau planuri, iar *kapo*[19] ai lor colindau lagărul de la un capăt la altul, uitându-se la oameni aşa cum te uiţi la nişte prizonieri de prisos. În faţa turnului 17 se aflau mai multe maşini. Curate şi strălucitoare, deci din afara cartierului. Tocmai ne pregăteam să schimbăm locul când, surpriză, surpriză, iată-l pe Com'Dad ieşind din beci, însoţit de mai multe persoane, tipi de la primărie, indivizi care trudesc prin asociaţii şi necunoscuţi. Era şi satana aceea de imam pe care Com'Dad îl ţinea de braţ aşa cum conduci un prieten pentru a-i reaminti nişte lucruri pe care nu trebuie să le uite. Porcăria dracului, Franţa negociază cu SS-iştii! Şi încă la ei în

bârlog! Asta le întrece pe toate! Căci tocmai despre asta e vorba, Com'Dad, știm foarte bine, e din noua școală de poliție: dușmanul, ți-l faci prieten și îl lucrezi cu blândețe. La dracu' cu noi, ăștilalți, suntem morți, republica bate în retragere, cu bastonul în fund!

Vineri, 11 octombrie

Ora 7 dimineața

Fraților, n-am văzut niciodată așa ceva! Cartierul e pustiu. Esplanada, străzile, balcoanele, parcările. Absolut nimeni! Nici măcar umbra vreunui trecător. Nici măcar bătrânii africani în papuci de zebu, care se trezesc întotdeauna cu noaptea-n cap, indiferent dacă e vânt sau ploaie. Dacă cineva vrea să facă un film despre sfârșitul lumii, acesta e locul perfect. Nu-mi închipuiam despre cartierul nostru că este atât de murdar, atât de trist și de rece, atât de părăginit, lipsit de orice speranță. Înainte, totul mi se părea normal. Ne plăcea mult cartierul nostru. Ne plimbam de colo-colo fără a vedea nimic. Când auzeam pe cineva plângându-se de murdărie și zgomot, eram gata să-i dau foc. Ce face ăsta, ne jignește sau ce?

Eram deștepți rău, cei opt muschetari! Veneam să ne răzbunăm, și nu era nimeni. Eram siguri de planul nostru, îl știam ca pe apă. Când bărboșii organizează o manifestație, o fac ca niște profesioniști, încep în zori, imediat după prima rugăciune, *fidjr*, cum îi spun ei, după care dau fuga la fel de repede ca niște plutonieri, mergând din prăvălie în prăvălie și din bloc în bloc pentru a-i smulge pe oameni de la treburile lor și a-i obliga să-i urmeze. O oră mai târziu, sunt exact atâția cât trebuie. Îi adună pe esplanadă, îi încercuiesc, îi înghesuie ca pe niște surcele, și, mitraliindu-i cu *Allahu Akbar* și cu megafoane, îi fac să ia foc. Când le dau drumul, se împrăștie ca potârnichile, nu-i mai poate opri nimeni.

Ora 8

Ne-am săturat să tot așteptăm. Ne-am dus la moschee. Închisă. Eram dezamăgiți că bărboșii făcuseră pe ei. Frica să fi schimbat oare tabăra? Să fi fost surprinși de amploarea mobilizării pentru Nadia și pentru părinții ei? Serviciul lor de informații funcționează mai bine decât CIA-ul, au înțeles că de data asta oamenii s-ar putea să nu fie de partea lor. Să-l cinstești pe un asasin, să saluți crima și să-i aduci osanale lui Allah cu același glas nu prea merge, cartierului nu-i place așa ceva. Chestiune de demnitate.

Explicația absenței bărboșilor era însă alta: prezența agenților CRS20. Erau peste tot, iar noi nu-i văzuserăm! Ascunși în dubele lor, de jur-împrejurul cartierului. Nemernicii naibii, ne zădărniceau planurile de răzbunare, trebuia să fie care pe care, bărboșii sau noi, așa ar fi trebuit să se petreacă lucrurile! Tăcerea cartierului spunea, într-adevăr, că pierdusem partida. Vor putea acum să pozeze în oameni ai păcii, să se jure că s-au abținut pentru a nu le oferi derbedeilor, provocatorilor, dușmanilor islamului și ai republicii ocazia să profite de adunarea lor în favoarea victimelor. Sunt experți. Nimic nu-i face să roșească pe crocodilii ăștia.

Tocmai mă pregăteam să pornesc în căutarea imamului ca să-i crestez o svastică pe frunte, când o voce m-a strigat pe nume: Malrich!… Malrich!… Apropie-te puțin… Apropie-te, îți zic! Era Com'Dad. Ieșea dintr-o mașină a poliției fără însemne. M-am dus

spre el, cu mâinile în buzunare.

Vino-ncoa'! îmi spuse trăgându-mă de braţ. După care m-a controlat sumar ca să vadă dacă nu aveam vreun cuţit sau vreo bazooka. O scurtă privire aruncată tovarăşilor a fost de-ajuns ca să-i facă să stea locului.

— Inutil s-o faci pe deşteptul, ştiu ce puneai la cale împreună cu paiaţele tale.

— Nici vorbă de-aşa ceva… ne duceam la agenţie să vedem dacă nu cumva…

— Gura!

— Vă jur, domnule comisar.

— Bagă bine la cap, imamul e treaba mea, nu a voastră, n-o să-ţi spun asta de două ori. Dacă îi spui doar „bună ziua", te salt pentru tentativă de omor. Şi îţi şi interzic să mai dai târcoale moscheii aşa cum tot faci de ieri împreună cu clovnii tăi. Înţeles?

— Nu, nu-nţeleg! Nu mai avem acum nici dreptul să mergem sau cum?

M-a apucat iar de braţ şi m-a lipit de zid.

— Ascultă, micuţule, ştiu de unde-ţi vin ideile astea, din jurnalul fratelui tău, dar n-ai înţeles nimic, el n-a ieşit să omoare oameni pentru că alţii au făcut-o, a încercat să-nţeleagă…

— Iar asta l-a omorât…

— Hai, hai, du-te, întoarce-te acasă, pleacă!… Şi ia-ţi şi paiaţele cu tine! La ora 18.00 punct te aştept la mine-n birou… şi cu mâinile afară din buzunare!

Ne-am cărat la Paris. Eram sătui de cartier. Am hoinărit pe la Châtelet şi Beaubourg, am bătut jumate din Sébastopol ca să-l tapăm de bani pe un văr de-al lui Togo-au-Lait care activează în domeniul falsurilor şi al produselor cancerigene de frumuseţe. O afacere de familie. Apoi am mers să îngurgităm ceva pe chei. Apoi ne-am dus să o lălăim pe Champs-Élysées, altă lume, te întrebi dacă e tot în Franţa. Apoi ne-am retras în Tuileries ca să stăm de vorbă serios. Aveam o întrebare să le pun:

— Există un trădător printre noi. Aş vrea să ştiu cine e. N-oi fi cumva tu, Momo? Sau tu, Togo-au-Lait, care ai votat la fel ca el, pentru laşitate?

După o oră de ping-pong de felul ăsta, am ajuns la concluzia că putea fi oricine, ei, tovarăşii cărora le-au povestit despre reuniunea noastră la vârf, cârciumarul din gară care stătea cu urechile ciulite în direcţia noastră. N-am exclus nici ipoteza potrivit căreia Com'Dad ne-a ghicit pur şi simplu intenţiile doar văzându-ne treji la 7 dimineaţa în faţa moscheii. Noi suntem păsări de noapte, şi toată lumea ştie asta.

— Bine, mie mi-au cam îngheţat toate alea, mă car, mă aşteaptă dom' comisar la ceai.

Ora 18

Comisariatul este o baracă din prefabricate şi sticlă armată plantată la marginea despărţitoare a cartierului. Un zid la noi, un zid în cartierul lui Rachel. Poliţaii mă cunosc. Babar, care era de serviciu la ghişeul de informaţii, mi-a făcut un gest cu degetul. Arăta spre culoar. Ştiu, biroul şefului e la capăt. Uşă capitonată. Com'Dad e la noi de vreo zece ani. Mi-am început cariera în cartier odată cu el, eu veneam din Algeria, el, din altă periferie, de undeva din nord. Un specialist în ZUS-uri. Nu ştiu dacă a avansat la noi. După părerea mea, nu, toate sunt în continuare la fel, cu excepţia faptului că micii

derbedei au crescut, cei mari au făcut burtă, iar bătrânii veterani cu cicatrici pe față se joacă de-a nașii întorși de la război. Cât despre ceilalți, familiile, oamenii de rând, își duc viața la fel ca-nainte, un pic de muncă, un pic de șomaj, un pic de spital. Tinerii sunt în circuitul ajutoarelor sociale sau în circuitul școlar, sau undeva între ele, în circuitul galerei de zi cu zi. Nimic nou în ultimii zece ani, sau doar apariția islamiștilor, recent. Se pare că e din cauza războiului din Algeria, de la Kabul, din Orientul Mijlociu, și mai știu eu de unde. Și-ar fi făcut din Franța o bază de repliere, o placă turnantă. În orice caz, ne-au stricat viața, din cauza lor ne târâm până nu mai putem. Morții mamelor lor, în doi timpi și trei mișcări și-au recrutat trupe și au preluat puterea! Cât ai clipi, totul se schimbase, lumea și restul. Pustiul nu s-a lăsat așteptat. Economia s-a evaporat, prăvăliile, birourile, micul trafic care îi ajuta pe șomeri să aibă răbdare. E tehnica lor, să închidă toate orizonturile, să facă zgomot la Răsărit și să-i sărăcească pe oameni ca să-i ducă mai aproape de paradis. Niște oi pe care ei le dirijează arătând cu degetul și din priviri. Am pus și noi botul la chestia asta, tovarășii mei și cu mine, Raymou și Momo mai ales, în parte pentru că am înghițit pe nemestecate discursul Führer-ului lor, „Veniți la luptă, veți avea tot ce doriți, bani și *djina*“, în parte pentru că se țineau scai de noi, nu puteai să scoți nasul din casă că-i şi vedeai făcându-și apariția în pas alergător și recitându-ne cele zece porunci ale unui kamikaze. Morții mamelor lor, în loc de *djina* am colindat comisariatul, tribunalul și stagiile obligatorii. Nu mai lipsea decât ocna. Eram însemnați pe viață. Com’Dad s-a ținut pe urmele noastre, și când a văzut că începem să ne revenim din habotniciile alea de Mad Max, ne-a ajutat cu primăria. Ne-am îndopat cu stagii, ucenicii, vizite organizate, pălăvrăgeli cu deputații. Nu duc la nimic, dar umplu timpul.

— Vino mai aproape. Ia loc acolo. Vrei un ceai?

— Nu.

După care am început să discutăm: vorbea singur dând ture prin birou, iar eu îl ascultam cu jumătate de ureche. Așa cum îi era obiceiul, a început cu ce-l preocupă mai mult și mai mult, cartierul, viitorul, republica, calea cea dreaptă, după care-a trecut la noi, cu aerul unui prieten care-ți vrea binele.

— …Trebuie să știi, băiatule, fratele tău a fost cu adevărat un tip mișto. Față de ceea ce știi prea bine… în legătură cu tatăl tău, a avut singura atitudine demnă de un bărbat: s-a străduit să cunoască, să afle. Indiferent că e vorba de crimele de ieri sau de cele de azi, asta e prima etapă: *înainte de toate, trebuie să înțelegi* (a pronunțat cuvânt cu cuvânt, pe silabe), nu poți să judeci de-a valma, în bloc. Pe când purtai cămășoi și țăcălie, aș fi putut să-mi zic: e un islamist, un terorist, al meu e. Ei bine, nu, am cercetat și am înțeles, nu ești de-al lor, tu ești Malrich, un tip formidabil, și nu vrei decât să-ți trăiești viața ca toată lumea. Nimic nu e simplu, dovadă sinuciderea fratelui tău. A încercat să înțeleagă, dar, din păcate, încet, încet, a alunecat, a ajuns să se simtă vinovat pentru ceea ce naziștii și tatăl tău le-au făcut evreilor în timpul războiului, îl ura pentru asta, dar în același timp era tatăl lui, voia să-l vadă așa cum fiecare dintre noi vrea să-și vadă tatăl şi să fie mândru de el. Și voia asta cu atât mai mult cu cât n-ați trăit alături de el, vă lipsea, și, în plus, a sfârșit înfiorător, cu gâtul tăiat de islamiști, și mama voastră la fel, alături de toți acei bieți oameni care nu aveau decât lumina soarelui. Cu cât se adâncea în cercetări, cu atât descoperea mai mult întreaga grozăvie și cu atât îi făcea mai rău. S-a întâmplat ceva ciudat

în mintea sa, o chestie bizară, mecanismul s-a inversat, și a început să se urască pe sine. Îl vedea pe tatăl său ca pe un criminal de război, dar mai cu seamă îl vedea ca pe un tată, ca pe un om care luptase pentru libertate în Algeria, care era iubit și respectat în satul său, ca pe o victimă a islamiștilor și, într-un fel, a întregului sistem politic algerian care a zămislit astfel de monștri. Era prea mult, a început să se învinovățească până a ajuns să se urască pentru reușita sa socială, pentru ceea ce credea că este egoismul său față de tine și față de familia voastră, pentru viața confortabilă pe care o ducea. Iată, poate, de ce s-a rupt de voi, de tine, de soția lui, de părinții voștri adoptivi, era modul lui de a vă proteja. Până la urmă, a luat totul asupra sa, s-a judecat pe sine în locul tatălui său. Sinuciderea a devenit, atunci, consecința firească, singura cale pentru el de a împăca ceea ce nu se poate împăca. Înțelegi?

Nu știu ce-am răspuns. Probabil nimic. Mă aflam într-o gaură neagră. Vedeam umbre: pe tata, pe mama, pe Rachel scufundându-se în nebunie, pe biata Nadia urlând de moarte, pe emirul atacând-o cu o făclie, umbra imamului planând deasupra cartierului, mă gândeam la genocidul de la Aïn Deb, la… eu… Nu mai știu. Mi-aduc aminte că am strigat:

— De ce îmi vorbiți despre asta, ce legătură are?

S-a aplecat spre mine și mi-a spus:

— Are! Știu ce se întâmplă în mintea ta. Faci o suprapunere între ieri și azi, între Rachel și tine, între tatăl tău și imam, te gândești la naziștii care ți-au răpit tatăl, care l-au transformat în instrumentul unui genocid, te gândești la islamiștii care ți-au omorât părinții și pe biata Nadia, vrei să te răzbuni, începând cu imamul pentru că el este șeful, Führer-ul, pentru că ai făcut și tu parte din banda asta de ticăloși care vor să suprime umanitatea, și că acesta e pentru tine un mod de a ispăși, de a-ți vedea tatăl altfel, de a-l ierta. Înțelegi?

— Toate astea sunt niște prostii. Pot să plec?

— Poți. Dar recitește cu atenție jurnalul fratelui tău și vei vedea, poate, ceea ce el însuși nu a văzut, chiar dacă înțelesese perfect totul: că nu poți șterge o crimă prin altă crimă, și nici prin sinucidere. Pentru asta avem legea, iar pentru restul avem memoria și judecata noastră de oameni. Și mai ales următorul lucru: că nu suntem răspunzători și nu trebuie să dăm seamă pentru crimele părinților noștri.

— Pot să plec?

— Ușa este deschisă, poți să te întorci când dorești.

Am urcat la unchiul Ali și mătușa Sakina. Voi dormi la ei noaptea asta. Mi-era ciudă pe mine, a trecut, iată, mai mult de o lună de când i-am abandonat. De fapt, mă simțeam rău, mi-era frică să mă trezesc singur în casă, cine știe ce-aș fi făcut. Dar mai exista un motiv: voiam s-o interoghez pe mătușa Sakina. Nu-mi pusesem niciodată întrebarea, nici Rachel de altfel, nu există nimic în jurnalul său în acest sens: care erau adevăratele relații dintre tata și unchiul Ali? E o nebunie câte lucruri nu știm, nu vedem, deși fac parte din noi, din viața noastră de zi cu zi. De zece ani stau acolo și nu știu nimic despre ei, despre relația lor cu tata.

Unchiul Ali și mătușa Sakina sunt exact așa cum și-i poate cineva imagina: niște emigranți care au rămas emigranți. Nimic nu s-a schimbat, trăiesc în Franța așa cum

trăiseră în Algeria și cum ar trăi pe orice altă planetă. Spun că Allah hotărăște, și asta-i de-ajuns. Sunt oameni cumsecade, nu cer nimic de la viață, doar o bucată de pâine, un colț în care să pună capul, liniște și, din când în când, vești de acasă. Adoră scrisorile. Eu le citeam corespondența primită și o scriam pe cea trimisă. O corvoadă la care acum mă gândesc cu duioșie. Tata le trimitea scrisori anume făcute pentru emigranți: „Dragă Ali, îți scriu aceste câteva rânduri pentru a-ți aduce la cunoștință că sunt bine, sănătos, la fel ca întreaga familie. Sper că și voi sunteți bine, tu, soția ta și copiii. Vă îmbrățișăm cu drag“. După care povestește puțin despre sat și despre vreme. Iar ei răspundeau așa: „Dragă Hassan, am primit scrisoarea ta și îți mulțumesc că ne-ai scris. Ne bucurăm să aflăm că sunteți bine. Lăudat fie Allah! Aici totul e bine, copiii vă pupă. Trimiteți-ne cât mai curând vești despre voi. Allah să vă aibă în pace! Ți-am trimis medicamentele pe care mi le-ai cerut, sper că îți vor parveni. Dacă mai ai nevoie de ceva, te rog să-mi spui“. După care povestesc puțin despre cartier și despre vreme. Am scris zeci de scrisori din astea. Schimbam doar data, temperatura aerului și denumirile medicamentelor.

Când am vrut să-i vorbesc, mi-am dat seama că nu puteam. Nu schimbaserăm vreodată altceva decât formule. Eu le spuneam: Bună ziua, bună seara, mi-e sete, ies, iar ei îmi spuneau: Bună ziua, bună seara, ți-e foame? Vrei o cafea? Îmbracă-te, e frig, Dumnezeu să te aibă în pază. În rest tăcere, atitudini, gesturi pe care le faci în familie.

— Mătușă… cum s-au cunoscut, unchiul Ali și cu tata?

Nu am văzut-o niciodată pe mătușa Sakina mirându-se de ceva. Mi-a răspuns calm.

— S-au cunoscut în rezistență, erau foarte buni prieteni, ca niște frați.

— Asta e tot… și după aceea?

— După independență, viața era foarte grea, eram chinuiți de mizerie, oamenii dormeau pe străzi, în vreme ce șefii benchetuiau în palatele marilor coloni și se ucideau unii pe alții pentru putere. Tatăl tău și Ali erau scârbiți. Ali a emigrat în Franța ca să nu mai vadă ce se întâmplă. Imediat ce a găsit de lucru, s-a întors să-mi ceară mâna și am mers după el. Allah a vegheat asupra noastră, nu ne-a lipsit niciodată nimic.

— Și tata?

— Știu că a avut probleme cu șefii lui. Unii voiau ca el să părăsească Algeria și amenințau că-l omoară, alții doreau să-l păstreze ca să continue să formeze ofițeri.

— Ce-aveau cu el?

— Nu știu. Ali ți-ar putea spune, dar nu-l mai ajută mintea, bietul de el. Știu că l-a ascuns mai multe luni pe tatăl tău în satul nostru din Kabilia, după care, când noi am venit în Franța, tatăl tău s-a dus și s-a ascuns la Aïn Deb, la alt tovăraș din rezistență. Pe acesta îl chema Tahar, este unchiul tău. Tatăl tău s-a însurat cu sora lui mai mică, Aïcha. A murit de mult, voi nu vă născuserăți încă, nici fratele tău, nici tu.

— De ce tata nu a venit niciodată în Franța?

— Nu știu, fiule. Luptase împotriva Franței pe când se afla în Germania, iar în Algeria se temea că va fi arestat.

— Și unchiul Ali a luptat împotriva Franței, și cu toate astea trăiește aici și n-a avut niciodată probleme.

— Atunci pesemne că avea motivele lui, dar eu nu știu care sunt.

— De ce pe noi ne-a trimis în Franța, la voi, în loc să ne țină cu el, împreună cu mama? E normal?

— Nu-ți judeca tatăl, fiule. Se gândea la viitorul vostru, voia să vă vadă făcând studii serioase, reușind în viață, trăind liniștiți. De ce întrebi asta?

— Așa, mătușă… așa.

— Nu ești în apele tale, fiule, de la moartea fratelui tău nu mai ești același. Nu mai ești vesel, gândești prea mult. Dar nu-i nimic, ești tânăr, fie ca Allah să vegheze asupra ta.

În noaptea aceea am dormit ca un preafericit. Se întâmpla pentru prima oară după mult timp.

Note

---

18. Sistem de transport ferat rapid care leagă Parisul de periferiile sale.

19. Termenul de *kapo* desemnează personalul de încadrare a deținuților, *kapo* fiind recrutați dintre cei mai violenți și mai vechi (adică mai servili sau mai vicleni) dintre aceștia, executarea lor fiind amânată atât pentru a putea fi delegați la muncile cele mai umilitoare din lagăr, degrevându-i pe naziști de ele, cât și pentru a devia, astfel, o parte din ura deținuților la adresa acestora.

20. *Compagnies républicaines de sécurité*, corp specializat al poliției franceze însărcinat cu menținerea și restabilirea siguranței și a ordinii publice.

Jurnalul lui Rachel

Martie 1995

Trăiesc în infern. Toate merg prost. Ophélie mă bate la cap, nu mă lasă deloc să respir, mă vrea așa cum eram, cum m-a cunoscut, și cu asta, basta. Înțeleg fascinația pe care serialele de televiziune, gen Tânăr și neliniștit & Comp., o exercită asupra femeilor casnice, spun aceeași poveste, cu aceleași cuvinte, în același decor, cu aceeași actori care în douăzeci de ani, și chiar mai mult, de filmări nu îmbătrânesc decât cu câteva zile, fără vreo influență asupra caracterului lor, ceea ce nici o adevărată casnică nu e în măsură să bage de seamă. Este, poate, felul lor de a-și lua revanșa asupra vieții. O înțeleg însă pe draga mea Ophélie, pentru ea totul a fost dat peste cap, s-a trezit trăind cu un necunoscut, cu un intrus distrus, cu un străin deloc amuzant, cu un bolnav care stă și rumegă ororile altor vremuri și ale altei lumi. Acesta nu e bărbatul ei, nu are ce să caute în viața ei, în foiletonul nostru amoros. Îmi asumam întreaga vină, dar îmi era din ce în ce mai greu. Mă ascundeam în spatele jobului, inventam crize și crahuri, lucruri care se defectează, prostul mers al afacerilor despre care vorbesc specialiștii, negocierile din ce în ce mai feroce, chinezii, indienii, Dragonii, niște nespălați care ne atacă pe la spate furându-ne piețele, ședințomania acută care pusese stăpânire pe statul-major al companiei, ordinele care țâșnesc în flux continuu, seminariile care se succedă în șir indian, sindicatele care se tem pentru privilegiile lor și împing la corupție. Îi povesteam despre presupusele încercări prin care aveam de trecut așa cum i-ai povesti un film de război unui pacifist sau unui obiector de conștiință, introducând tot suspansul și toată morala de care este nevoie pentru a legitima violența ripostelor noastre. Ne luptăm pentru locurile noastre de muncă, pentru noi, pentru ea. O doare-n cot! Nimic, după părerea ei, nu-mi îndreptățește tăcerea, absențele, cearcănele, pofta scăzută de la masă, indolența din pat, și nimic nu justifică prezența, în casa noastră, a tuturor acestor cărți, dezgustătoare, cum spune ea, despre război, SS, deportări de masă, lagăre de exterminare, industria morții, procesele care au urmat, vânarea criminalilor de război de-a lungul și de-a latul planetei, din care mă înfruptam în permanență, cu nesaț. Într-o zi, a amenințat că le pune pe foc, dar mi-a văzut privirea și a înțeles că acesta era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă. Le-am mutat în garaj și le-am încuiat în dulapul cu scule. Din când în când, scăpa câte un cuvânt care mă făcea să sufăr ca un câine. Știu că îi depășeau gândirea, că veneau de la mama ei. Într-o zi, mi-a spus: „Voi, cafeluțele cu lapte, sunteți cu toții la fel, ce mi-e Rada baba, ce mi-e

baba Rada, deci cu atât mai imprevizibili!“ La care am răspuns: „Spune-i mamei tale, care totuși nu e atât de departe ca vârstă de Rada, că se spune: ce mi-e baba Rada, ce mi-e Rada baba, ceea ce nu e tot aia, chiar dacă vrea să spună, tocmai, că e tot aia“. A stat botoasă o săptămână întreagă pentru corectarea asta de doi bani, și maică-sa mi-a telefonat ca să-mi spună cu o voce pițigăiată că nu acceptă lecții de franceză de la un străin. Cum nu înțelegeam la ce se referă, am răspuns: „E relativ, mamă soacră, știți, străinul nu e străin decât pentru străini. În absolut, este un om ca toți ceilalți, și nimeni nu-i interzice să-i placă Molière și Maupassant“. Mi-a trântit telefonul. Într-o seară, pe când mă întorceam acasă cu noi cărți sub braț, Ophélie mi-a spus cu o lejeritate care mi-a dat fiori: „Nu noi i-am omorât pe evreii ăia, de ce te interesează atât de tare?“ Era exact ce nu trebuia să spună. I-am răspuns cu aceeași înfiorătoare detașare: „Tocmai, nu noi, dar am fi putut fi noi“. N-am încercat să-i explic mai mult, schimbase deja subiectul: „Vine mama la cină în seara asta, fă-mi, te rog, plăcerea și schimbă-ți mutra“.

Mama soacră este un caz. Faptul că este grasă, urâtă, inoportună și stupid de sofisticată nu reprezintă, în sine, un scandal. E chiar distractiv s-o vezi dându-și aere de Castafioră[21] la ea în castel. Problema e limba ascuțită pe care o are, care ar putea să ucidă și o viperă. Ca să nu mai vorbim de privire, care ar fi în stare să paralizeze un cârd de crotali. Cu ea prin preajmă, nu poți să respiri fără să te gândești la tot ce poate fi mai rău.

„— Rachel, mă dezamăgești, arăți jalnic. Te complaci în degringoladă, dragul meu. La noi, nu…

— Nu este și cazul tău, mamă soacră, tu ești egală cu tine însăți, ceea ce e foarte plăcut. Acestea fiind zise, aici suntem la mine acasă.“

În clipa aceea, cina a luat sfârșit. A plecat de la masă sughițând. Fiică-sa mi-a azvârlit șervetul în față și s-a dus după ea. Un minut mai târziu, ușa de la intrare s-a trântit de parcă ar fi fost izbită de un uragan tropical. Întreaga casă a vibrat până la temeliile din beton. Mi-am încheiat cina cu neînchipuita plăcere de a ști că salvasem viața câtorva dintre prietenii noștri, reptilele.

A doua zi, la birou mă aștepta o problemă. Alta. O problemă nu vine niciodată singură. Eram convocat la șef. După tonul secretarei, am înțeles: mă aștepta o săpuneală. Știam de ce. Plutea în aer, se vorbea pe la spatele meu de ceva vreme. Când deschid o ușă pe undeva, toată lumea schimbă subiectul în același timp. Eram îngrijorat, dar nu din cale afară, domnul Candela este un prieten, un frate. El m-a recrutat, m-a format, m-a învățat chichițele meseriei și m-a repus pe picioare ori de câte ori minunata noastră mașină de făcut bani mă punea în genunchi. Avem două puncte comune, școala de ingineri de la Nantes, în care, o vreme, a predat mecanica fluidelor, și Algeria, în care s-a născut, el și tot tribul său, de la strămoșul basc până azi. Când mi-a văzut CV-ul, i-a tresăltat inima de bucurie. Eram angajat. Avea nevoie de un condiscipol și de un adevărat compatriot alături, în împărăția sa, prestigioasa direcție a vânzărilor pentru Europa și Africa. Și de un inginer eficient, ceea ce eram convins că voi putea să devin foarte repede. Aveam douăzeci și patru de ani, o diplomă proaspăt obținută și capul doldora de idei noi. Eram băftos, aveam un prieten drag și mă așteptau numeroase călătorii. După șase luni, mă mutam în casa noastră de vis și mă căsătoream cu Ophélie a mea cea dintotdeauna, cu binecuvântarea și

vorbele drăgăstoase ale mamei sale. Au fost vremuri fericite, când nu atingeam pământul decât ca să ne deplasăm.

Șeful se afla în postura unui boss primindu-l pe un ajutor de băgător de seamă pe care nu-l putea suferi. Morocănos, disprețuitor. Este un om plin de viață din Sud, nu-l prinde să se joace de-a durul venind din Nord. Nu apucasem să închid bine ușa, că m-a și luat în primire: „Cât ai de gând să mai continui așa?“ E felul lui de a vorbi la birou, în stil american, fără preambul, începând cu sfârșitul. Ceea ce nu e chiar o prostie, în fond și la urma urmei suntem acolo ca să câștigăm, nu ca să pierdem bani. Religia firmei se poate rezuma în trei vorbe: *Time is money*, iar Dumnezeul ei este *Mister Dollar*. Multinaționala noastră este sută la sută americană, străine sunt doar piețele și noi, ăștia, personalul local, angajații, micii *Frenchmen* guralivi și risipitori, care puteau fi plătiţi, din fericire, în franci curenți, la care ea se uită ca la niște Necredincioși.

„— Trec printr-o pasă proastă.

— Foarte original! Cu Ophélie?

— Nu tocmai.

— Domnul are cumva stări de spirit?“

I-am povestit, atunci, totul. Măcelul din 24 aprilie și trecutul lui tata. Totul în mai puțin de cinci fraze, așa cum procedăm la ședințele de bilanț. Am lăsat sentimentele deoparte. Iar el, mirarea și orice întrebare.

„Mergem să discutăm la o cafea. Îți spun însă, pe loc, bossul îți vrea pielea, sau mie, capul. Rezultatele tale pe ultimele șase luni sunt catastrofale. Iar serviciul lui de informații i-a atras, firește, atenția asupra absențelor tale de zi cu zi și de ceas cu ceas. Ai bătut toate recordurile, bravo! Te-am acoperit cât am putut, dar, ce vrei, suntem într-o multinațională, nu într-o biserică. Vei remedia deci imediat această situație. Dacă nu, la sfârșitul trimestrului îți faci bagajele. Este clar?“

Cu alte cuvinte, eram dat afară. Tărăgănarea ținea doar de considerații colaterale, sindicatul care sub nici un pretext nu trebuie pus pe gânduri, reglementările în vigoare, hârțogăraia care trebuie să-și urmeze calea de la un birou la altul. Compania mergea ca pe roate, dar randamentul *per capita* e randament *per capita*. Legea asta o avem cu toții înfiptă în cap așa cum un bolnav își ține termometrul în gură. Filozofia firmei este la fel de simplă ca o poruncă biblică: „Dacă un copac se îmbolnăvește, trebuie tăiat înainte să ne contamineze minunata pădure“. Acest *Noi* spune exact ce vrea să spună, turma își însușește decizia bossului și răspunde pentru ducerea ei la îndeplinire. Propriul nostru sistem de cointeresare vrea ca lucrurile să stea astfel. Dar cum să-i dau o astfel de veste lui Ophélie? Mucles, mâine e o altă zi, să vedem ce o să ne aducă.

Șeful are această capacitate regală de a înțelege fără a trebui să-i explici. A fost scurt, și în ochii lui pe jumătate închiși am văzut întreaga înțelepciune a lumii, dar și viteza cu care bătrânii înțelepți se dau bătuți în fața Răului. Mi-a spus mestecând de zor în cafea:

„Te rog să crezi pe cineva care știe despre ce vorbește. În familia noastră am avut parte de toate, mizerie, război, deportări, și iar război, exil, dispreț, izolare și toate celelalte. Ascultă-mă, deci, foarte bine. Vei pune imediat capăt acestei povești, dacă nu, va

ajunge să te distrugă. Unu, te obișnuiești cu dispariția părinților tăi și mergi mai departe. Nu-i vei re-aduce la viață dacă stai și îți plângi de milă. În fiecare an, ca un fiu bun, te vei duce să te reculegi la mormintele lor și te vei ruga pentru odihna sufletelor lor. Le vei mulțumi că ți-au dat viață și le vei spune că încerci să profiți cât poți de mult de ea, fără nebunii și fără aroganță. Cât despre restul, Holocaustul și celelalte barbarii ale acestei lumi, roagă-te lui Dumnezeu să nu se mai repete vreodată. E tot ce poți face. Citește, militează dacă vrei, adu-ți contribuția, dar nu mai mult. Tot ce vei face în plus va veni de la diavol, va însemna că ai eșuat în ură, că spiritul răzbunării a pus stăpânire pe tine. E un dezastru dacă vei cădea pradă fascinației Răului. Te vei transforma într-un monstru fără să-ţi dai seama. Acum ne întoarcem la birou, munca face parte din terapie.“

E tot metoda americană, eliberezi masa, scuipi în palme și te reapuci de treabă. Altfel spus, tratezi răul prin uitare, care este răul absolut. Eram dezamăgit. Dar nu din cale-afară. Nu-i rău ca lucrurile să se petreacă și în felul ăsta. Așteptam de la domnul Candela să mă lumineze, și m-a luminat. Dar este oare lumina de-ajuns?

Ceva mai târziu, în cursul după-amiezii, mi-a telefonat ca să-mi spună că mă pot baza pe el pentru tot și a închis așa cum face un șef atunci când a terminat de vorbit. Aș fi vrut să-i mulțumesc, dar mă luase repede și trebuie să spun că în materie de efuziuni sunt mai degrabă adeptul metodei budiste: cu cât spunem mai puțin, cu atât ne înțelegem mai bine.

După serviciu, am trecut pe la librărie. Aveam de luat o carte. Ultima. Șomajul nu hrănește pe nimeni, chiar dacă ai un RMI[22] cinstit și câteva acțiuni puse deoparte. Librarul, cu care am anumite afinități, mi-a întins-o zâmbindu-mi ușor malițios: „E cartea cu care trebuia să vă începeți cercetările“, mi-a zis. Așa era. Nu mă gândisem la asta. Presat cum eram de oroare, începusem cu sfârșitul, cu procesul de la Nürnberg, și, din aproape în aproape, mă întorsesem până la origini, căutarea criminalilor de război, descoperirea lagărelor, debarcarea, războiul însuși, criza politică etc. Până la origini. Iar originile se aflau, într-adevăr, în cartea aceasta. Când, cu cincisprezece zile în urmă, îl întrebasem de ea pe librar, acesta dăduse din cap și-mi spusese: „Hm, greu de găsit, este interzisă. Voi încerca, dar, dacă nu reușesc, va trebui să căutați pe la buchiniști… o să vă dau niște adrese“. Până la urmă, a dat de ea, de cartea aceasta plecând de la care cea mai mare dramă a lumii a ajuns să se abată asupra noastră. Asupra mea. *Mein Kampf*.

Nici nu mai știu de câte ori am citit-o. Mai întâi furios și bulimic, apoi calm, un calm din ce în ce mai încordat. Voiam să găsesc cheia, să înțeleg magia prin care niște oameni zdraveni la minte și trup precum tatăl meu acceptaseră să-și abandoneze umanitatea și să se transforme în niște mașini ale morții. Nimic, doar poșircă, vorbe de ticăloși de doi bani în campanie electorală, pretenții de șefuleți care se visează dictatori pe vecie, slogane pentru afișe electorale de republică specializată în comerțul cu sclavi: „Omorâți un evreu, și Dumnezeu vă va răsplăti!“, „Un arian face cât toți incompetenţii din lume“, „Păziți-vă sângele, atenție să nu vă contaminați!“, „Vecinul vostru e bolnav sau retardat? Faceți-i felul!“. Dacă Răul n-a avut nevoie decât de această cale pentru a-i dezarma pe germani și a-i transforma în naziști, jos pălăria! Îmi imaginasem o demonstrație implacabilă, o alchimie din cuvinte infinit de complexe, niște revelații fulgerătoare asupra complotului mondial împotriva poporului german, niște reacții în lanț grandioase de la un capitol la

altul, niște circumstanțe ieșite din comun înlănțuite savant, îmi închipuisem că Satan însuși scrisese unele porțiuni, oferind cerneala pentru restul, detalii, partea de anecdotă. Nimic din toate astea. Au fost de-ajuns un caporal imberb și grandilocvent, un mâzgălitor sifilitic și depresiv, o îngrămădire de maxime scrise dibaci și puse sub un titlu viril, *Lupta mea*, și un context socioeconomic care să îndemne la văicăreală, la răzbunare, la acuze, la supralicitare. Mai sunt, desigur, și celelalte, din primul sau din al doilea plan, istoria țării, rădăcini provenind din secte îndepărtate care au străbătut secolele, fabule antediluviene pline de ezoterism nebulos, rezonanțe și disonanțe bizare cu una sau alta, teorii pierdute, mitologii regăsite, filozofii noi născute în focul acțiunii, vise înfierbântate venind direct din azilul învecinat sau de la crâșma din colț, și toată aviditatea după putere pe care progresul tehnic și revoluțiile științifice sunt în stare să le stârnească într-o societate plutind în derivă. Să nu căutăm însă prea departe, ce țară nu-și are propriii demoni prin vechi pivnițe, ce țară nu are neguțătorii ei de arme și de vise de nemurire, ce popor nu are în oase două sau trei gene deformate de istorie, ce popor nu este expus mișcărilor haotice ale vieții și ce biserică n-a fost străfulgerată de niște lumini științifice neașteptate? Umanitatea e una singură, nu există mai multe, și răul se află în ea, în însăși măduva ei.

Mă cufundam, era limpede. Și, în plus, mă luptam cu niște contradicții, când de fapt trebuie să te agăți de ce e mai simplu. Nu există un motiv pentru ceea ce se întâmplă. Să cauți o origine a răului e absurd, el există și gata, chiar dinaintea facerii. Să inventezi niște procese cu cheiță și niște explicații cu arc nu e de nici un folos, iar să pui totul în balanță nu face decât să distrugă balanța sau, oricum, s-o falsifice. Rămân la convingerea că răul este un accident continuu care îi trimite cu capul în zid și pe șoferii buni, și pe cei mai puțin buni. Binele nu contează decât atât cât durează înmormântările, sunt singurele momente din viață când vedem cu ochii noștri ce suntem: pulbere care se va împrăștia la prima pală de vânt. Deoarece, și o cred, tocmai asta înseamnă binele: să-ți vezi propriul sfârșit în sfârșitul celorlalți. Nimic nu e mai descurajator, nimic nu e mai benefic. Dacă ei mor, și noi murim, aici este totul. Dar nu există bine, răul e rege. Ceea ce i s-a întâmplat tatălui meu li s-a întâmplat și altora, în Germania, în altă parte, ieri, alaltăieri, și se va întâmpla la nesfârșit, mâine, poimâine și răspoimâine. Atâta timp cât pământul se va roti în jurul soarelui, atâta vreme cât viața, această nebunie blândă, va frecventa omul, antidotul ei, această nebunie furioasă, vor exista crime, criminali și victime. Și dolii fără sfârșit. Și complici. Și spectatori. Și despoți care să se spele pe mâini de suferințele noastre. Totuși, această crimă nu e asemenea celorlalte, și tocmai cu această stranietate absolută trebuie să mă lupt eu. Singur. Singur ca nimeni altul pe lume.

Recitind cele scrise mai sus, îmi dau seama că am omis esențialul, că am scăldat totul într-o bălmăjeală de filozof de doi bani. Lucrurile trebuie privite în față. Sunt așa cum sunt, nimeni și nimic, nici măcar Dumnezeu, nu poate să le schimbe și să modifice datele problemei: tatăl meu a acționat cu de la sine putere, în deplină cunoștință de cauză, și dovada în acest sens o constituie faptul că alții au refuzat să o facă, acceptând să plătească cu propria lor viață sau emigrând la timp. O altă dovadă, incontestabilă ca lumina zilei, o constituie faptul că și-a păstrat arhivele ca pe niște relicve pioase, livretul acesta militar ca pe un act de naștere, documentele acestea ca pe niște taine sfinte și blestematul ăsta de

Totenkopf ca pe o consacrare. Când nu ai nici o putere împotriva mașinii totalitare și a mârșăviilor ei, când ești prins în capcană și speranța a murit, există un ultim recurs pentru a nu pieri cu totul: sinuciderea. Este cel din urmă meterez al umanității din noi, jokerul nostru, invizibil și invincibil. Asta face lupul, această fiară fantastică, atunci când își prinde laba într-o capcană: o roade, o sfâșie, regăsindu-și libertatea întreagă, intactă, tulburătoare asemenea unei zâne a dragostei, sau se zbate până la ultima picătură de sânge, murind de epuizare și cu o miraculoasă alinare. Odată crima comisă, tata mai dispunea de această posibilitate, să se predea și să ceară dreptate în numele victimelor sale, pentru a se regăsi, pentru a-și recâștiga demnitatea. Dar a fugit, s-a ascuns, s-a prefăcut, a abjurat până în ultima secundă de viață, lăsând în felul acesta crima nepedepsită, protejând-o prin însăși tăcerea lui. Consfințind-o. Aș fi vrut să-și fi urmat șefii, pe toți acei *Bonzen*[23] ai celui de Al Treilea Reich, pe alde Hesse, Ribbentrop & Comp., în fața tribunalului oamenilor. Judecata solemnă îi redă ororii întreaga ei infamie, iar celui vinovat, puțin din umanitatea pe care-a pierdut-o. Tăcerea înseamnă perpetuarea crimei, o relativizează, îi închide poarta judecății și a adevărului și i-o deschide, larg, pe aceea a uitării și a repetării.

Întrebarea asta mă scoate din minți: știa oare tata ce face la Dachau, la Buchenwald, la Majdanek, la Auschwitz? Nu mai pot să cred că a fost o victimă, un tânăr nevinovat și fragil peste care Răul a pus stăpânire fără ca el să-și dea seama sau împotriva voinței lui. Și chiar dacă ar fi așa, există întotdeauna un moment, o fracțiune de secundă, există întotdeauna o împrejurare, oricât de neînsemnată, întâlnirea neașteptată și fugitivă cu niște imagini insuportabile care produc revelația, îndoiala, revolta. În clipa aceea, ceva strigă în noi, lucrurile nu se pot petrece altminteri, sau înseamnă că nu există nimic, nici Dumnezeu, nici om, nici adevăr. Cum să nu reacționezi, fie și doar printr-o imperceptibilă strângere de inimă, în fața privirii înnebunite a unui copil numai piele și os tremurând de frig în solitudinea unui lagăr al morții, în fața privirii unei femei despuiate încercând să-și ascundă goliciunea în timp ce e condusă spre crematoriu, *fără cosițe, fără nume, fără puterea de a-și mai aminti, cu ochii goliți, cu frigul în pântece ca broasca-n vremuiala iernii,* în fața privirii unui bărbat agățându-se de o demnitate de multă vreme distrusă în vreme ce-i sunt smulse până și ultimele fărâme de umanitate, și *moare pentr-un da sau un nu*!

Îmi spun așa: dacă o singură crimă rămâne nepedepsită pe pământ și tăcerea are câștig de cauză asupra mâniei, oamenii nu merită să trăiască. Într-o lume mai bine croită, m-aș fi predat. Mi-aș fi pus costumul cel negru și m-aș fi dus în fața judecătorului și i-aș fi spus: „Tatăl meu a schingiuit și a ucis mii de oameni năpăstuiți care nu i-au făcut nimic – și a scăpat. Astăzi, eu știu ce a făcut, dar el a murit, astfel încât vin să mă predau în locul său. Vă rog să mă judecați și să mă salvați!“ În lumea asta, n-aș fi considerat nici măcar ridicol, mi s-ar întocmi proces-verbal pentru ofensă adusă autorității judecătorești, aș fi mustrat și mi s-ar da drumul. Dumnezeule, mi s-ar face chiar, poate, cu ochiul! Nu pot decât să-mi gestionez de unul singur afacerea. Or, nu știu, totul e atât de neașteptat, de disimulat, de imund, de brutalizat de toate subterfugiile și tergiversările la care s-a recurs după sfârșitul lumii, suntem din nou încredințați că minciuna este o bună protecție socială pentru popoare, un cadou eficace pentru copiii rebeli, un mod de a trăi reconfortant pentru oamenii ocupați. Orice mi-aș spune, sunt prins în nălucire, târât de ea, nu văd nici un colac

de salvare de care să pot să mă agăț. Sunt singur. Singur cum nu e nimeni pe lume. Această lume care mi se pare atât de îndepărtată, atât de fals preocupată, atât de repliată asupra ei înseși, asupra pretențiilor ei, asupra plăcerilor și nebuniilor ei din care se hrănește așa cum un canibal să hrănește din el însuși, obsedată, probabil, de epoca ei, de drama ei, de visele și de neputințele ei. Reacționez, firește, nu fac parte dintre cei care se complac în durere, urăsc orice idee fixă. Îmi spun că toate astea sunt istorie, și că istoria ține de trecut, și că trecutul a murit odată cu-ai lui, am uitat, nu mai știm, am relativizat, avem problemele noastre de azi, și deja e prea mult, e înfiorător, nu întrezărim nici o soluție, iar ziua de mâine, unica noastră alegere în viață, se apropie-n goană, cu toate cruzimile și disperările ei. În ceea ce mă privește, o întreagă lume s-a prăbușit peste mine, întregul Rău, de la origini până în prezent, mă privește în ochi, îmi scormonește prin inimă și prin măruntaie, revenindu-mi în amintire, obligându-mă să-l readuc în memorie, vorbindu-mi neîncetat despre ce a fost, despre ce am fost. Imaginea asta mă torturează, ceața mă sufocă, mă doare capul… îmi vâjâie… se aude ceva ca un urlet… văd o câmpie lugubră… o procesiune de umbre… bărbați, femei, copii, nenumărați, goi, descărnați, înaintând în ordine sub privirea de gheață a unui SS spre un foc imens, care… *ajutor!*… mă cufund în nălucire… Strig după ajutor… îl caut pe tata… *Unde ești, tată, ce faci?* Vreau să-l găsesc, să-l trezesc… să mă trezesc… să-mi salvez tatăl… tatăl meu care s-a pierdut, care ne-a pierdut… *Mi s-a năruit căminul și durerea mă țintuiește și nu știu de ce. Nimic nu mi-a spus tata…* Ah, iată-l, impecabil în uniforma lui neagră, cu faimoasa banderolă roșie pe braț… Îmi zâmbește… cu acel frumos zâmbet de tată, duios și sever… Nu știu cum s-a întâmplat, sunt împreună cu el, la fel ca în casa noastră de la Aïn Deb, locuim într-o superbă vilă departe de… lagăr… de *stalag*[24]… există o pădure drăguță în față, flori și culori frumoase, iar dincolo de dâmbul de-acolo se află… *locul* acela negru, cenușiu, unde n-am voie să merg… Mă joc împreună cu alți copii, copii de ofițeri, dar și câțiva care vin din acel *loc* pentru a ne întregi jocurile, pentru a ne ține companie, pentru a ne servi drept distracție, drept țapi ispășitori pentru nerăbdările și capriciile noastre… ne plictisesc însă, sunt slabi, bolnavi, păduchioși, plini de scrofuloză, nu au păr, nu au dinți, nu știu să se joace, sunt tăcuți, proști, nu-i înțelegem, nu se gândesc decât să mănânce, să se încălzească, să doarmă… îi certăm, îi batem, dar ei nu aud, se fac ghem asemenea unor arici… În jur, niște zdrențe neomenești cu ochii înfundați în orbite se târăsc prin micul nostru cătun plin de flori, se prefac că prășesc pământul, că greblează pietrișul, că vopsesc gardurile. Sunt prizonierii noștri, niște sălbatici care au adus numai necazuri națiunii noastre, care l-au supărat pe Führer-ul nostru, sunt îmbrăcați în niște oribile pijamale în dungi, sunt urâți, împuțiți, perfizi, slugarnici, nerecunoscători, fură tot ce le iese în cale, nu le scapă nimic, chiștoace, bucăți de hârtie, coltuce învechite de pâine, un simplu cui ruginit le face ochii să iasă din orbite, un os, și iată-i năpustindu-se ca niște câini, ne scotocesc prin pubele, ne privesc cu invidie… Din când în când, se opresc brusc din a se face că trudesc, înalță capul și se uită în depărtare, peste câmp, în spatele dâmbului… acolo… la o imensă coloană de fum gros și grețos care se înalță spre cer… *Ah, urletul acela!…* ciori luându-și zborul în masă, umplând văzduhul cu croncăniturile lor lugubre… *Dați-i drumul!… Și voi, jidanilor…* prizonierii se uită la cer… Întotdeauna, atenția le e distrasă de acel vuiet neașteptat care uneori ne trezește în puterea nopții, în zori, în frig, de

acel bubuit care e precedat de niște zgomote metalice indistincte, trosnind în vânt, lanțuri târâte, uși grele, metalice, care sunt trântite, uruituri sacadate ale unor pompe care provoacă căderi de tensiune, făcând lumina lămpilor să pâlpâie… poate chiar strigăte… o larmă spectrală care crește și crește după care încet, încet se stinge într-o tăcere insuportabilă… *Dumnezeule, tăcerea asta, cât de ciudată e, cât de rău face…* niște oameni care… din nou capete rase ițindu-se la poalele dâmbului… altă coloană care înaintează greu… vine din beznă, traversează lumina cenușie a zilei și dispare în beznă… e departe… vântul bate din sensul opus… Șnapanii de-aici sunt pierduți în contemplare, și atunci bravii noștri *kapo* dau fuga să-i ia la scărmănat cu bâtele și cu strigăte guturale… *„Arbeit!… Arbeit!… Schnell!… Schnell!“* Ne tăvălim de râs: Ha ha ha!… Ha ha ha!… Ce ciudat însă, așa de lipsiți de carne și de haine cum sunt, pehlivanii ăștia nu simt nimic, nu spun nimic, nu se mișcă, unii se hlizesc cu toți dinții lor stricați privind cerul, aproape că le vine să cânte… sunt fascinați. Apoi, când hotărăsc ei, se îndoaie jalnic de spate, își apucă uneltele și se prefac din nou că prășesc pământul, că netezesc pietrișul, că vopsesc gardurile, că verifică dacă totul este curat. Niște automate enervante, ai spune că asta au făcut toată viața, aceleași gesturi, că așa s-au născut. Uneori, doi sau trei dintre ei rămân pe jos, tovarășii lor nu îi văd sau, așa cum le e obiceiul, se prefac că nu-i văd. Bravii noștri *kapo* dau atunci ordine, respectivii sunt luați cu roaba și duși acolo, peste câmp, dincolo de dâmb… Unii ofițeri izbucnesc în râs sau se enervează, cravașa șuieră, izbește în cizme… bravii noștri *kapo* se prăpădesc și ei de râs și fac temeneli… sunt niște deținuți privilegiați, s-au mai întremat cât de cât pe spinarea fraților lor de mizerie… vorbesc o limbă pe care n-o înțeleg sau abia dac-o înțeleg: „*Gut, gut, Juden kaput*, terminat, *Koneț, danke, djenkuie*, mulțumesc mult, *dobâr den!*“ Tata mă cheamă să iau gustarea… eu… eu… vântul și-a schimbat direcția, văzduhul duhnește, e lipicios… Intrăm și închidem fereastra.

Îmi vine să urlu, să-mi smulg pielea. Nu știu, nu știu ce să fac, tăcerea mă strivește, tăcerea asta înfiorătoare, nu reușesc să disting nimic, visul, coșmarul și realitatea sunt una. Nici o scăpare.

M-am trezit ud leacră. Era… nu mai știu, noapte, zi. Am strigat-o pe Ophélie. Am continuat să strig: „Ophélie… Ophélie!“ Am auzit un zgomot venind dinspre bucătărie, un bâzâit slab… un șuierat de gaz… frigiderul! „Ophélie… Ophélie!“ Nu era acolo. Nu s-a întors acasă. A plecat. Tăcerea are ceva supranatural… o aud, miroase a ars, se lipește de piele. A căzut ceva de pe canapea. *Dumnezeule, ce zgomot!* O carte… *Mein Kampf*. M-am dus în garaj și i-am dat foc.

Note

21. Bianca Castafiore, personaj feminin din *Aventurile lui Tintin*, de Hergé, este o primadonă italiană corpolentă și cu voce puternică, care intervine adesea în mod decisiv în acțiune.

22. Între 1988 și 2009, acronim pentru *Revenu minimum d’insertion* – venit minim pentru reintegrare pe piața muncii, alocație publică introdusă de guvernul socialist condus de Michel Rocard și destinată persoanelor celor mai defavorizate.

23. Plural de la *Bonz*, preot budist, prin extensie bogătaș, mare capitalist, lider al clasei stăpânitoare.

24. Prescurtare a termenului german *Stammlager*, „lagăr obișnuit“, rezervat, în Germania, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, soldaților și subofițerilor inamici.

Jurnalul lui Rachel

Aprilie 1995

L-am găsit pe Jean 92. A fost simplu ca bună ziua. M-am prezentat la adresa care apare în scrisorile pe care tata le-a primit de la el. Omul locuiește într-o casă mâncată de cari de la capătul unei străduțe mohorâte dintr-un colț mizerabil al unui sătuc măcinat de lipsa moștenitorilor, undeva pe lângă Strasbourg. Mergând dinspre această capodoperă de urbanism care este Strasbourgul spre cătunul ăsta uitat de hărți căruia, din omenie, nu-i voi divulga numele, mărturisesc că mă vedeam ajungând într-adevăr la capătul pământului și regretând asta amarnic. În Franța încă există astfel de locuri uitate, te întrebi cum au reușit să se-ascundă. Renault-ul meu 4L închiriat era pierdut, cu toate că venea din Strasbourg și bătuse probabil în lung și-n lat toată regiunea. La intrarea în sat, un țăran ciufut a întins degetul spre marginea satului ca răspuns la întrebarea mea: „Mi-ați putea spune, vă rog, unde aș putea să-l găsesc pe Ernest Brucke?“ Inutil să-i mai mulțumesc, a uitat să vorbească, n-ar putea să-mi spună: „N-aveți pentru ce, domnule“.

Exact atât cât mi-a trebuit să sperii trei babe boccii proptite în mături și să fac să latre o haită de cățeluși, am și ajuns la locul pe care îl căutam. Era ultima casă din sat. Dincolo de ea nu mai era nimic, doar un zid de vegetație sălbatică.

Mă așteptam să dau peste un bătrân și mă întrebam cu îngrijorare dacă îi mai rămăsese un dram de luciditate cât să-mi răspundă la întrebări. M-am trezit însă în fața unui bărbat între două vârste, îmbrăcat ca un boschetar, cu o umflătură enormă pe post de pântece și cu toată cuperoza și toate fistulele pe care și le poate dori un alcoolic înrăit pe figură. Avea prohabul la fel de larg desfăcut ca și gura, ceea ce dovedea că nu-i pasă de absolut nimic. Se afla într-o grădiniță plină de vechituri mucegăite, de fapt un maidan în miniatură, stând în fața unei mese metalice ca vai de ea pe care trona o sticlă de țuică; mai exista un pahar ciobit, dar fără existență de sine stătătoare, sudat cum era de masă și plin ochi cu un lichid lipicios în care stăteau la macerat frunze, ace de brad și muște moarte; plus o scrumieră absolut îndoielnică, îngropată sub un munte de scrum, chiștoace și insecte carbonizate. Omul privea drept înainte și nu-și spunea nimic. Nu m-a văzut apropiindu-mă.

Am fost cuprins de o milă infinită. Omul acesta era o epavă pe cale de dezmembrare. Am avut viziunea acesteia și am fost imediat convins că era ceva iminent: omul acesta așa va muri, înfășurat în boala lui de piele, lipit de scaun, cu sticla la îndemână, negândindu-se

la nimic, nespunându-şi nimic, nevăzând nimic din ce-l înconjoară. Mi-era greu să mi-l imaginez pe tata, care era rigoarea însăşi, o rigoare întru totul germanică, în tovărăşia unui astfel de personaj. Fie însă, vremea a trecut şi o fi avut şi el momentele lui de glorie. O rapidă socoteală făcută în minte m-a dus la concluzia că tata şi omul acesta nu se cunoşteau, n-ar fi avut cum. Chestiune de vârstă şi de circumstanţe, tata nu mai părăsise Algeria din 1962, iar omul din faţa mea, la acea dată, se juca probabil de-a indienii cu micii nespălaţi din împrejurimi sau de-a v-aţi ascunselea prin hăţişuri cu oile, până să ajungă la băutură cu prietenii. Acum trebuie să fi avut în jur de cincizeci de ani, în mod evident era foarte departe de cei şaptezeci şi şase pe care-i avea tatăl meu în momentul când fusese ucis. Nu îndrăzneam nici măcar să iau în calcul ipoteza că omul acesta s-ar fi putut duce în Algeria ca să se întâlnească cu tata. Acolo nu e de glumă, există o graniţă, nişte grăniceri fioroşi şi nişte legi cu totul ieşite din comun, vizitele sunt interzise şi nu există motive care să poată fi invocate. Există astfel de locuri, nu poţi nici să intri, nici să ieşi şi nici să afli de ce. Omul acesta între două vârste aflase probabil în băutură calea de a întineri sau de a îmbătrâni prematur, sau pe aceea de a trece drept altcineva. Ceva îmi scăpa.

În sfârşit, omul mă observă. Avea privirea piezişă şi buzele spongioase, genul bătrân libidinos, ceea ce m-a făcut să nu mă simt în apele mele. Eram ca un copil prins în capcană. Am inspirat adânc şi am adoptat atitudinea băiatului de cartier care se pricepe să terorizeze fetiţele cu codiţe. Ăsta n-o să-mi mai scape, aşa cum mi se întâmplase cu micul pensionar din Uelzen, pe care-l pusesem pe fugă cu nişte întrebări mai degrabă incomode decât inteligente.

„Dacă sunteţi Ernest Brucke, alias Jean 92, aş vrea să vă strâng mâna în numele tatălui meu, Hans Schiller, şi să vă mulţumesc.“

Omul a căzut într-o scurtă reflecţie, apoi, epuizat de efort, mi-a întins o mână grea pe deasupra sticlei, spunându-mi cu o voce încărcată:

„— Schiller?… Cine e?… Eşti fiul lui?

— Un pic, da! Pe patul de moarte, tata mi-a cerut să mă duc să-i salut prietenii, pe cei care l-au ajutat la greu, pe cei…

— Lasă prostiile, micuţule, nu sunt Jean 92…

— Dar cine sunteţi atunci, stimate domn?

— Fiul, Adolphe… bătrânul a mierlit-o de-o veşnicie.

— Ah!

— Ce voiai cu tata… pe lângă să-l feliciţi?

— Să depănăm amintiri…

— Da?… Şi de ce?

— Ei… caut mărturii, arhive… scriu o carte despre tatăl meu şi despre lupta lui pentru salvarea umanităţii, hitlerismul nu a murit, dacă nu mă înşel.

— O, da, chiar ai faţă de scriitor!

— Dacă sunteţi de acord, o să vă înregistrez mărturia, voi scrie un capitol despre dumneavoastră şi despre tatăl dumneavoastră.“

Bingo! Am nimerit în plin. Beţivanul se şi vedea în vitrinele librăriilor. Şi-a corectat ţinuta, şi-a dres glasul şi a început să se uite la mine ca la un prieten. Nu mă gândisem,

avem tendința să uităm, dar boala asta, vanitatea, continuă să existe, acest bun și vechi morcov cu care îi facem pe prostovani să alerge către ceaun. Nu aveam să-i mai dau drumul minunatului meu Jean 92 bis.

„— Am uitat să-ți spun, dragul meu Adolphe, dar am deja un editor, care în plus plătește și foarte bine… vei avea partea ta.

— Cât?

— Depinde de vânzări, poate ajunge departe. Iată deja o sută de franci avans.“

Acestea fiind zise, ne-am instalat comod și am discutat ca doi parteneri într-o afacere profitabilă. Degeaba, până la urmă. Și a fost extrem de anevoios, beţivanul îl tot dădea pe taică-său la o parte și se băga el în față. Voia tot capitolul pentru el. Mi-a povestit copilăria, tinerețea, despre bunică-sa Gertrude, care nu vorbea decât germana, despre serviciul militar în scârba aia de armată franceză, despre micile războaie din Africa în care le-a tras-o negroteilor pentru a răscumpăra rușinea de a fi slujit Franța, despre mica ticăloasă pe nume Greta, care i-a făcut viața praf, despre vărul Gaspard, sau Hector, care l-a șmenuit fără să clipească, despre mătușa Ursula, care trăiește în Brazilia cu un traficant de smaralde sau de diamante, un oarecare Félix, despre casa care îi cade în ruină, despre satul amenințat cu renovarea, despre primăria care nu îi dă pace ș.a.m.d. Și mi-a spus totul despre munca pe lângă nazistul de taică-său, ca mărunt secretar mai întâi, însărcinat cu mica supraveghere a vecinilor, cu naveta între poștă și cutia de scrisori, cu micile prestații de copil de cor în misterioase ceremonii și, mai târziu, pe măsură ce înainta în vârstă, și mintea îl părăsea, despre ședințele nesfârșite, conciliabulele între bieți amărâți, discuţiile împotriva trădătorilor și revizioniștilor, capetele în gură date micilor pungași din oraș, altercațiile cu jandarmii, beţiile iernatice dintre bătrâni camarazi de arme mâhniți de haosul vremurilor moderne. O viață de mizerie reușită, pe scurt. Și mi-a deschis arhivele familiei. M-am mirat că știe să se ridice și să meargă. Un dulap plin asupra căruia m-am năpustit ca un apucat. O oră mai târziu, eram plin de praf și duhneam a hoit. Și îmi era rușine că sunt om. Am scotocit prin niște mormane așa cum numai în podurile torționarilor atunci când în sfârșit dracul îi cheamă la el poți să găsești. Totul pute a învechit, a marginal, a muced, a demenţă furioasă, a zădărnicie, a mârșăvie. Mort sau viu, un torționar tot torționar rămâne. Acest nenorocit de Jean 92 ar fi trebuit să dea colțul înainte de a se naște, sau măcar în momentul când s-a transformat în vârcolac al celui de-Al Treilea Reich. Afișe slinoase, cărți ferfenițite, o carte de rugăciuni în învelitoarea ei din bumbac, cataloage pentru vânători jumulite până la cotor, steguleţe decolorate, scrisori disperate, fotografii încă și mai disperate, caiete pline de fiere, manifeste care îți întorceau mațele pe dos. Mi-a propus întregul pachet pentru două sute de franci. Era scump gunoiul, dar pentru asta venisem, să aflu originea Răului. Mai era și un pistol de mărime considerabilă și câteva gloanțe coclite. „Un Lüger, cea mai bună armă din lume!“ a ținut el să precizeze apucându-l plin de mândrie. Am confirmat: „Tu ai spus-o, prietene drag, bătrânul meu era în extaz după el“. Cu Adolphe al meu și Lüger-ul lui în mână, iar eu cu manifestele și steguleţele mele, chiar păream a fi hotărâți să curățăm lumea. Dacă ne-ar fi văzut niște tineri cu mințile înfierbântate, ni s-ar fi alăturat imediat.

Să anchetezi războaiele trecute e un chin, nu ajungi prea departe. Fundături, drumuri

care se pierd în beznă, bălți supurând în ceață, praf ridicându-se ca o perdea de fum pe măsură ce bâjbâi în gol. Îmi dau seama de dificultatea celor însărcinați cu investigarea crimelor de război îngropate în tăcere, uitare și complicitate. Este o misiune imposibilă, adevărul e pierdut în ierburile sălbatice, prins într-o suprapunere de povești și de subpovești de mii de ori îngropate, de mii de ori răscolite și de tot atâtea ori traficate. Există tăcerile, pierderile de memorie, minciunile, lecțiile învățate pe dinafară, pledoariile avocaților diavolului, discursurile asupra discursului, hârtiile mâncate de molii. Și peste toate, spulberând orice pretenție, bate acest vânt al rușinii care te face să închizi ochii și să pleci capul. Victimele mor întotdeauna de două ori. Și întotdeauna călăii trăiesc mai mult decât ele.

„— Tata a uitat să-mi spună ce înseamnă 92, tu știi?

— E codul organizației pe care o controla bătrânul, Unitatea 92, toți membrii ei aveau pseudonime, Jean 92, François 92, Gustave 92. Trebuia să fim cu ochii în patru, gaulliștii erau pe urmele noastre, jidanii…

— Și 92 la ce face trimitere?

— Înseamnă… Hitler a venit la putere în ’33, Pétain a semnat colaborarea în ’40, și la data aia tatăl meu, care avea nouăsprezece ani, a intrat în Gestapo… totalul e 92. Era șmecher, bătrânul! Asta înseamnă unitatea, fidelitatea față de Al Treilea Reich.

— *Mein Ehre Heißt Treue*[25].

— Da, asta e, văd că știi! Când am preluat afacerea la moartea bătrânului, în ’69, am botezat-o Unitatea 134… m-am născut în ’42, înțelegi?… 92 plus 42 fac 134, Unitatea 134, te-ai prins? Bine, dar nu mai era de lucru, amicii se puseseră toți la adăpost, huzureau prin Santiago de Chile, Rio sau Bangkok, în China… înțelegi?

— Daaa, cunosc, e pe lângă Thailanda. Deci Unitatea 92 este cea care… cu tatăl meu?

— Bineînțeles. În momentul înfrângerii, când nu mai aveam ce spera, tata a creat Unitatea împreună cu niște prieteni și s-a ocupat să-i scoată pe camarazi din Germania și să-i trimită în țări prietene. Mai târziu, s-a afiliat la rețeaua Odessa[26], știi?

— Din fericire! Odessa, rețeaua franciscană, oficinele Vaticanului, prietenii de la Crucea Roșie, filiera etiopiană, filiera turco-arabă, și celelalte.

— Noi, cei din 92, ne ocupam mai ales de membrii SS din *stalag*-uri. Aceasta era elita, înțelegi, tipi care trebuiau păstrați pentru viitor. Trebuie spus asta în *book*, bătrânul a lucrat foarte eficient, a salvat zeci de eroi din ghearele lor. Ai numele în carnețelul negru. Trebuie să fie acolo și tatăl tău… cum spuneai că-l cheamă?

— Schiller. Din ghearele cui?

— Rusnacii, americanii, jegoșii de englezoi, rahații de gaulliști și toată pleava de jidani. Îți dai seama, încă mai rămăseseră! Bătrânul a avut foarte mult de tras cu Nakam[27]-ul lor, cu Congresul lor Evreiesc[28], care a profitat de harababură ca să pună labele pe Palestina și Franța, cu Mossadul lor, și cu nemernicul ăla de Wiesenthal[29], care își umplea buzunarele… și nu mai zic nimic despre vecinii care au schimbat macazul ca la comandă, inclusiv unii 92. Nu mai știai pe unde să scoți cămașa, trebuia să știi ce se punea la cale, în permanență, să-i avertizezi pe camarazi, să construiești relee, să protejezi filiere, să găsești bani, să trafichezi acte… O să spui că am dat și eu o mână de ajutor, dar de fapt am muncit ca un apucat… îmi lipsesc toate astea, ne zbăteam pentru onoare… Astăzi…

Îl ascultam fără să-l ascult. Știam de o sută de ori mai multe decât el despre toată afacerea. Dar faptul de a-l vedea, de a-l auzi, de a-l mirosi, de a mă bălăci în mocirla lui mă transpunea cu totul în atmosfera de după război, în inima acelui sfârșit de lume cu totul aparte, cu câmpurile lui de ruine cât vezi cu ochii, cu mulțimile lui buimace, cu Himalayele lui de cadavre cărate cu buldozerul, cu nebunii lui rătăcind pe câmpiile devastate, cu scenele lui delirante, cu palele lui de vânt împrăștiind putreziciunea, cu lașii lui care deja se tocmeau, complotau, depuneau mărturie, pregăteau viitorul, și peste tot acest balamuc, ceea ce face cel mai rău, ceea ce te face să-nnebunești, tăcerea obsedantă, și ceața asta care mă-neacă azi.

„— Și-acum… unde suntem, unchiule Adolphe?

— Pfff!… S-a terminat, micuțule, evreii au câștigat.

— Hitler se va întoarce… sau altcineva și mai… la fel de tare.

— Daaa, putem să visăm.

— Va fi poate francez, ca noi.

— Mă faci să râd, ai văzut vreodată francez cu coaie?

— Pétain avea totuși două, nu?

— Da, dar nu avea geniul lui Hitler. Un astfel de om nu poate veni decât din Germania.

— Totuși, au mai existat Stalin, Pol Pot, Ceaușescu, Mao, Kim Il Sung, Amin Dada… uh… și celălalt mustăcios, cum îl cheamă… cel care i-a gazat pe…

— Numai pleavă, comuniști, negrotei, gălbejiți, nu se pune.

— Un american n-ar fi rău, au reușit să extermine pieile-roșii, ceva mai puțin pe negri, de-acord, dar au aruncat totuși două bombe atomice peste galbeni.

— Bați câmpii, americanii sunt evrei, trebuie exterminați.

— Poate arabii… Ce crezi? Au geniul retoricii…

— Ce au?

— Se pricep la vorbe, știu să înșire ideile, ce să mai.

— Jidani la fel ca toți ceilalți, poți să faci cărbune din ei, asta-i tot, și nici măcar de cea mai bună calitate.

— Ce chestie, dacă suntem deștepți, problema energiei cu care ne omoară ăștia acum poate fi rezolvată pe vecie. Avem aici o chestie ieftină, care nu se termină niciodată.

— Ha ha ha! Chiar că ești fiul lui taică-tău! Ha ha ha! Ha ha ha!“

În alte împrejurări, m-ar fi amuzat copios să mă plimb prin căpățâna lui. Aș fi descoperit niște grote și niște prăpăstii de care nenorocitul ăsta habar nu avea, cretinismul nu se reduce la ce se vede, mai există și partea lui ascunsă. Îmi venea să-l… să-l… nimic. Nu-i ucizi pe nebuni, nu-i omori pe bolnavii incurabil, te rogi pentru ei. Mi-a făcut totuși rău. De la înălțimea bolii sale, m-a terminat cu o frază: „Chiar că ești fiul lui taică-tău!“ Am primit-o ca pe un șoc electric în inimă. Eu îl priveam ca pe fiul tatălui său, Jean 92, Saint-Bernard-ul fugarilor, salvatorul asasinilor, iar el mi-a reamintit pufnind de râs că și eu eram fiul tatălui meu, Hans Schiller SS-istul, îngerul morții.

În trenul care mă aducea înapoi la Paris, n-am încetat să mă gândesc: *Sunt fiul tatălui meu… Sunt fiul tatălui meu…* Mi-am repetat propoziția asta în ritmul monoton al mersului

până am obosit, până m-am destrămat, până am adormit. Cred că am spus-o cu voce tare, poate chiar am strigat-o. Mă aflam între două coşmaruri, două spasme, două dorinţe, să mor pe bancheta asta sau mai târziu, după ce voi fi înghiţit toată drojdia, mă zbăteam în beznă. În orice caz, am auzit foarte clar o voce, undeva în compartiment, şoptindu-i tare şi distinct unui vecin: „Dacă o spui înseamnă că te îndoieşti“, şi pe celălalt punând paie pe foc: „Tatăl o fi ştiind, aceasta e întrebarea?“ Şi, dintr-odată, toţi acei oameni cumsecade aflaţi în călătorie de plăcere au început să cotcodăcească, să râdă pe înfundate, acoperindu-se care cu mâna, care cu ziarul, care înghiţindu-şi de-a dreptul limba. Am râs şi eu, era un umor de bună calitate, rostit între nişte oameni de bună tovărăşie, dar la momentul potrivit, atunci când râsul se pierdea în nimicnicia lui, m-am ridicat şi, asemenea unui profet tunător, am murmurat cu înţeles: „Cine ştie unde se află tatăl său, să ridice o mână!“ Un mic curent de aer rece a străbătut compartimentul. Asta m-a revigorat.

Nu ştiu de ce, mi-am adus aminte de această glumă evreiască: Bietul Moshe se zvârcoleşte în aşternut ca un peşte pe-uscat, este trecut de miezul nopţii şi mâine-dimineaţă, la douăsprezece fix, trebuie să înapoieze o datorie prietenului şi vecinului său de deasupra, Iacob. Afacerile au mers prost luna asta, Moshe nu are nici o leţcaie, se vede deja dez-onorat, eliminat din comunitatea negustorilor, pedepsit de rabin. Se perpeleşte atât de tare, încât nevasta lui se trezeşte şi îl întreabă ce are. Nu obişnuieşte să-şi dezvăluie secretele, mai ales în faţa unei femei, dar epuizat de tânguieli cedează şi îi spune despre ce este vorba. „Asta e tot?“ spuse ea. După care se ridică, deschide larg fereastra şi strigă cât o ţin bojocii: „Iacob, Iacooob, Moshe nu poate să-ţi dea înapoi datoria, nu are nici un ban!“ După care se întoarce în pat şi îi spune bărbatului ei uluit: „Acum poţi să dormi liniştit, e rândul lui să-şi facă griji!“

Continuarea călătoriei a fost dintre cele mai paşnice. Am deschis ziarul şi am parcurs ştirile externe: pretutindeni, războiul înainta cu paşi mari.

Note

25. *Mein Ehre Heißt Treue* (literal, „Onoarea mea se numeşte fidelitate“) era deviza importantei organizaţii paramilitare naţional-socialiste *Schutzstaffel* (în germană, „escadron de protecţie“), mai cunoscută prin sigla SS.

26. Aşa-numita „Reţea Odessa“ este o filieră de exfiltrare a foştilor membri ai trupelor SS creată imediat după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, când Germania fusese ocupată de Aliaţi, în special spre ţări din America Latină şi din Orientul Apropiat.

27. Gruparea Nakam, cunoscută şi sub denumirea de „Răzbunătorii evrei“ (*Nokmim*), a fost o formaţiune paralimitară israeliană care, imediat după al Doilea Război Mondial, avea rolul de a asasina criminali nazişti, drept răzbunare pentru Şoah.

28. *World Jewish Congress* (Congresul Mondial Evreiesc), federaţie internaţională de comunităţi şi organizaţii evreieşti creată în 1936, la Geneva, avându-şi sediul la New York.

29. Simon Wiesenthal (1908–2005), evreu austriac supravieţuitor al Şoah-ului, cunoscut şi ca „vânătorul de nazişti“, pe care îi urmărea prin întreaga lume pentru a-i aduce în faţa justiţiei.

Jurnalul lui Malrich

31 octombrie 1996

Nu-l înțeleg totdeauna pe Rachel. Mă enervează. Vorbește despre tatăl nostru ca despre un asasin, insistă, îl acuză de tot felul de chestii, e demențial. Tata era ofițer SS, ok, a trecut prin lagărele de exterminare, ok, dar nimic nu ne spune că a ucis. Păzea prizonierii, asta e tot. Nici măcar atât, nu era treaba lui, pentru asta existau celebrii kapo, criminali germani și prizonieri trecuți de partea dușmanului, Rachel o spune chiar el, erau niște câini, ei îi păzeau pe deportați, îi băteau, îi jefuiau, îi violau, îi dădeau gata cu munca, îi căsăpeau cu lovituri de ciomag, îi târau de picioare și îi aruncau în cuptor. Tata era inginer chimist, nu călău. Lucra în laborator, departe de lagăr, prepara amestecurile, punct. Nu știa ce făceau ceilalți cu ele, nici nu era obligația lui să știe, camerele de gazare erau treaba celor care li se spunea Sonderkommandos, comandourile gazului, Einsatzgruppen[30], nu a laboratorului. Responsabilitatea tatei se termina pe rampa de livrare, nu mergea mai departe. Camioanele veneau, încărcau butoaiele, se semnau hârtiile și șoferii plecau să-și facă parcursul, Dumnezeu știe pe unde, încadrați de motocicliști. Cum a putut Rachel, care era atât de impresionat de organizarea germană, să-și închipuie că șefii cei mari, Bonzen, l-ar fi repartizat pe un om de știință ca tata în rolul unui vulgar călău care bagă cărbuni în cuptoare, gaz în camerele de gazare, închide ușile, acționează manetele, supraveghează cadranele? Știm foarte bine, Rachel și cu mine, care suntem doar niște Halfdeutsche, că nemții sunt foarte stricți, nu bagă pe toată lumea în aceeași oală. Așa era și tata, nu făceai glume cu el decât când era ora de glume. Rachel a luat-o razna, a uitat educația noastră de bază. Delira pentru că-l durea, exagera, se tortura singur așa cum fac și eu acum când mă gândesc la noi, la părinții noștri cărora islamiștii din Alger le-au tăiat gâtul în somn, la cartierul nostru pierdut în natură, la locuitorii lui caporalizați de imam, înconjurați de bărboșii în djellaba[31] și bluzoane negre, umiliți de acei kapo care îi împresoară ca niște pitbulli, la unchiul Ali, care se stinge ca un bătrân deportat, la mătușa Sakina, care așteaptă fără a se mira vreodată de ceva, la biata Nadia carbonizată de emir. Mă gândesc la tatăl meu. Tată… ce Dumnezeu ai căutat în nebunia aia? Știai ce se-ntâmplă? Limitele nu sunt clare, în lăgar trăiești împreună cu ceilalți, iei masa la popota ofițerilor, vorbești despre slujbă, povestești greutățile zilei, te lauzi cu izbânzile. Există reuniunile oficiale, asculți discursurile lui Hitler, comunicatele comandantului, ale lui Himmler însuși, vorbești despre planificare, rezultate, incidente tehnice, sunt mustrați leneșii, felicitați campionii,

primești ordinele pentru săptămâna care stă să înceapă. Difuzoarele, acele pâlnii blestemate atârnate deasupra capetelor îi hăituiesc pe întemnițați până-i aduc la demență, și vocea aceea mecanică acoperind până și bătaia vântului cheamă neîncetat la adunare, la supunere, la abandon, care, articol după articol, verset după verset, detaliază teroarea, transformând crima într-un simplu act polițienesc. Iar când vine seara, după cină și toastul regulamentar închinat Führer-ului, te așezi lângă sobă împreună cu-ai tăi, vă relaxați împreună, ascultați muzică, jucați cărți, beți un pahar visând cu ochii deschiși, vă gândiți la familie, la partidele de vânătoare și de pescuit cu prietenii, la minunatele bătălii care se desfășoară acolo, la capătul lumii. Vă povestiți Lager-ul, vă relatați istoriile, glumele, traficurile, zvonurile, bolile lui oribile, vicleniile lui jalnice, vorbiți despre cei noi, sosiți cu trenul de dimineață, întâmpinați zgomotos cu solemnitate militară, care încă sunt plini de speranță, încă foarte aproape de demnitatea lor și de micile lor valize, circumspecți, însă nu mai mult, încă încrezători în Dumnezeu, în rațiune, în imposibilitatea inimaginabilului. Încă mai gândesc, este bine, în timp ce se puneau în ordine la intrarea în lagăr au ajuns la acea idee veche de când lumea că supunerea îi va proteja, făcându-i să fie bine văzuți de către stăpâni: arată atât de puternic, atât de falnic acești Bonzen, încât nimănui nu i-ar trece prin minte că ar putea fi lipsiți de măreție și de noblețe. Și gata, ținuta perfectă a lagărului și imaginea mulțimilor disciplinate din interiorul lui au sfârșit prin a-i liniști în totalitate, moartea nu este certitudinea pe care o prevesteau pesimiștii de-a lungul lungii și îngrozitoarei călătorii în vagoanele pentru vite, ci doar o ipoteză pe care poți s-o administrezi, cu noroc, șiretenie și abandonarea mândriei. Ce-a fost mai greu a trecut, au fost separați fără dificultate în loturi omogene, bărbații, femeile și copiii, bătrânii, handicapații, tinerele frumoase precum Nadia, nu se va revolta nimeni atunci când, în după-amiaza asta sau mâine în zori, după dezinfecție, așa-numitele Vernichtung lebensunwerten Lebens, viețile de prisos, inutile, vor fi conduse spre camera de gazare, iar indivizii valizi, sănătoși, fiecare spre soarta lui, Arbeitkommando-urile[32] și perechile lor, Strafarbeitkommando-urile[33], sau bordelurile pentru kapo, acele nu-se-știe-ce. La fel ca-n cartier, știm ce se-ntâmplă, ce face fiecare, ce gândește, ce ascunde. Ne vorbim, ne supraveghem, ne dăm sfaturi, ne adunăm pentru sărbători, petreceri, înmormântări, demersuri pe lângă primărie, campanii de curățare a scărilor, paza parcărilor. Știm cine e islamist și ce pune la cale, și cine nu e și de ce se teme. Știm totul. Dar, totodată, nu știm nimic, doar trecem unii pe lângă alții, ni se pare că știm, fiecare e cu gândurile lui, nu cu ale celorlalți, își urmărește propria idee, ale celorlalți nu ajung până la noi sau ajung deformate de zvonuri. Vorbim cel puțin cincisprezece limbi și tot atâtea dialecte în cartier, la fel ca în lagăre, fără a le cunoaște pe toate. Ne prefacem doar, bâiguim. Și, apoi, ce avem a ne spune în afară de vreme și de vechile văicăreli, cele de ieri care se repetă cu aceeași intensitate, și care vor reveni multiplicate cu treizeci la sfârșitul lunii? Locuitorii cartierului cunosc Parisul, capitala lor, și parizienii cunosc cartierul, periferia lor, dar ce știu ei cu exactitate? Nimic. Suntem niște umbre, niște rumori unii pentru ceilalți. Între ei, între noi, există un zid, sârmă ghimpată, turnuri de pază, câmpuri minate, prejudecăți fundamentale, realități inimaginabile. Tata știa totul fără să știe nimic, ăsta e adevărul. Rachel este fratele meu, și totuși nu știam nimic despre el, iar acum jurnalul lui intim este ca un ecran care mă împiedică să-l văd. Bietul meu Rachel, cine ești tu? Cine sunt eu? Mă

enervează atât de tare, încât mă face să urlu de furie, să-ncep să plâng. Sunt prins în cursă, mi-e scârbă de tot, mi-e scârbă de mine însumi. Înnebunesc şi eu. Am încetat să mai ies din casă, citesc şi recitesc la nesfârşit jurnalul lui Rachel, cărţile lui, mă îndobitocesc în faţa televizorului, mă învârt în cerc, mă ţin de burtă. Iar noaptea bântui pe străzi, departe, foarte departe. Singur. Singur ca nimeni altul pe lume. Ca Rachel. Bietul meu Rachel!

Am vrut şi eu să aflu. Rachel a făcut o greşeală, s-a concentrat asupra propriei dureri, şi aceasta l-a distrus. Exact aşa cum îl prevenise şeful lui, domnul Candela. Trebuie să vezi lucrurile în ideea de a le-nţelege, aşa cum mă sfătuise Com'Dad: „Înainte de toate, trebuie să înţelegi". Credea că Rachel se afla pe drumul acesta, dar se înşela, Rachel caută să înţeleagă ca să-şi potolească durerea. Sau ca s-o alimenteze. Răul îl fascinase şi îl făcuse să se întoarcă împotriva lui însuşi. Se implicase atât de puternic, încât ajunsese să se considere vinovat în locul tatei. Se vedea pe sine însuşi în lagăr, un copil de ofiţer SS printre alţii, împărţind lovituri şi moarte unor bieţi puşti care nu-i făcuseră nimic. Cea mai periculoasă capcană este deci cea pe care ţi-o întinzi singur. Ajunsese până la a lua în calcul să se prezinte în faţa judecătorului îmbrăcat în costum negru şi să recunoască toate crimele celui de-al Treilea Reich. Cred că l-a terminat Primo Levi ăla cu poemul lui care începe prin a-i culpabiliza pe cititori: „*Voi, ce trăiţi la adăpost în casele voastre tihnite, voi, care seara, întorcându-vă, găsiţi mâncare caldă, chipuri prietenoase: gândiţi-vă, mai este oare acesta un om…*" Era exact cazul lui Rachel, trăia ca un rege, serios, dar fără să-i pese, când deodată află despre masacrul de la Aïn Deb, despre moartea părinţilor noştri, şi imediat după aceea că tata era un ofiţer SS care trecuse prin toate lagărele de exterminare ale celui de-al Treilea Reich. Drept care eu am mers direct la esenţial şi mi-am pus întrebarea: În ce măsură trecutul tatei ne priveşte pe noi? Era viaţa lui, noi o aveam pe a noastră. De ce-am fi răspunzători pentru acel război şi pentru acea tragedie, Holocaustul, cum spun ei, sau Şoah? Ophélie avea dreptate: *Nu noi i-am ucis pe evreii aceia*. Asta este istoria, trece peste noi ca un tăvălug, nu cruţă pe nimeni, e oribil, e regretabil, dar ce putem face? Nu-ţi vei readuce la viaţă părinţii plângându-ţi soarta, spunea domnul Candela. Nu pot să îndrept istoria, nu voi readuce la viaţă pe nimeni, nici pe propriii mei părinţi, nici pe Rachel, nici pe sărmana Nadia, nici milioanele de gazaţi despre care nu ştiu nimic dacă voi sta şi-mi voi plânge de milă. Trebuie să reacţionez. Să acţionez. Cum însă? Citeşte, militează dacă vrei, adu-ţi mica ta contribuţie, dar nu mai mult, tot ce vei face în plus va veni de la diavol, spunea domnul Candela, care văzuse multe, de ajunsese să creadă mai degrabă în diavol decât în bunul Dumnezeu. Mă gândesc, de asemenea, la ce spunea domnul Vincent când ne vedea scărpinându-ne în cap în faţa unui motor stricat: Nu mai gândiţi, şi veţi vedea mai bine. Şi, de fapt, era de-ajuns să împingi maşina ca ea să meargă. Ne fabricăm obstacole din orice, şi ne mai mirăm că ne doare capul.

Îmi pun neîncetat întrebarea: unde trebuie plasat tata, cel pe care-l cunosc, singurul pe care-l cunosc, tata, soţul mamei, şeicul din Aïn Deb, omul pe care-l iubea şi îl respecta toată lumea, vechiul şi devotatul prieten al unchiului Ali? Omul acesta, tatăl acesta care ne-a lipsit atât de mult, a existat cu adevărat şi noi suntem copiii lui, zdraveni la minte şi trup, unul superinteligent ca Rachel, nu atât de şmecher ca mine, suficient însă cât să deosebească binele de rău. Trebuie să-l punem oare în aceeaşi oală cu căpitanul SS? Cum să-l condamnăm pe unul şi să-l onorăm pe celălalt, să-l urâm pe călăul de ieri, un

necunoscut pentru mine, și să-l iubim pe părinte, pe tată, victima de azi, victima celor cărora le suntem azi ținte? Tata a plătit pentru crimele lui? Iar noi plătim pentru că suntem copiii săi? Să fie așadar vorba de soartă, de Providență, de Blestem? *„Gândiți-vă că toate acestea au fost aievea: vă-ncredințez aceste slove. Săpați-le în inimile voastre când stați acasă sau mergeți pe stradă, când vă culcați, când vă sculați; repetați-le copiilor voștri. De nu, să vi se năruie căminul, de pat vă țintuiască boala, iar pruncii voștri de la voi întoarcă-și fața.“* Asta spune Primo Levi, copiii sunt dinainte condamnați pentru că părinții lor nu le dezvăluie niciodată crimele pe care le-au comis, dar cum nu-și dă el seama că, dacă părinții le-ar spune totul copiilor lor, i-ar ucide din față? E nebun Primo Levi ăsta! Refuz să cred că Dumnezeu e mai pervers decât oamenii, iar copiii, condamnați la fatalitate.

Din când în când, prietenii mei trec să mă vadă. Ai zice că apar doar pentru plăcerea de-a nu mă lăsa în pace. De fapt, își fac griji pentru mine, li se pare că o iau razna. Nu se feresc să mi-o spună, dar cum nu-mi cade bine, se prefac că glumesc, vorbesc toți deodată trăgându-se de mânecă, de guler, de puță, spunându-și unii altora că sunt sonați. Cu cât suntem mai mulți nebuni, cu atât râdem mai mult, urlă ei, hăhăindu-se. Ăștia sunt prietenii mei. Mă prefac că intru în joc ca să terminăm repede. După care, când toate sunt cu susul în jos, ne prăvălim în fotolii și discutăm. Ore în șir. De fiecare dată la fel. Încep cu mine. Vor să știe de ce nu mai ies, de ce am fața asta lugubră, de ce citesc cărți și ce tot scriu în caietul ăla al meu. După care îmi pun întrebări idioate, ce mănânc, cine îmi spală rufele, cine face curat, cine duce gunoiul, cine plătește curentul electric. Nu răspund, sunt lucruri prea complicate pentru ei, toți au mame și surori care îi ajută fără ca ei să-și dea seama. Îmi vine greu să-l văd pe Bidochon, care în toată viața lui a muncit doar trei zile ca băiat de cafenea, și mai cu seamă pe Momo, care trăiește din carnea halal a tatălui său, pricepând ce este aceea o prelevare automată din cont, spălându-și singur chiloții, făcând o omletă, tăind pâine, dând cu mopul, trăgând apa. N-au știut niciodată altceva decât să se lase în voia sorții. Cine trăiește de parcă ar fi rentier moare de moarte bună. Singurul care gândește e Idir-Quoi, dar nu poate să-și exprime ideile, bâlbâiala îl împiedică imediat ce deschide gura, după care se zăpăcește și uită ce are de spus. Cât despre Togo-au-Lait, nici nu merită să vorbim, pentru că e negru ca pana corbului și tuns ca un negru, se crede șmecher ca o maimuță. Doar văzându-l cum cască ochii în fața unui semn de întrebare, și îți dai seama că nu le cunoaște, și printre maimuțe sunt unele foarte proaste. Raymou are în căpățână două creiere care se ignoră, pe acela al tatălui său, plin de bun-simț muncitoresc, și pe-al său propriu, care contrazice orice bun-simț. Totul depinde cu cine vorbești, cu tatăl sau cu fiul. Sau cu Sfântul Duh. Până la urmă, doar Cinq-Pouces e mai de Doamne-ajută; când ai cinci degete mari la fiecare mână știi meserie prin definiție. E singurul care a muncit vreodată, a trudit în construcții cu tatăl său și a trecut prin toate meseriile din domeniu, de unde și porecla pe care-a primit-o. Nu mâini are el, ci truse elvețiene de scule. După cum am spus, ăștia sunt prietenii mei. Eu îi iubesc așa cum sunt, nebuni, idioți, nerecunoscători, inutili, scandalagii, plictisitori, distruși, ieșiți din perioada de șomaj la toate capitolele. Niște adevărați deportați. Îi iubesc, da.

Azi au venit cu veşti. Una bună şi una rea. Cea bună e că imamul din turnul 17 a fost arestat pentru complicitate la asasinarea Nadiei. Asta merită o bere, am spus. Numai că, au adăugat ei, cartierul e vraişte, te ia ameţeala, te sufoci. De unde şi vizita lor, nu mai puteau să respire acolo. De o parte, locuitorii fac pe mortul, aşteaptă să vadă cum evoluează lucrurile înainte de-a face vreo mişcare, de cealaltă parte, agitaţie mare, imamul cu trupa lui de kamikaze şi reţelele lui aflate în conservare, turnătorii lui Com'Dad, poliţiştii, CRS-iştii, tipii din asociaţii, reporterii, intelectualii, curioşii, consilierii de la primărie, ambasadorii ZUS-urilor de pe toate meridianele şi chiar emisari ai unor cartiere muncitoreşti din Belgia. La televizor nu se vorbeşte decât despre noi. Când cartierul face guturai, Franţa scuipă sânge. Nu poţi să ieşi din casă fără să cazi într-o ambuscadă. Tovarăşii mei au fost opriţi şi controlaţi până la piele de 30 de ori, invervievaţi de 15 ori, filmaţi de şapte ori, chemaţi în ajutor de trei ori şi doar o singură dată au reuşit să treacă prin ochiurile plasei. Ca să scape de jurnalişti, îl scot în faţă pe Idir-Quoi şi se trag înapoi zece paşi ca să poată să se distreze în voie.

— Arestat când, cum? am strigat eu.

Cineva, Momo cred, a răspuns:

— Ieri, de către un comando al GIGN[34] venit de la Paris.

— Bună socoteală, o să ia zece ani, Babar de la comisariat i-a spus asta lui Rabah de la Prisunic.

— Zero! Taică-meu spune că o să-şi bage coada politicienii şi o să-l decoreze, nu-i deloc imposibil, spune Raymou.

— Togo-au-Lait a aflat de la unul dintre cei trei mii două sute de verişori ai lui, care dă cu mătura printr-un minister, că foarte curând o să-i dea drumul. După el, să bagi un imam la pârnaie e ca şi cum ai introduce un dezechilibrat mintal într-un cămin de fete şi ţi-ai trage un glonţ în picior. În celulă îţi fabrică kamikaze pe bandă rulantă, iar prin telefon îţi trezeşte toate reţelele aflate în conservare din Franţa şi ţi le trimite pe străzi ca pe nişte benzi cu ţepi de la circulaţie. Nu aşa ai zis, Togo-au-Lait? insistă Manchot.

— Vă jur, vărul l-a auzit pe ministru spunând asta la telefon. Vorbea cu cineva căruia îi spunea *garde des sots*[35] şi dragă prietene, îl implora să facă un gest de calmare a situaţiei.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Momo.

— Înseamnă ce înseamnă, explică Manchot.

— Trrrebuie sssă-i iiia gggâtul, conchise Momo.

— De-acord, Momo, se vede că eşti fiul lui taică-tău, e o plăcere să discute omul cu tine.

— Vvvor înnnăbuşi tttoată afffa…

— Afacerea?

— Ddda.

— Le facem scandal, dacă l-au arestat, să şi-l ţină!

— Sau să-l trimită înapoi de unde-a venit cu un ochi mai puţin.

— Sau cu o mână, ca pe Ciungul.

— Dacă şi veştile rele sunt ca aia bună, războiul civil bate la uşă. Care sunt ele, de fapt? am întrebat pentru a pune capăt discuţiei.

— Prima e că avem un nou emir, îl cheamă Flicha.
— Recrutarea merge repede!
— Și că avem și un nou imam. Îi spune Chiorul. Se pare că chiorii aduc ghinion.
— Îi confunzi cu cocoșații.
— Ba deloc, ăia poartă noroc.
— Din ce în ce mai bine, handicapați pe post de vrăjitori. Alții?
— Niște duri, băieți din GIA, campioni din clandestinitate, vin de la Boufarik, acesta este fieful talibanilor, din câte se pare. În aceeași zi au și emis o *fatwa*. Unu: cine nu e cu noi e împotriva noastră, deci pasibil de moarte. Doi: nici o fată nu mai iese pe stradă. Trei: e interzis să intri în vorbă cu evrei, creștini, animiști, comuniști, pederaști, jurnaliști. Patru: se interzic sniffful, jointul, țigările, berea, flipperul, sportul, muzica, cărțile, televizorul, cinemaul etc. Nu-mi mai amintesc restul.
— Masturbatul în public.
— Și în privat.
— Să tragi vânturi în direcția moscheii.
— Să te razi la…
— Vă amuză, bandă de idioți!
— Da' ce facem, râdem și noi!
— Și oamenii ce zic?
— Ca de obicei: fac pe morții.
— Și voi?
Tăcere. Murmure.
— Și voi? am insistat.
— Ce vrei să facem? s-a enervat Raymou.
— Nimic, ca de obicei.
— Dar tu, care nu mai scoți capul din gaură, cum vezi lucrurile?

Era rândul meu să le aduc diferite lucruri la cunoștință. Le-am spus care era fondul gândirii mele. Nu-mi venea să cred, m-au ascultat de la un capăt la altul, cu excepția lui Momo care la un moment dat s-a apucat cu mâinile de pântece spunând:
— Așteaptă, mă duc să fac pipi, nu mai spune nimic, mă întorc imediat.
S-a întors alergând cu pistolul cu apă picurându-i în mână și mi-a spus:
— Gata, poți să continui.
Începusem cu o întrebare:
— Ați auzit de Hitler?
Tăcere. Priviri. Murmure.
— Bine, nu știe nimeni, asta simplifică lucrurile. Continui.
Pe vremea aceea, noi nu existam. Părinții noștri nu se născuseră încă sau tocmai ce se născuseră, cu excepția tatălui meu care era deja un atlet de cincisprezece ani. Hitler era Führer-ul Germaniei, un fel de mare imam cu caschetă și bluzon negru. Când a ajuns la putere, a adus cu el și o nouă religie, nazismul. Toți germanii purtau la gât o svastică, chestie care însemna: Sunt nazist, cred în Hitler, trăiesc prin el și pentru el. Chestie care însemna însă și că aceia care nu aveau svastica la gât trebuia să fie eliminați. Hitler le-a

interzis germanilor o mulțime de lucruri, așa cum tocmai ce-a decretat și imamul cartierului nostru, apoi, după ce-i va fi dresat bine, după ce toți deveniseră niște naziști adevărați, nebuni după religia și după Führer-ul lor, a decretat că evreii, străinii, emigranții, bolnavii, ciungii așa ca tine, Manchot, șmecherașii așa ca tine, Togo-au-Lait, fenomenele paranormale ca Cinq-Pouces, palavragiii ca Idir-Quoi, sânge-ndoit ca mine, fiii de măcelari halal ca Momo, capetele moi ca Raymond trebuie să dispară. Erau impuri, rasă inferioară, nu meritau să trăiască, și părinții lor care-i făcuseră astfel trebuiau și ei să piară prin foc. Hitler le-a poruncit tuturor evreilor din Europa, inclusiv de la noi, din Franța, să poarte pe piept o stea galbenă pentru ca jandarmii să poată să-i strângă mai ușor. Pe toți acești oameni, milioane de indivizi, el i-a vârât în incineratoarele de deșeuri. Nu unele mici, asemenea celui pe care-l avem noi lângă gara veche, ci unele uriașe, mai mari decât tot cartierul nostru și clar mai bine organizate. Ați înțeles care-i ideea, milioane de bărbați, femei și copii sunt adunați de pe străzi ca niște iepuri, sunt închiși în stadioane ca în niște țarcuri, sunt însemnați cu fierul roșu și sunt transportați în trenuri și camioane ca niște vite, fiind trimiși în lagărele de exterminare în care zile și luni în șir așteaptă stând drepți, cu picioarele în zăpadă, să fie prăjiți. În fiecare zi, naziștii înșfacă dintre ei o mulțime la întâmplare, îi dezbracă în pielea goală, îi leagă cu sârmă, după care îi întind pe niște benzi rulante care îi duc, de bine, de rău, spre gura cuptorului. Sunt atât de înspăimântați, încât nici nu pot să strige, iar dacă totuși o fac nu contează, nu e nimeni să-i audă, în afară de ei înșiși. Cei care-i manipulează ca pe niște vreascuri sunt infractori germani, dar și niște prizonieri ciudați, niște zdrahoni, tineri ca noi. Li se spune *kapo*. Așteptând să le vină și lor rândul, îndeplinesc slujba de gardieni, aprovizionează cuptorul cu cărbuni, deschid robinetele de scurgere, împing cărucioarele, mânuiesc banda rulantă, țin socoteala morților și a nou-sosiților, le smulg părul, dinții, și știți ce fac din cenușa lor? Săpun și cremă de ghete pentru soldați! Și tot așa, zi și noapte, tot anul.

Murmure. Schimbări de poziție. Tuse scurtă. Niciodată n-au fost atât de cuminți.

— Tot ce vă spun e adevărat, e scris acolo, în cărțile alea, o să vă arăt pozele dacă-mi promiteți că nu le veți privi decât o fracțiune de secundă. Dacă stați mai mult, s-a terminat, veți fi bolnavi toată viața. Nu veți mai putea să credeți că sunteți oameni, că părinții voștri sunt oameni, că prietenii voștri sunt adevărați prieteni, niște băieți simpatici așa ca noi. Rachel a verificat totul, a cercetat, s-a dus în Germania, în Polonia, a vizitat crematoriile, a văzut totul cu ochii lui.

O întrebare a lui Idir-Quoi pe care o transcriu fără obișnuitele bâlbâieli:

— De ce a făcut asta Rachel?

— Ajung și aici, am răspuns.

Într-o bună zi, întreaga lume s-a mobilizat împotriva acestei nebunii, l-au ucis pe imamul-șef, pe Führer, împreună cu toți emirii lui, și-au ocupat Germania. Și atunci au descoperit lagărele de exterminare. Erau zeci, morții se numărau cu milioanele, iar supraviețuitorii semănau atât de mult cu niște cadavre, încât nici nu știau cum să le vorbească. Când părinții mei și vecinii lor din sat au fost uciși de islamiști, Rachel a început să reflecteze. A înțeles că islamismul și nazismul sunt același lucru. A vrut să vadă ce ne așteaptă dacă le dăm mână liberă așa cum li s-a dat mână liberă în Germania, la Kabul și în Algeria, unde gropile comune sunt fără număr, așa cum le dăm mână liberă la

noi, în Franța, unde Gestapourile islamiste sunt de asemenea fără număr. Până la urmă, i s-a făcut atât de frică, încât s-a sinucis. Considera că e prea târziu, se simțea responsabil, spunea că tăcerea noastră înseamnă complicitate, spunea că suntem prinși într-o capcană și că dacă vom continua să tăcem prefăcându-ne că discutăm inteligent, vom sfârși prin a deveni niște *kapo*, fără să ne dăm seama, fără să observăm că, în jurul nostru, ceilalți au devenit deja.

— Băi, vorbești prostii, nu suntem *kapo*! strigă Raymou.

— Va trebui probabil să vă reamintesc că până nu demult eram de-ai lor și nu știam asta.

N-a fost nevoie să insist, își aminteau foarte bine, se scăldaseră suficient în ciorba aia.

— Și ce propui, să ne sinucidem ca Rachel? întrebă el.

— Vom face exact contrariul, vom trăi, ne vom bate.

— Cum?

— Nu știu, va trebui să vedem cum.

— Futu-i, tot discursul ăsta ca să spui că nu știm!

— Să creăm o ligă anti-islamică, propuse Bidochon.

— Islamică sau islamistă? întrebă Raymou.

— E un amănunt, nu contează.

— Vorbești prostii, nu e totuna, islamul este religia părinților mei, cea mai bună din lume! strigă Momo.

— Mama se roagă, n-ar omorî nici o muscă, adăugă Idir-Quoi.

— Musulmanii devin islamiști, nu? întrebă Manchot.

— Mai sunt și creștinii ca Raymou, corectă Idir-Quoi.

— OK, Momo, uită-te în dicționar, spune-ne care e diferența.

— După părerea mea, nici una, insistă Bidochon.

— Uită-te totuși, Momo… nu acolo, ăla e J, uită-te la litera I… nu, e înainte, nu după. Uită-te tu, Idir.

Idir-Quoi se descurcă mai bine cu literele decât cu vorbele. În două secunde, găsise, dar i-a luat zece minute ca să ne citească. Îi sintetizez poliloghia:

— Islamic înseamnă care aparține islamului… iar islamist… uh… unde e? uh… nu există… ce-nseamnă asta?

— Este un dicționar vechi, dinainte de apariția islamiștilor.

— Stai să văd… e din ’90, îi aveam deja pe bărboși.

— E un dicționar serios, nu bagă orice.

— OK, vom spune „islamistă“.

— Și ce va face liga asta a ta?

— Îi va opri pe islamiști!

— Cum anume?

— Îi izgonim din cartier!

— Cum?

— …

După o oră, ne aflam în același punct. O luaserăm în toate direcțiile și peste tot ne izbiserăm de ziduri. Aveam problema, dar nu și soluția. A opri islamismul e ca și cum ai

vrea să prinzi vântul. E nevoie de altceva decât de un coș găurit și o gașcă de glumeți ca noi. Nu e de-ajuns să știi. Nu e de-ajuns să-nțelegi. Nu e de-ajuns să ai voință. Ne lipsește un lucru pe care islamiștii îl au din belșug și din care noi nu avem nici un gram: determinarea. Suntem la fel ca deportații de odinioară: prinși în mașinațiune, încleiați în frică, fascinați de Rău, așteptăm cu speranța secretă că supunerea ne va salva.

Nu le-am spus nimic despre tata, despre trecutul lui. Sunt prietenii mei, nu voiam să le fie frică de mine și să mă părăsească. Și, apoi, sunt așa cum sunt, creduli și nestăpâniți, și-ar putea bănui pe nedrept tații că le-ascund cine știe ce tenebroasă exterminare din tinerețe. Togo-au-Lait riscă să-și aducă aminte că străbunicul lui era canibal și că taică-său n-a fost vindecat decât pentru că a fost pus pe friptură cu cartofi prăjiți încă de la naștere, așa ceva l-ar ucide. Tatăl meu nu mi-a spus nimic, spunea Rachel. Uneori e adevărat, tații nu au nimic de spus.

Momo, care întotdeauna e mai curios decât trebuie, s-a uitat la mine ciudat: Ia zi, tatăl tău era neamț… A fost cumva nazist? I-am răspuns: Bineînțeles că nu, a emigrat în Algeria, s-a alăturat luptătorilor pentru libertate ca să-ți elibereze ție satul… și a murit ca un martir.

Se făcuse miezul nopții când au plecat. Fețele lor spuneau că discuția noastră îi zdruncinase, erau tăcuți, abia se târau, își fereau privirile. Și-au strâns gecile peste piept și au dispărut în bezna înghețată. Mi-a făcut rău să-i văd așa, păreau niște deținuți care se întorceau în *Lager* după o mică evadare lipsită de orice perspectivă. Noaptea asta vor avea și ei parte de coșmarul care mă bântuie de la moartea lui Rachel. În câteva luni, m-a îmbătrânit cu o sută de ani. Nu doresc să-l aibă pe-acela pe care deținuții îl trăiau în fiecare clipă a sărmanei și interminabilei lor vieți. Coșmarul acela nu-l doresc nimănui, cu excepția imamului din turnul 17 și a emirului său.

Note

30. *Einsatzgruppen* (în germană, „grupuri de intervenție“) erau unități paramilitare (SS) de poliție politică aparținând armatei germane însărcinate, după anexarea Austriei și invadarea Poloniei, cu eliminarea în special a evreilor.

31. Haină lungă și largă, desfăcută în părți, cu glugă, purtată pe sub *burnus* în Africa de Nord.

32. Un *Arbeitkommando* era un sub-lagăr de muncă pentru prizonieri de război cu grade inferioare celui de sergent, care erau destinaţi muncii în ferme și în industrii altele decât cele de război.

33. Detașamente de muncă silnică.

34. Acronim pentru *Groupe d’intervention de la Gendarmerie nationale*, unitate de elită a Jandarmeriei franceze specializată în gestionarea crizelor și misiuni de mare risc.

35. În original, joc de cuvinte comic bazat pe omofonia dintre *garde des sots*, „paznicul proștilor“, și *Garde des Sceaux*, „gardianul sigiliilor (statului)“, denumire alternativă, în diferite contexte, pentru Ministrul de Justiție.

Jurnalul lui Malrich

Sâmbătă, 2 noiembrie 1996

În dimineața asta, la prima oră, m-a vizitat madam Karsmirsky, Wenda Karsmirsky, mama lui Ophélie. Într-o altă viață a fost o rusoaică albă, iar în viața asta este o franțuzoaică get-beget care și-a uitat rădăcinile. Nu știam, dar are un fel de a suna care trezește și morții. Apasă pe sonerie într-un mod brutal, continuu, mustrător. Doar poliția mai trage clopotul în halul ăsta. Și din somnul meu de mort pe bune nu știu cum se face că m-am trezit în fața ușii întrebându-mă cine sunt. Reflex de om cufundat în somn pe care îl cuprinde panica. Încă aveam ochii închiși în momentul când am reușit să deschid. O voce ascuțită și acră m-a izbit în figură spunându-mi: Tinere, ai putea să te uiți la mine când îți vorbesc! Era într-adevăr madam Karsmirsky, acea Castafioră, cum îi spunea Rachel. I-am spus frecându-mă la ochi: Bună ziua, doamnă! A ridicat din umeri și a trecut pe lângă mine lăsând în urmă o dâră de parfum. Nu știu cum, m-am trezit în salon privind în tavan în timp ce, sus, ea cotrobăia mai rapid ca o tornadă. O urmăream cu urechea, îi auzem tocurile ciocănind peste tot pe unde grațioasa ei talie putea să pătrundă. După care a venit și s-a proţăpit în fața mea urlându-mi în urechi: Toată casa-i o cocină, pe cuvântul meu! Trec peste amănunte. Mi-a acordat dimineața ca să fac ordine și să-mi iau tălpășița. Din toată poliloghia ei mi s-a părut a înțelege că Ophélie se hotărâse să rămână definitiv în Canada și că o ruga pe maică-sa să vândă casa și să-i trimită banii. A scos o hârtie din geantă și mi-a fluturat-o pe sub nas: Mi-a dat procură! Trebuia s-o cred pe cuvânt. I-am zis: Pot să iau cărțile lui Rachel? M-a strivit cu privirea, de parcă aș fi fost o libarcă privind spre lună: Chiar te rog! M-am dus în garaj, am umplut o cutie de carton, am pus-o pe umăr și m-am îndreptat către ușă. A urlat: Și curăţenia? I-am spus: În ce mă priveşte, e curat, nu văd ce-aș putea face mai mult. Și-am ieșit. A venit după mine ca să-mi spună: Poți să iei mașina lui Ophélie, dacă vrei! I-am răspuns: Nu știu să conduc, n-am permis. I-am mulţumit și-am plecat. N-am mai văzut-o niciodată după aceea. Era a treia și ultima oară când mă intersectam cu ea. Prima fusese atunci când Rachel își sărbătorise primirea cetățeniei, iar a doua, când se căsătorise cu Ophélie; iar acum întorseserăm împreună o pagină de istorie în care amândoi avuseserăm niște roluri importante, dar secundare, ea, pe acela al soacrei nepoftite, iar eu, pe acela al fratelui mai mic căruia toate-i merg prost.

M-a mai strigat o dată pentru a-mi spune, scotocind prin geantă: Am uitat, nu cred că e important, dar Ophélie ți-a trimis o scrisoare. Cum poți vedea, e închisă, nu am citit-o. I-

am spus: Mulțumesc, doamnă, și am plecat.

M-am întors în cartier. Cu cutia mea mare de carton pe umăr și cu moaca mea de om distrus, păream un hoț care se întoarce acasă după o noapte de muncă. Dacă trece patrula acum, ăla sunt, mi-ar fi cam greu să-mi justific pasiunea pentru citit și pentru exterminarea evreilor. N-ar fi însă chiar o problemă, mi-am zis eu ca să-mi fac curaj, polițiștii mă cunosc, am sta și-am filozofa un sfert de oră, după care ne-am zice Pa.

Iată-mă ajuns la marginea cartierului. Văzând blocurile-turn înfipte în cer, m-a luat amețeala, mi s-a făcut rău. Viața de pustnic luase sfârșit. Eram ca un bătrân pușcăriaș căruia i se redă libertatea exact în momentul în care aceasta nu-l mai interesează și care își dă brusc seama că acasă, printre ai lui, va fi un străin. Mi-era frică, n-aveam nici cea mai mică îndoială că nimic nu va mai fi la fel ca-nainte, nici eu, nici cartierul. Ar trebui, poate, să-mi trăiesc viața în altă parte, ca un adevărat emigrant, fără trecut și fără viitor.

Cărțile sunt grele, și zece etaje pe scări te dau gata. Liftul a răposat acum o veșnicie, am și uitat că există. Trăim ca oamenii de la munte, ne cățărăm și, în drum, le aruncăm coarda bătrânilor rămași prinși prin cornișe. Am ajuns în genunchi. Am sunat cât mai civilizat cu putință. Mătușa Sakina mi-a spus: Ia loc, o să-ți aduc o cafea. Am pus jos cutia de carton și m-am prăvălit în fotoliu. Unchiul Ali era pe scaunul lui, în fața ferestrei, se uita fix drept înainte, undeva în adâncul propriei minți. Mi-am zis că era totuși plăcut să te întorci acasă și să-i vezi pe-ai tăi trăind ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am deschis plicul de la Ophélie. Conținea o foaie de hârtie și… o bancnotă de o mie de dolari! *In God we trust*, scria pe ea. Am citit ce scria pe foaie sorbind din cafea. Era o cafea adevărată, uitasem ce gust are. Ophélie scrisese așa:

Dragă Malrich,

Sper că ești bine, la fel și familia ta. M-am hotărât să rămân în Canada și am rugat-o pe mama să vândă casa. Îți mulțumesc că ai avut grijă de ea în tot acest timp. Sper că nu te-ai plictisit și că nu ți-a fost prea frică noaptea. Sper, de asemenea, că ai udat florile. Îți trimit o mie de dolari americani drept răsplată pentru corvoada la care te-am supus. La casa de schimb valutar îți vor da 5 162 de franci. Dacă e mai puțin, du-te la bancă, rata de schimb e mai bună. O să-ți ceară un act de identitate, ai grijă să-l ai la tine. Dacă vrei ceva din casă, televizorul de pildă, sau hainele lui Rachel, mașina sau uneltele, nu-ți fie jenă, i-am spus deja mamei.

Te îmbrățișez, dragă Malrich. Să fii cuminte! Găsește-ți o prietenă și fii fericit!

Ophélie

P. S. Prefer să-ți spun eu, am cunoscut pe cineva, urmează să ne căsătorim.

M-am gândit la Rachel: Bietul de tine, tocmai ce-ai murit a șaptea oară.

Jurnalul lui Malrich

Decembrie 1996

Ploaia asta de dolari vine ca o binecuvântare. Voi putea în sfârșit să mă duc la Aïn Deb. Voi putea să mă întorc și eu la origini, să-mi regăsesc copilăria, casa, părinții. Să-mi regăsesc tatăl. Să mă reculeg la mormintele lor. Am mari emoții. Dar sunt mulțumit. Simt călătoria asta ca pe o necesitate, ca pe o datorie de care va trebui, nu contează când, să mă achit. Am nevoie să simt acel pământ sub picioare, să simt cum mă ține ca pe o insectă total insignifiantă. Și nu numai pentru că acolo mi-am petrecut copilăria, nu numai pentru că mama și bunicii mei acolo au văzut lumina zilei, iar tatăl meu acolo și-a petrecut cea mai mare parte a vieţii. Cred că toate astea contează mult mai puțin decât faptul că părinții meu sunt îngropați acolo. Nu știu cum să explic asta, e greu să mânuiești frazele, nu știu, constat doar, ce iese nu exprimă ceea ce simt cu adevărat. N-am școală, asta e. Ce vreau să spun e că moartea exprimă mai bine adevărul lucrurilor decât viața. Am impresia că nimic nu-l leagă mai mult pe un om de un anumit pământ decât mormintele părinților și ale bunicilor săi. Tocmai ce am făcut această descoperire, o să mă mai gândesc la asta, e totuși o nebunie să spui că moartea ne leagă de viață când știm foarte bine că ea e sfârșitul a tot și a toate. Rachel spunea: Adevărata țară e cea în care trăiești, așa este, dar el o spunea pentru acei emigranți care se autocondamnă să rămână mai presus de orice niște emigranți, nereușind să profite, până la urmă, nici de o țară, nici de cealaltă. Și nu greșea, așa ceva e de domeniul psihiatriei. Oameni ăștia nu se gândesc decât la ei înșiși, la propria lor moarte, la mormântul care știu că-i așteaptă în țară, niciodată însă și la copiii lor, pe care îi țin suspendați, periculos, în gol. Și atunci, inevitabil, atunci când cad, își rup gâtul. Nu pot să-mi imaginez cum s-ar purta Togo-au-Lait, de exemplu, dacă părinților lui le-ar fi trecut prin cap să-l crească exact așa cum fuseseră crescuţi strămoșii lui, cred că ne-ar fi devorat pe toți fără nici o remușcare. Adevărata țară este și cea în care îți sunt înmormântați părinții. Așa simt eu, și tocmai de-aceea vreau să mă duc să văd acel pământ, să păşesc pe el, să preiau puțin din sufletul său plămădit, la rândul său, din toate sufletele care l-au hrănit de-a lungul veacurilor. Un secret învăluit în mister înăuntrul unei enigme, spunea un oarecare Churchill, pe care Rachel îl considera marele erou al războiului împotriva naziștilor. Aste este, probabil, o țară: un mister. În același timp, mă întreb: de ce nu mă simt atras de Germania? Tatăl meu acolo a văzut lumina zilei, bunicii mei dinspre tată acolo sunt îngropați, o parte a sufletului meu se află, prin urmare, acolo, în acea Germanie

profundă pe care Rachel o descrie ca pe o taină de nepătruns. Să fie oare din cauza războiului? A trecutului lui tata? A faptului că nu am fost niciodată acolo? Rachel spune că e frumos, superorganizat, și că oamenii sunt extrem de drăguți. Într-o bună zi o să mă duc și acolo.

Știu din jurnalul lui Rachel, angajații consulatului algerian din Nanterre sunt departe de a fi niște persoane comode. O să încerc să nu am de-a face cu ei. O să văd dacă nu știu pe cineva din cartier care să știe pe cineva care să fie în cârdășie cu funcționarul de la pașapoarte. Aș câștiga timp și mi-aș salva banii.

Până la urmă, lucrurile au mers bine. Momo m-a orientat spre filiera potrivită, tatăl său făcuse la începuturile sale parte din afacere, în momentul *boom*-ului pașapoartelor, când Algeria tocmai ieșea din teroarea socialistă și emigranții începeau să creadă că vor putea să se întoarcă și să iasă din patrie când vor avea ei chef. Pașapoartele se vindeau ca pâinea caldă, plăteai dimineața și seara aveai *Ausweis*-ul, care îți era livrat la cafeneaua lui Da Hocine. Toată afacerea n-a ținut însă decât o primăvară, prăvălia s-a-nchis, dictatura socialistă a revenit în forță, aliindu-se cu alte două dictaturi, bazarul și religia, ceea ce l-a făcut pe tatăl lui Momo să se ferească de pașapoarte, nu mai putea ține pasul cu noii caizi. Cu banii câștigați a cumpărat măcelăria halal, devenind foarte repede un măcelar inegalabil, în deplina respectare a Coranului și a normelor de calitate. Sărbătoarea lui preferată e Aïd-ul, nu mai prididește atunci tăind beregăți prin tot ZUS-ul, îmbătându-se cu sânge ovin pentru o lună. Iată-mă așadar în posesia unui pașaport algerian cât se poate de verde și cât se poate de nou, obținut în aceeași zi în schimbul a doar cinci kilograme de carne de vită. Bietul Rachel înnebunise până îl obținuse pe-al său! Mi s-a părut ciudat, aveam impresia că sunt un francez clandestin. Asta este problema indivizilor cu sânge amestecat, nimic nu li se potrivește. Ce mi-ar trebui mie ar fi un pașaport comun celor trei țări, Franța, Algeria, Germania. Trebuie să te descurci însă cu ce ai la-ndemână, repeta domnul Vincent când ne vedea aplecați, cu privirile vrăjite, asupra minunatelor noastre broșuri publicitare, visând la ultimul răcnet în materie de scule.

Pentru prima dată am văzut-o pe mătușa Sakina mirându-se. Când i-am adus la cunoștință intenția mea de a mă duce în sat, s-a încruntat și brusc s-a prefăcut că nu înțelege. Unde te duci?! a întrebat ea cu glas tremurat. Am continuat prefăcându-mă că nu i-am perceput neliniștea. La Aïn Deb, pentru o săptămână, să văd cum e, să mă reculeg la mormântul părinților, să-mi reîntâlnesc prietenii din copilărie. A stat câteva clipe pe gânduri și-a spus: Am ceva bani puși deoparte, o să cumpăr niște lucruri pentru copiii din sat, cred că nu au de nici unele.

După care mi-a pregătit o valiză, cea mai mare pe care a putut s-o găsească. Valiza unui emigrant care se întoarce în țară ca să joace rolul de Moș Crăciun al săracilor.

Când le-am spus că o să plec prietenilor mei, adunați zgribuliți într-o scară de bloc, au sărit cu gura pe mine.

— Ai înnebunit, o să-ți ia ăia gâtul!

— Ai uitat ce le-au făcut părinților tăi?

— Ai luat-o razna, rămâi aici!

— Nu știi nici araba, nici kabila, cum o să te înțelegi cu oamenii ăia?

— Fă-te că ești surdomut.
— Îmbracă-te în taliban, vei trece neobservat.
— Evită cartierele cu probleme.
— Periferiile mai ales.
— Fereşte-te de sticleţi, se pare că este o mafie.
— Evită bărboşii.
— O să te pună la proțap ca pe evrei.
— Sigur n-o să-ți mai dea voie să te întorci.
— Te vor aresta, nu-i iubesc pe francezi.
— Îi detestă pe copiii de emigranți, o să te oprească la graniță.
…
La tot acest potop am dat următorul răspuns:
— Acum că m-ați liniștit, vă spun Pa. Ne revedem peste opt zile. Aşteptați-mă la Orly.

Seara şi noaptea dinaintea plecării parcă nu se mai terminau. Mătuşa Sakina venea şi pleca, verifica dacă valiza este închisă, după care o deschidea, mai băga o chestie sau alta, o închidea la loc, strângea sfoara, apoi se întorcea în salon, se mai gândea o clipă şi iar se întorcea să mai verifice o dată. Unchiul Ali stătea întins în pat, cu ochii în tavan, privind undeva în adâncul propriei minți.

În camera mea, am citit şi răscitit jurnalul lui Rachel, pasajele despre călătoria lui în sat, aeroportul, polițiștii măsurându-i de sus până jos pe cei ce sosesc şi scoțându-i din rând cu o pocnitură din degete pe suspecți, atmosfera de lagăr de exterminare care domneşte pe străzile din Alger, taxiurile clandestine care îşi abandonează clienții în câmp, barajele false, jandarmii baricadați în barăcile lor, natura martirizată. În mod cu totul ciudat, în loc să mă descurajeze, tabloul acesta sumbru mai mult mi-a dat curaj. Niciodată nu am crezut că a te întoarce la originea lucrurilor e o treabă uşoară. Totul are un preț. Iar eu eram gata să plătesc acel preț. Rachel vorbea de drumul Damascului, nu ştiu la ce se referă chestia asta, dar cred că despre drumul Algerului este vorba.

Mătuşa Sakina n-a pus geană pe geană toată noaptea. Nu s-a clintit din salon. Îi treceau tot felul de chestii prin cap. Că sunt ultimul ei copil, când unchiul Ali se va prăpădi nu mă va mai avea decât pe mine. Trebuie neapărat să mă întorc!

Nici eu n-am închis ochii în noaptea aceea. Am citit ce-am citit, după care am stins lumina şi, cu ochii-n tavan, încercam să reflectez. Atâtea lucruri nu-mi dădeau pace. Urmăream ideile care apăreau şi cu cât le urmăream cu mai mare zel, cu atât apăreau mai multe. De-atâtea idei, am ațipit confuz de-a binelea. Eram ca drogat, şi dintr-odată m-am văzut într-un culoar lugubru, agitat ca un condamnat la moarte. Mă zbăteam împotriva a ceva necunoscut, împotriva unei forțe care mă împingea în abis şi iată că, ieşind din tenebre, doi bărbați cu cagule se aruncau asupra mea, mă imobilizau şi mă luau pe sus gâfâind. Pedalam în gol. M-au azvârlit în mijlocul unui stadion ale cărui tribune erau pline ochi cu deținuți, ciudat de buimaci şi de tăcuți şi, în momentul în care încercam să văd cum aş putea să mă ridic şi să fug, nişte indivizi înspăimântători au ieşit din subterane, m-

au încercuit și au început să-mi scandeze numele cu un soi de extaz gutural în glas: Schiller!… Schiller!… Schiller!…, continuând cu brațul întins spre mine: *Zig Heil!… Zig Heil!… Zig Heil!…* În tribune, tăcerea devenise atât de apăsătoare, încât am început să plâng de durere. M-am trezit sărind ca ars și am aprins lumina. Mamă, unde mă aflu? Mi-am prins capul în mâini. Privirea mi-a căzut pe valiza care trona în mijlocul camerei. Nu-mi aminteam s-o fi lăsat acolo. Ce prostie, să-nnebunești, nu alta, eram sigur că o lipisem de perete, că o băgasem sub pat, că o pusesem pe scaun. Nu-mi puteam desprinde privirea de ea. Mă fascina, mă îngrozea, și în același timp zâmbeam în sinea mea, e doar un obiect, o cutie de carton, o valiză de emigrant pe care trebuie s-o prinzi bine dacă nu vrei să explodeze. Cui i-ar putea da prin cap să-și ia la el haine atunci când se duce nicăieri, sau doar pentru opt zile la prieteni, în celălalt „acasă“ al său? Altceva spune valiza asta: mie, care mă scald în Exterminare, ea îmi spune deportare, îmi spune viața pe care o lași în urmă.

Nu era momentul să mă terorizez singur, peste foarte puțin timp îmi voi lua zborul spre o țară în care războiul face ravagii, în care nimeni nu e sigur că va apuca ziua de mâine. Sus inima, ce naiba, sunt băiat de cartier, am văzut atâtea, încât pot să mă iau la trântă și cu diavolul în persoană! Dar cât stăteam să-mi revin, toate o luau iarăși razna. Citesc, sting lumina, mă uit în tavan, hotărât să nu mă mai gândesc la nimic. Ajung să mă gândesc la cea mai bună metodă de-a nu mă mai gândi la nimic, și aceleași gânduri vin și mă potopesc iar. Eram din nou drogat și trimis pe acel stadion în care fantomele îmi scandau numele. Un cerc al infernului. M-am ridicat de-a binelea, am împins valiza sub pat, m-am întins pe jos sub fereastră, cu spatele lipit de perete, și am vegheat până când a răsărit soarele. Nu m-am simțit ușurat decât atunci când blocul și-a reluat vacarmul obișnuit. Era patru dimineața, bătrânii africani în papuci de zebu se pregăteau voinicește pentru migrația lor zilnică prin savană, credincioșii se dedau cu fervoare abluțiunilor lor, iar copilăretul din bloc, trezit brusc din coșmarurile sale nocturne, urla să crape chiar și timpanul unui surd. După care au pornit dintr-odată televizoarele și radiourile. Nici mătușa Sakina nu se lăsase mai prejos, îl așezase pe unchiul Ali pe scaunul lui din fața ferestrei, dereticase prin casă, pregătise micul dejun. Mi-am verificat de o sută de ori hârtiile și am așteptat ora plecării bând cafea după cafea. Tremuram. Pentru prima oară luam avionul de când mă întorsesem din Algeria, pentru prima oară părăseam Franța, pentru prima oară înfruntam necunoscutul, pentru prima oară simțeam moartea atât de aproape. Și pentru prima oară aveam să car o valiză. Eram îngrozit.

Jurnalul lui Rachel

Iunie, iulie 1995

A trecut deja mai bine de o lună de când bântui prin Europa. Şi tot pe urmele tatălui meu. Mă întorceam în timp. Era povestea vieţii mele. Nu mai puteam să suport Franţa, Parisul, casa, măruntele aşteptări cotidiene. Mi se întâmplaseră prea multe deodată, firma mă concediase, Ophélie mă părăsise şi sănătatea mă lăsase de izbelişte. Toate se năpustiseră asupra mea fără ca eu să pot să reacţionez în vreun fel. De fapt, văzusem dezastrul apropiindu-se, dar nu mişcasem un deget, l-am lăsat să se apropie. Pe un câmp de luptă, ciuruit în halul acesta şi rezistând cu atâta stoicism, aş fi ajuns o legendă vie, dar în cazul meu, prins în cămaşă de forţă cum eram, nu mi-ar fi folosit la nimic să mă zbat, răul venea dinăuntru. Totul în mine era sfărâmat. Eram asemenea acelor indivizi total dezarticulaţi, rămaşi văduvi după o mare iubire sau scăpaţi dintr-un dezastru absolut, care intră într-un doliu care nu mai ia sfârşit niciodată. Îmi pierdusem locul în societate şi în viaţă, eram un paria, fiul tatălui meu, aşa cum spunea una dintre epavele mele de prieteni, minunatul Adolphe, alias Jean 134, fiul cu nimic mai puţin remarcabilului Jean 92. La muncă, toată lumea se purta de parcă nu aş fi existat, nici o misiune, nici o şedinţă, nici un apel, dar nici nu ceream. Hârtiile erau pe ţeavă, nu departe de vârf, aşteptam. Şi ce-aş fi putut face, preşedintele bătea lumea în lung şi-n lat în căutarea unui nou Eldorado. Când în sfârşit au sosit hârtiile, am plecat de parcă n-aş fi lucrat niciodată în firmă. O ultimă semnătură a fost de ajuns pentru a şterge fără urmă zece ani de bune şi loiale servicii. În cazul meu, nu s-a ţinut seama decât de ultimele şase luni; care, ce-i drept, erau catastrofale în comparaţie cu adevăratele succese pe care le înregistrasem de-a lungul celor nouă ani şi jumătate de până atunci. Bunul meu domn Candela mi-a strâns mai întâi mâna, apoi umărul, spunându-mi: „Te-aştept oricând pe la mine“. Şi, ca un demn băiat din Sud ce era, o lacrimă i-a licărit în colţul ochiului. Am promis că aşa voi face şi am plecat. Terminasem cu pompele şi cu vanele, ca şi cu problemele de cavitaţie care decurg de fapt dintr-un defect de fabricaţie, şi nu dintr-o proastă utilizare din partea clienţilor sau din dezastruoasa calitate a apei, a petrolului sau a laptelui lor – pot să recunosc asta acum, când nimic nu mă mai ţine legat. Ophélie ajunsese în punctul din care nu mai exista cale de întoarcere, în mintea ei decizia fusese luată, respira din nou uşor, încet, încet îşi punea lucrurile în ordine, asemenea unei adevărate gospodine care îşi pregăteşte mutarea. Iar eu nu spuneam nimic. Din când în când, mă privea cu capul dat pe spate şi cu ochii pe jumătate închişi,

după care ridica din umeri și își vedea de treabă. Aceasta e latura ei de albină, mai puternică decât cea de femeie. Și într-o bună zi a plecat. Mi-a lăsat o scrisoare pe masa din bucătărie. Am citit-o și am băgat-o în sertar. Înțelesesem foarte bine că se hotărâse să facă ceea ce trebuia, logic, să facă, nu-i purtam pică. Nu poți să trăiești lângă un necunoscut, lângă o ființă atât de respingătoare. Și încă nu știa nimic, biata de ea, necunoscutul acesta era odrasla unui monstru care în orice clipă putea să se preschimbe într-un șef SS și s-o prăjească în cuptorul cu gaz. Trupul încetase să-mi mai trimită semnale de alarmă, nivelul de alertă fusese depășit, în stadiul acesta nu mai simți nimic, cel mult, din când în când, o mică scleroză și nevoia confuză de a-ți smulge pielea. Eram absent din propria mea viață, distanța dintre mine și lume crescuse prea mult, se instalase vagul, liniștea se îndesise, orele treceau în gol, iar golul creștea din el însuși. Eram precum străinul clarvăzătorului nostru Camus, un extraterestru pe Pământ, toate sunt la locul lor, dar sensul lipsește. Eram, poate, mort și nu-mi dădeam seama. Și cum aș fi putut să-mi dau, eram într-o stare în care totul e relativ, deci lipsit de importanță.

Așa se întâmplă în cazul marilor calamități, ceva mocnește în măruntaiele pământului, într-o zi apare o fisură într-un colț, într-o seară edificiul scârțâie undeva, bănuiești că s-a defectat ceva, începi să fii convins că totul poate să sară în orice clipă în aer, și cât stai să cauți un motiv să mai speri, zdrang, bum, trosc, totul e la pământ. Și o imensă coloană de durere urcă la cer. După care se lasă tăcerea, și ceva care aduce cu un gol imens. Te simți buimac, strivit, sleit, amputat de propria demnitate, apoi cazi în prostrație, în autism, mai aproape ca niciodată de sfârșit. Acolo ajunsesem, dacă nu chiar și mai departe, în bezna absolută, la gradul 9 pe scara Richter, și, atât cât se poate vedea în marile abisuri, eram singur. Singur ca nimeni altul pe lume. În rarele momente de luciditate îmi spuneam că suferința mea se datora faptului că eram un visător caraghios, un biet scrântit venit pe o lume de coșmaruri reînviate cu ideea unei vieți simple, elegante, fără sincope. Cel mai des însă, asemenea dragului Adolphe în fața absintului său ucigător, nu îmi spuneam nimic, visul, viața, armonia, simplitatea nu erau decât niște cuvinte care nu aveau nici un sens pentru mine. Aveam oare dreptul să le folosesc știind cât de profund le batjocorise tatăl meu? Poziția mea e ciudată. Și extrem de dureroasă. Devastatoare. Mă simțeam în pielea și trăiam viața amărâtă de zi cu zi a unui deportat care își așteaptă sfârșitul, dar în același timp mă simțeam și în pielea tatălui meu, invidios pe sacerdoțiul său care aduce sfârșitul. Cele două extreme se întâlneau în mine zămislind tot ce poate fi mai rău. Ca maxilarele unei menghine strânse la maximum.

A trecut pe aici avocata lui Ophélie. O bondoacă simpatică. Părea că are probleme cu astmul sau îi plăcea să respire sacadat ca să-și impresioneze clienții și să-și neliniștească partea adversă. Avea obrajii de un roz infinit, iar sânii îi erau atât de lăptoși, încât putea să-i orbească pe șoferii care veneau din sens opus. Mi-a zâmbit ca o adevărată profesionistă și, în joacă parcă, mi-a cerut să semnez actele. M-am supus fără să mă uit și i-am spus: Nu era nevoie să tăceți ostentativ, e normal ca totul să-i revină viitoarei mele foste soții. Vă rog să aveți amabilitatea de a pune o vorbă bună pentru mine, aș vrea să mai stau în casa ei până ce voi reuși să-mi găsesc o locuință departe de-aici. Mi-a promis cu un zâmbet plin de compasiune. După care ne-am despărțit cât se poate de mulţumiţi unul de celălalt.

Probabil că am făcut totul mașinal. Nu-mi amintesc de nimic. Într-o dimineață, m-am trezit la Roissy cu o carte de îmbarcare pentru Frankfurt în mână. Tot bagajul, o geantă. Câteva schimburi, livretul militar al tatei și caietul acesta gros de care nu m-am mai despărțit din… da, din aprilie ’94, sau ceva mai târziu, de la Aïn Deb, când *Chestia* a pus stăpânire pe mine.

În timp ce îndeplineam formalitățile de control, mă întrebam: De ce tocmai Frankfurt? Abia în avion mi-a revenit memoria. În livretul său militar stă scris că Hans Schiller a urmat studii de inginerie la facultatea de chimie a Universității „Johann Wolfgang Goethe“ din Frankfurt am Main. Restul a venit prin deducție, din cercetările pe care le făcusem. Citisem undeva că tocmai în laboratoarele grupului chimic-industrial IG Farben, cu sprijinul Universității JWG, sub conducerea sinistrului Nebe[36], șeful lui Einsatzgruppe B, fusese pus la punct gazul morții, Zyklon B. Din acel moment, nu mai putusem să-mi scot din minte ipoteza că tata, care tocmai pe-atunci își încheia studiile, fusese implicat, într-un fel sau altul, în aceste cercetări și în nesfârșitele controverse pe care proiectul de a-i gaza pe deportați le stârnise în rândul demnitarilor Reich-ului, printre intelectualii lui și sufletele lui miloase. Întrebarea care nu le dădea pace era următoarea: dacă s-a luat decizia ca toți *Vernichtung lebensunwerten Lebens*, evreii și alți *minderwertige Leute*[37], idioții, bolnavii, *Romanichel*-ii[38] și homosexualii să fie gazați, trebuie să procedăm oare cu omenie, sau numai rezultatul contează? Prima abordare, soluția umană, *humane lösung*, presupunea utilizarea unui gaz fără miros sau, și mai bine, a acidului prusic care are un miros dulceag, și pe care firma IG Farben îl producea deja în cantități industriale pentru uz agricol și casnic, adică pentru distrugerea paraziților din hangare și a gândacilor din apartamente. Cei gazați nu ar simți nimic, n-ar ști că-și dau duhul. La un moment dat, ar cădea ca muștele, și cu asta, basta. Ceea ce reprezintă, într-adevăr, cea mai umană modalitate de a ucide, *eine der humansten Tötungsarten*. Și, în plus, *i-ar scuti pe călăi de oroarea întregii afaceri*. Se dovedea însă că această metodă prezenta un risc serios pentru soldații germani și, în subsidiar, pentru operatorii camerelor de gazare, așa-numiții *Sonderkommandos*, deportații supuși caznei de a strânge cadavrele tovarășilor lor și de a le duce la crematorii, care puteau, după un prim rând de sinucigași, să pătrundă nepreveniți în camerele de gazare și să fie decimați fără să bănuiască nimic. Alții, și tocmai aceștia au reușit să încline balanța deciziei, erau adepții ideii de a face gazul puternic iritant prin adăugarea unui *avertizor*, a unui *Warnstoff*, care să-i semnaleze prezența reziduală în camerele de gazare și duhoarea în timpul operațiilor de manipulare a buteliilor de gaz, în mod natural susceptibile de a prezenta scurgeri. Trebuie se alegem între soldat și condamnat, spuneau ei ca argument suprem, între siguranța unuia și disconfortul celuilalt. S-a optat pentru modalitatea înțeleaptă, problema fiind în așa fel formulată încât să te conducă în cel mai omenesc mod posibil să le acorzi întâietate alor tăi. Cei gazați aveau să sufere atroce, dar scopul fiind tocmai acela de a-i suprima și de a le arde cadavrele, această neplăcere nu mai conta, putând fi acceptată din punct de vedere moral. Pentru a liniști sufletele sensibile, a fost pus la cale un șiretlic: condamnaților care sunt duși la camera de gazare li se va spune că fac duș, vor fi bucuroși și recunoscători. Dar acesta e genul de truc pe care nu-l poți folosi decât o singură dată, în lagăre totul se află imediat. Până la urmă, promisiunea le va fi rezervată noilor deportați, care prin însăși natura lor

sunt nedoriți în lagăr: *Inutilii*, bătrânii, copiii, femeile însărcinate, bolnavii, handicapații. Aceștia atât aşteaptă să creadă.

Citisem că la Frankfurt, în una dintre periferiile sale, azi dispărută, se făcuseră numeroase teste pe cobai umani. Aceștia erau tratați pe grupuri de câte cinci sau pe grupuri de câte zece, loturi când omogene, femei, bărbați, copii, bolnavi, când amestecate, pe familii, tatăl, mama, fiul, fiica, bunica, dar şi servitoarea, dacă era evreică sau un pic retardată, scopul fiind acela de a determina cantitățile de gaz necesare şi suficiente, şi într-un caz, şi în celălalt, pentru a-i face pe toți să treacă pe lumea cealaltă într-un interval rezonabil de timp. Capacitatea respiratorie fiind diferită de la un subiect la altul, ne putem imagina că s-a făcut o legătură între o variabilă şi cealaltă, între volumul de aer inspirat într-o anumită unitate de timp şi viteza de a face pe cineva să treacă pe lumea cealaltă, ținând cont de anumite variabile naturale cum ar fi faptul că un bebeluş inhalează în mod evident mai puțin aer decât un adult, dar este, în schimb, cu mult mai fragil, un fleac putând să-i aducă sfârşitul. Este povestea lui Galilei, atunci când, în fața unui public alcătuit din prelați rămaşi cu gura căscată, demonstra pe bază de experiment că toate corpurile, indiferent dacă sunt uşoare sau grele, cad la pământ cu aceeaşi viteză, independent, deci, de masă. Un adult e mai solid, dar înghite mai mult aer decât un bebeluş, în timp ce acesta inspiră mai puțin aer, dar e mai sensibil. Una peste alta, într-un final ajung să treacă pe lumea cealaltă în acelaşi timp. Aceste experiențe nu demonstraseră decât că puteai băga oameni în cuptor fără să fii nevoit să ții seama de sexul, vârsta sau starea lor de sănătate. Uciși cu un glonț, cu o frânghie sau într-o baie de gaz, toți mor la fel. Nu trebuia, prin urmare, să fie triați, ceea ce simplifica în mod cert o exterminare de masă. Problema rămâne, cu toate astea, complicată, există nenumărați parametri care intră în joc, stresul, dozajul, modalitățile execuției, forma camerelor de gazare, comportamentul operatorilor etc. Au fost chiar unii care s-au interesat de paranormal şi de religios, viața şi moartea fiind nişte abstracțiuni care ies uneori din obişnuit şi pot face valuri în mintea operatorilor; s-a vorbit de răzbunări ale rabinilor, de fantome revanşarde, de miracole periculoase, ajungându-se la concluzia că o mecanizare cât mai avansată ar elimina astfel de baliverne, munca la bandă lăsându-i fiecărui operator impresia că se achită de sarcina cea mai nevinovată din procesul de exterminare. La fel ca în cazul plutoanelor de execuție, fiecare soldat este liber să creadă că el a tras celebrul glonț orb. Această abordare tayloristă a fost extinsă la întregul proces, de la inventarierea evreilor din oraş până la incinerarea cadavrelor lor în lagăre, trecând prin arestarea şi prin transferarea lor. O verigă nu trebuie să ştie niciodată că întregul lanț depinde de ea. Nu suntem egali în fața morții, unul se curăță de la un simplu curent de aer, în vreme ce altul, nu neapărat mai mare, mai înalt sau mai şmecher, poate să supraviețuiască unui cutremur. Maşinii îi revine datoria să egalizeze raportul nostru cu moartea. Trebuie stabilite, prin urmare, nişte medii, ținând cont de parametrii cu ponderea cea mai mare. Au fost introduse abacuri care să permită o exploatare mecanică în lagărele de exterminare, în care mâna de lucru nu se remarcă neapărat prin inteligență. Abacul este un fel de regulă de calcul uşor de folosit. Nu faci decât să muți regleta centrală a instrumentului pe cifra care indică numărul persoanelor înghesuite în camera de gazare, pui cursorul pe volumul camerei de gazare exprimat în metri cubi, şi obții fără a fi nevoit să faci tu însuți vreun

calcul cantitatea de Zyklon B care trebuie injectată în duză. Rezultatul e corectat apoi readucând regleta în dreptul cifrei care indică temperatura camerei de gazare și cursorul în dreptul cifrei care semnalează cantitatea de Zyklon B obținută inițial. Pe vreme frumoasă, cu o temperatură a aerului de douăzeci și cinci de grade Celsius, de pildă, moartea e garantată pentru nouăzeci și cinci la sută dintre subiecți într-un interval de treizeci de minute. Pe vreme rece, sub cinci grade, masa de aer este, într-o oarecare măsură, imobilă, gazul se răspândește greu, cu consecinţe asupra randamentului. Te poți trezi obligat să reiei întreaga operație sau să mărești cantitatea de fluid. În ambele cazuri, pierdere de timp și de bani. A risipi zece minute și zece Reichsmarks per subiect nu înseamnă mare lucru, dar în perspectiva a zece milioane de indivizi sortiți să ajungă la groapă, falimentul ajunge să se cifreze la o sută de milioane de minute și la treizeci de milioane de Reichsmarks, o nebunie pentru o țară angajată, în plus, într-un război mondial mult mai profitabil.

Se va descoperi, mai târziu, că teoria era falsă. Adică era adevărată doar în condițiile ideale ale experimentării în laborator, la scară redusă. În realitate, lucrurile stau altfel. Problema scăpărilor de gaz nefiind deloc cea mai neînsemnată, a călăfătui o chichineață pentru doi, trei cobai aflați într-o stare deplorabilă și a etanșeiza un hangar pentru două mii de persoane călite de o detenție neîntreruptă constituie două probleme total diferite. Ajunsesem la influența temperaturii în regim de exploatare reală. S-a dovedit că pe vreme caldă randamentul era deplorabil, dar optim, din contră, pe vreme rece. Aberația i-a nedumerit pe mulți, dar misterul a fost lămurit foarte repede, altele făcându-și însă apariția, pentru că în realitate nimic nu se potrivește vreodată cu ceea ce ni se pare că putem stabili pe hârtie. Astfel, gazul Zyklon B nu avea chiar toate calitățile pe care i le atribuiau fișele fabricantului, și conținutul butoaielor, două sute de litri potrivit etichetei comerciale, prezenta niște variații de volum suficient de mari pentru a compromite o operație de gazare din trei. Te gândești, evident, la inevitabilele scăpări, dar principalul motiv îl constituia diluarea produsului pe care firmele prietene Reich-ului, în frunte cu IG Farben, o practicau pentru a aduce din condei statisticile destinate administrațiilor tutelare. Este o afacere de foarte mulți bani și de *backhand*, de comisioane ilegale acordate prietenilor. Să revenim însă la temperatură, acest parametru a pus la rândul său nu puține probleme, așa că merită câteva considerații. Când e cald, presiunea gazului scade, acesta se ridică și se concentrează în partea de sus a camerei. Este însuși principiul gazului. Sacrificații au înțeles foarte repede asta, la apariția primelor tulburări se aruncă la pământ, închid ochii și își încetinesc ritmul respirației. La sfârșit, când erau deschise supapele camerei de gazare, după treizeci de minute, stupefacție: subiecții noștri erau găsiți întinși pe jos, într-o stare deloc bună, dar, cei mai mulți, încă în viață. Aveai tot dreptul să consideri că aceia care muriseră căzuseră victime mai curând panicii, strivirii și sufocării decât gazului propriu-zis. Pe vreme rece în schimb, gazul rămâne la nivelul solului, în concentrație mare, iar rezultatele sunt excelente. Au existat și de data asta supraviețuitori, copii pe care părinții îi ținuseră pe umeri cât de mult putuseră, însă aceste excepții nu făceau decât să confirme regula. Bieții micuți erau într-o stare atât de rea încât, de fapt, se stingeau în drum spre *Krema*, crematoriul. Nu era nevoie să mai fie gazați încă o dată, perpectivă oribilă pentru operatori. Și forma camerelor și dimensiunile lor contau, de asemenea, mult. Cu o cameră îngustă și cu tavanul jos, randamentul e remarcabil, dar este

greu să-i introduci pe subiecți într-o astfel de încăpere, intră în panică în fața a ceea ce pe bună dreptate putem numi un cavou. Putea să se se stârnească revoltă și să se producă dezordine, lucru care, pe pământ germanic, constituie principalul păcat. Care s-a produs însă în multe lagăre, unde a fost pur și simplu nevoie să fie mărite camerele de gazare. O cameră de gazare largă și cu tavan înalt îi liniștește pe condamnați. Ghici de ce! Natura umană este de nepătruns, deoarece rezultatul este același, iar condamnații știau foarte bine acest lucru. Preferința așa-numiților *Sonderkommandos* se îndrepta, evident, către camerele de mari dimensiuni. Mai puțin efort, mai mulți morți, rezultat care îi îngrozea pe servanții de pe lângă *Krema* atunci când capacitatea cuptorului lor nu se potrivea cu cantitatea ce le era livrată. Cadavrele stau claie peste grămadă, putrezesc, atrag șobolanii, muștele și toate celelalte, ceea ce reprezintă cu adevărat o culme a dezordinii.

Până la urmă, a gestiona o exploatare de acest fel nu e chiar atât de simplu cum pare. Este o industrie de mare amploare, cu toate neplăcerile pe care ni le putem imagina, cu toate problemele de mână de lucru, în frunte cu subcalificarea și absenteismul, cu întreruperile de curent electric, rupturile de stoc, dezechilibrele dintre ofertă și cererea camerelor de gazare și a *Krema*, care dau peste cap toate planificările, strică ritmurile de lucru, creează strangulări și șomaj tehnic. E vorba de management, cum se zice azi pentru a spune că e mai complicat decât simpla gestionare, cu tot ceea ce-l caracterizează, criterii de performanță cu totul irațională, dar instituite pe post de religie, cu certurile, găștile, conflictele de autoritate, micile războaie pentru posturi și capcanele pe care fiecare i le întinde celuilalt. Lagărele se pizmuiau pentru orice, pentru echipamentele primite, bugetele acordate, experții repartizați acolo unde nu e neapărat mai multă nevoie de ei, se întreceau în abilitatea de a se pune în valoare și de a lega relații utile, în zel, în inventivitate, nimeni nu urmărea decât să-l cucerească pe Führer, toți tremurau de frică să nu-l dezamăgească pe tenebrosul Himmler. Nu poți însă să controlezi totul, și când ceva se strică într-un punct, se repercutează asupra întregului lanț de exploatare. Cum să găsești un responsabil în aceste condiții? Abia ce rezolvai o problemă, că alte o sută se iveau alături. Putea fi vorba de catastrofe teribile, incendii, explozii, pandemii brutale, evadări, sabotaje, cu toate confuziile în serie, raporturile de redactat, stresul de ținut în frâu, sancțiunile de adoptat ce rezultă de-aici și care, în definitiv, răresc rândurile și fac să scadă randamentul cel sacrosanct. Era nevoie de specialiști stabili capabili să le dreagă în timp real. Diletantismul și reparațiile de mântuială erau total interzise, al Treilea Reich le plasase înaintea celor șapte păcate capitale. Nu e nevoie de mai mult de cinci minute ca să convoci plutonul de execuție și încă de și mai puțin ca să semnezi o trimitere pe frontul rusesc. În partea legată de gaz era nevoie de un inginer chimist experimentat, iar în partea legată de crematoriu, de un specialist în combustie. Și de medici, laboranți, contabili, furieri, pe scurt, de tehnicieni peste tot, un lagăr nu se reduce la camerele de gazare și la *Krema*, există și restul uzinei, în frunte cu atelierele de tot felul și cu exploatările agricole, cărora le revenea onoarea de a răspunde la cele mai bune costuri nevoilor Reich-ului în materie de produse industriale și naturale. Un lagăr de dimensiuni mari înseamnă, totuși, trei sute sau patru sute de mii de deținuți care se rulează în permanență, un personal de supraveghere pe măsură, zeci de servicii și o organizare a muncii împinsă la limită. Întrebați orice primar sau PDG, și vă va spune că a gestiona un oraș sau o întreprindere de

aceste dimensiuni nu este deloc o bagatelă. Un genocid industrial nu este la îndemâna oricărui *serial killer*. Iar a coordona douăzeci şi cinci de lagăre de exterminare răspândite în mai multe ţări este o treabă titanică care ar face să pice mai multe guverne în zilele noastre. Gândiţi-vă doar la problema logisticii feroviare, şi veţi constata cu uimire numărul colosal de sarcini precise care trebuie efectuate conform unei programări stabilite aproape la minut. Cu trenurile nu te joci. Toate aceste milioane de oameni, mai înainte de a fi gazate, trebuie reperate, identificate, inventariate, capturate, regrupate, transportate, repartizate în funcţie de multiple criterii, uneori contradictorii, înregistrate din nou, hrănite, îmbrăcate, îngrijite, făcute să muncească după normele Reich-ului, supravegheate, sancţionate şi, în sfârşit, nimicite, şi toate astea în locul şi la momentul potrivit şi, mai ales, în cel mai mare SECRET. Să nu uităm: secretul era cheia de boltă a întregii Maşinaţiuni, resortul fără de care aceasta nu putea avea sorţi de izbândă. Pentru Soluţia Finală, secretul era ceea ce este invizibilitatea pentru Dumnezeu; eliminaţi-l pe primul sau dezvăluiţi-l pe-al doilea, şi totul se duce de râpă. Am citit undeva că în punctul cel mai înalt de perfecţionare atins de sistem numai lagărul de la Auschwitz ardea până la cincisprezece mii de suflete pe zi. Ne putem imagina ce ritm infernal însemna asta. Tata a petrecut ceva vreme acolo, a trebuit pesemne să tragă din greu. Dar cum se plimbase şi-şi dăduse silinţa prin toate lagărele din Germania şi din Polonia, experienţa l-a ajutat să facă faţă.

Gândindu-mă, tocmai, la el, la munca lui atât de tracasantă şi care-i aducea atât de puţine satisfacţii, am ajuns să adun şi să colaţionez o mulţime de informaţii despre camerele de gazare şi crematorii. Voiam să ştiu cum arăta viaţa lui de zi cu zi în slujba exterminării. Am considerat, de asemenea, că pentru a-ţi putea judeca tatăl trebuie să-i cunoşti crimele în detaliu, să le defineşti şi să le caracterizezi fiecare etapă şi să le reconstitui cât mai îndeaproape desfăşurarea. Mai rămâne capitolul circumstanţelor, dar am reflectat deja asupra acestei chestiuni şi cred că am ajuns la concluzia că un om contaminat de Rău care nu se sinucide, care nu se revoltă, care nu se predă pentru a cere dreptate în numele victimelor sale, ci, dimpotrivă, fuge, se ascunde şi organizează uitarea pentru tovarăşii săi nu are dreptul să fie compătimit, nu are dreptul să beneficieze de vreo circumstanţă atenuantă. Întotdeauna, copiii sunt nemiloşi cu taţii lor, dar tocmai pentru că îi iubesc, pentru că îi admiră mai mult ca pe oricine pe lume. Mă gândeam însă, înainte de toate, la victimele acestui uriaş infern, şi îmi spuneam că întregul sens al lumii se risipise ca fumul odată cu ele. Suntem într-o nouă eră, imposibilul e tot ce este posibil. Graţie informaticii, automatizării şi metodelor moderne de manipulare a maselor, marele Miracol se află la îndemâna noastră. Să ne gândim câte suferinţe au fost nevoite să îndure atâtea popoare respectabile plecând de la nişte breviare atât de lipsite de orice valoare precum *Mein Kampf* şi cu mijloacele derizorii ale unor ţări mai curând subdezvoltate: „Cărticica roşie“ a lui Mao, cea verde a lui Gaddafi, cea a lui Kim Il-song, cea a lui Khomeini sau cea a lui „Turkmenbaşy“ Saparmurat[39], să ne gândim, de asemenea, la milioanele de bieţi oameni distruşi de nişte secte deplorabile ca idei şi mijloace.

Am studiat multe alte lucruri. De exemplu, această problemă niciodată cu adevărat rezolvată, vreau să spun într-un mod general, aplicabil tuturor lagărelor: care e starea de sănătate a deportaţilor cea mai potrivită vieţii de lagăr, capabilă să împace cel mai bine

cerințele de productivitate a muncii cu imperativele de securitate? Bolnavi, prea slăbiți, deportații nu sunt buni de nimic, nu fac decât să strice bunurile Reich-ului, dar în bună stare sunt periculoși, gândesc, se răzvrătesc, pun la cale rebeliuni, sabotează instalațiile, îi trag pe sfoară pe *kapo*, niște brute mult prea grosolane ca să bănuiască ceva ce nu văd, subminează moralul tinerilor recruți neobișnuiți cu viciul. Ușor de formulat, dar greu de soluționat, această problemă a făcut obiectul a nenumărate studii și a foarte multe experimente. În primul rând, nu toți bolnavii sunt cu-adevărat bolnavi. S-a verificat cu asupra de măsură, cei care spuneau că sunt pe moarte i-au văzut murind pe mulți dintre coreligionarii lor înainte să cadă ei înșiși; și mulți dintre cei care se considerau în plină formă erau, de fapt, pradă unui demers suicidar, voiau pur şi simplu să se omoare muncind; aceştia sunt cei mai periculoşi, disperarea îi face să devină vicleni, duri, vicioşi, sunt capabili de orice, să pună mâna pe o mitralieră și să tragă de jur-împrejur până la ultimul glonț, să dea foc barăcilor, să se năpustească asupra unui gardian și să-i taie gâtul sau să-l lipească de gardul electrificat până ce carnea arsă li se contopește în moarte. Consemnul neîncetat repetat era ca aceştia să fie identificați din vreme și să fie eliminați pentru a se da un exemplu sau, dacă se poate, căci este vorba totuși de forță de muncă, să fie readuși în situația să spere; rețetele în acest sens nu lipsesc, uneori un simplu gest prietenesc este de-ajuns pentru a face să scadă febra suicidară, alteori, dimpotrivă, atitudinea forte reprezintă soluția.

În termeni actuali, s-ar putea spune că este o chestiune de cercetare operațională, un caz teribil de complicat în care trebuie să se țină seama atât de parametri cuantificabili, măsurați de medici, cât și de alți parametri care nu pot fi măsurați, cum ar fi influența iernilor lungi asupra comportamentului, mirosul pestilențial care bagă groaza în suflet și îl distruge, teribila și infinita singurătate a individului, certurile dintre deținuți, ponderea pe care o au zvonurile, sosirea a noi deportați care trezesc atenția sau, dimpotrivă, îi duce la disperare, îi ucide, ce știu eu, moralul unui om e ca fumul, o nimica toată îl împinge într-o parte sau în alta, iar până la urmă se subțiază și se pierde în nebunie. Numai flerul și experiența veteranilor din *stalag*-uri au permis depășirea acestor probleme. Absolut toate soluțiile au fost găsite în lagăre, pe cale empirică, niciodată în laboratoarele din capitală, în care savanții se complăceau în elucubrații intelectuale și experimente în eprubetă. Ca întotdeauna, terenul e mult mai susceptibil să sugereze soluții decât reconstituirile teatrale aseptizate care nu urmăresc decât să-i impresioneze pe reprezentanții autorităților, pe *Bonzen*, pentru a obține de la ei credite, promovări și promisiuni. La naiba cu modelele la scară redusă, sunt o negare a realității, oroarea nu reprezintă deloc un parametru marginal al experienței, ci este însuși miezul întregii afaceri. În lagăr ești cu mâinile în sânge și în dejecții, îți riști sufletul, faci pe dracu' în patru, în stare de urgență mizezi pe orice, pe moralul deținuților, pe disensiunile dintre ei, organizezi petreceri, întreceri, conflicte, strecori informații menite a-i face pe oameni să creadă tot felul de lucruri, o eliberare în viitorul apropiat, o livrare masivă de cartofi, de pâini, de sobe, extinderea lagărului, reorganizarea muncii, instalarea unor dușuri adevărate, deschiderea unor biblioteci, posibilitatea de a trimite scrisori, de ce nu. În gol poți spune orice, întotdeauna vei avea un ecou. Poți însă să faci și contrariul, să-i zdrobești mărunt, să-i lipsești de orice, să-i bați măr, să semeni teroare, să-i supui neîncetat, zi și noapte, unui ritm infernal, ca să-i aduci

cu picioarele pe pământ. Când îi vizitează speranța, se trezesc la viață, se îndârjesc, devin îndrăzneți, o scânteie e de-ajuns. Trăgându-i pe sfoară, trecând de la cald la rece și invers, la momentul potrivit, îți corectezi tirul, întrerupi procese, dezmembrezi clanuri, câștigi timp, menții randamentul, ba îl faci chiar să crească. E vorba de vechiul și bunul sistem care le e aplicat recruților, îi pui să alerge degeaba, doar pentru a-i face să-și cheltuiască energia, le ordoni adunarea la marginea câmpului și îi pui să se numere unii pe alții degeaba, doar ca să se abrutizeze, îi faci să trudească din zori până noaptea degeaba, doar pentru a-i face să-și piardă orice speranță de libertate, organizezi alarme degeaba, doar pentru a-i face să se îngrijoreze, îi pedepsești degeaba, doar ca să înțeleagă că viața le-atârnă de-un fir de ață, și într-o dimineață îi dai afară din cazarmă tot degeaba, doar ca să se ducă să moară în altă parte. Singura diferență este că în lagăre munca înseamnă moarte, pedepsele înseamnă moarte, relele tratamente înseamnă moarte, îngrijirea înseamnă moarte, permisia înseamnă moarte, timpul liber înseamnă moarte, rația înseamnă moarte, alarma înseamnă moarte, iar evadarea înseamnă Moartea-pe-loc. *Un om care moare pentr-un da sau un nu.* Cea mai bună rețetă este, evident, să-i faci să dispară pe cei vechi mai înainte de a apuca să prindă cheag și să-i corupă pe boboci. Pe de altă parte, tocmai cei vechi, unși cu toate alifiile, asigură randamentul, nou-veniții sunt mult prea înspăimântați ca să pună osul la muncă. Frica se răspândește, într-o clipă se transformă în panică. Și aici ne aflăm tot în fața unei dificile probleme de cercetare operațională, trebuie găsit și menținut, în permanență, un echilibru pentru ca sistemul să dăinuie, să funcționeze eficient fără a fi pus în pericol. Să nu uităm că finalitatea lagărelor o constituie exterminarea și, cu toate că toată lumea știe asta, nimeni nu o spune și nu o gândește cu adevărat, nici condamnatul, din nevoia de a spera, nici călăul, din grijă pentru productivitate, toată lumea purtându-se ca și cum moartea n-ar fi decât o pedeapsă grea printre alte pedepse grele, și tocmai asta face ca relațiile lor de muncă să fie atât de complicate.

Conducerea unor astfel de lagăre nu e deloc simplă. Când mă pun în pielea tatei și încep să înțeleg incredibilele dificultăți de care se izbea zilnic și să le compar cu cele pe care le poate întâmpina o multinațională ca a noastră, chiar și în cea mai proastă conjunctură economică cu putință, sub bombardamentul știriștilor, sub presiunea brokerilor, cu toate revoltele clienților, ucazurile funcționarilor și terorismul sindicatelor pe cap, îmi vine să râd strâmb. Performanțele formidabilei organizări militaro-industriale naziste sunt neegalate și de neegalat.

Dar chiar era necesară această călătorie? În plan tehnic, în mod sigur nu. Ceea ce era de știut știam. Ce voiam era să fiu acolo pe unde trecuse tatăl meu și să-i vorbesc peste bariera timpului. Altfel, cine ar putea să-mi spună ce vreau eu să aflu despre el, care i-a fost parcursul, în ce stare de spirit era atunci când împărțea moartea la o asemenea scară? S-a revoltat, se bucura de puterea pe care-o avea? De ce această ură față de evrei, de ce această ură totală, ce aștepta de la ea? Când a căzut al Treilea Reich, la ce se gândea, la sfârșitul lumii, la sfârșitul unei anumite lumi? Ce a simțit atunci când, la descoperirea lagărelor de exterminare, întreaga umanitate a urlat de groază de s-a auzit până la celălalt capăt al universului? S-a trezit oare la realitate? S-a simțit cumva ofensat, spunându-și că omenirea n-a înțeles nimic și că la celălalt capăt al universului sfârșitul lumilor este o

banalitate, o fatalitate înscrisă în ordinea imemorială a lucrurilor? Haosul vine din haos și se întoarce în haos, este o lege matematică, poate fi observată în cer ca într-o carte deschisă. Atâtea civilizații, imperii uriașe și popoare faimoase au dispărut fără urmă, unde e noutatea, vechiul trebuie să moară pentru ca noul să poată să apară. Întrebările astea mă înnebunesc, pentru că le cunosc răspunsul: tata nu s-a sinucis, nu s-a predat, a fugit, a tăcut, a uitat. *Nu mi-a spus nimic.*

Am tras la un minuscul hotel rustic luminos ca un soare de primăvară. De la fereastră vedeam universitatea plantată într-un decor de vis, în care domneşte verdele. Gazon tuns, copaci centenari, garduri vii desenate cu laserul, bazine pline, bănuiesc, cu pești bine hrăniți de niște mâini nevăzute animate de cele mai bune intenții, având, în orice caz, grija punctualității, a măsurii și a calității. În centrul sitului, așezată pe o colină sferică, Maiestatea Sa Universitatea „Johann Wolfgang Goethe“. Ce clădire superbă! Seniorială, ultra-bogată, și extrem de apetisantă în culorile ei rozalii. M-am gândit cu tristețe la școala mea de la Nantes, și în fața ochilor mi-a apărut o femeie de serviciu prăpădită, neîngrijită și posomorâtă, încurcându-se în mătură și găleți. Aici, impresia de templu al științei e izbitoare. Studenții, mulți și disciplinați, deplasându-se în grupuri sau în șir indian, au aerul unor bătrâni savanți austeri, în același timp pedanți și distrați, dar și năuci, puși pe glume și jerpeliți într-un mod simpatic, ca toți cărturarii de vârsta lor. Profesorii fac notă discordantă, au alura ușor ridicolă a unor tipi cumsecade și anacronici prin definiție inofensivi, veniți de la țară să-și facă cumpărăturile în locul nepotrivit. Poartă un coș, o paporniță, un sac de pânză sau o plasă în stil vechi. Mi-am adus aminte că Germania se află în plină criză ecologică, ceea ce se potrivește de minune cu extraordinarul ei țesut industrial. Vechea și buna servietă din piele de vacă sau din imitație de piele nu avea trecere, anul acesta, la universitatea din Frankfurt. Pe vremea mea, la Nantes, purtam rucsacuri impermeabile, și îmi amintesc că domnul Candela, ca un șaișoptist narcisic ce era, mi-a spus că pe vremea lui veneai la facultate cu mâinile goale și plecai la braț cu o studentă. Alte vremuri, alte obiceiuri.

Până acum, încă mai puteam să-i acord viitorului meu tată anumite circumstanțe atenuante, să văd în el doar un licean, un băiat vesel, plin de viaţă, cetățeanul modelat prin decret, bravul soldat care trăiește doar pentru plăceri și fără să-i pese de nimic, care pleacă la război fără să-și facă nici o problemă. E tânăr, nu știe nimic, Soluția Finală e un secret de stat, o afacere inimaginabil de intimă între Marele Führer, cocoțat în cuibul lui de vulturi, inexpugnabilul *Berghof*, și micul deportat înfometat de-acolo, de departe, de undeva din adâncul Europei, dintr-un *stalag* rupt de lume de furtunile de zăpadă. Toată lumea bănuia ceva, vorbea despre asta în mod aluziv, toată lumea băgase de seamă că stelele, evreii și alți *Minderwertige Leute* se cam răriseră de pe străzi, că multe prăvălii rămâneau disperat de închise, că *Judenhaus* își schimbaseră ocupanții și că sinagogile fuseseră transformate în localuri utilitare, dar războiul e război, mai întâi trebuie să-l porți, abia apoi te apuci să numeri morții și dispăruții, iar secretele de stat, asemenea cadavrelor, încep să urce la suprafață.

Am hoinărit prin împrejurimile universității. Un student își petrece viața prin cârciumi

și prin taverne, aici stai de vorbă, aici pui lumea la cale, aici îți rumegi deziluziile. Ce altceva făcusem eu însumi la Nantes, vreme de patru ani? Am vizitat toate localurile. Nu reușeam însă să simt atmosfera apăsătoare, arogantă și surescitată a Germaniei naziste. În Germania de azi, liberală și europeană până în vârful unghi-ilor, excesiv de moderată, totul strălucește, e cald, cumsecade, chiar dacă populația vizibilă este, în medie, mai înaintată în vârstă ca niciodată. Aș fi vrut să fiu un magician și să întineresc totul printr-o simplă atingere de baghetă, să spoiesc totul în negru, în cenușiu, în fumuriu, ca înainte, să redau străzii piatra cubică și clădirilor zdrențele mucegăite dinainte de război, doamnelor, farmecul burghez oscilând între demnitate și desfrâu, fetelor, *look*-ul de campioane olimpice, funcționarilor, rigiditatea de automate periculoase, muncitorilor, ținuta ridicolă de boiernași decăzuți atât de ușor modelabili și atât de lesne de supus oricăror corvezi, tribunilor, accentul de bolnavi mintal. Nu reușeam să mi-l imaginez pe tânărul Hans Schiller, prea multe imagini mi se suprapuneau în minte, aceea a ofițerului SS ireproșabil în toga lui neagră, aceea a șeicului de la Aïn Deb, din copilăria mea, învăluit într-un burnus alb imaculat, aceea a omului de afaceri german încins în costumul lui sobru, acest *Homo oeconomicus* impecabil cu care mă intersectez în toate aeroporturile Europei, din care a emanat forța calmă a Germaniei contemporane, și aceea a acestor studenți promițători, căzuți prematur pradă seriozității. Da, acest tânăr Hans pe care nu izbutesc să-l vizualizez are dreptul la simpatie, este tânăr, nu știe. A trecut printre brațele musculoase ale *Hitlerjugend*, Tineretul Hitlerist, și-a lăsat acolo bruma de bun-simț pe care adolescența o mai păstrase din copilărie. Am trecut și eu prin așa ceva, Tineretul FLN, *Flnjugend*, nu era mare lucru, vorbărie de amatori încă plini de noroi pe picioare, dar știu foarte bine ce rămâne, ca un zgomot în cap, din sloganurile care umplu gura cu bale și ce reflexe mici și periculoase se păstrează în membre. Anii de facultate nu fuseseră prea prietenoși cu Hans, profilul îi era deja trasat, iar epoca aparținea propagandei intense, vigilenței de fier și, foarte curând, *Blitzkrieg*-ului, războiului-fulger. Este de înțeles că era foarte greu să gândești cu propriul tău cap. Atragerea lui în echipele de cercetători asupra gazului Zyklon B nu mai ținea decât de un joc al probabilităților. Se afla acolo, aveau nevoie de cineva în halat alb care să țină eprubetele, să păzească alambicul, să măsoare. Crezându-se recunoscut, ales, onorat, tânărul inginer Hans a aplaudat. Se gândea, probabil, că acel gaz ce trebuia inventat avea menirea, așa cum se spunea, de a eradica păduchii din lagăre. „Care lagăre?“, e posibil să fi întrebat. „Lagărele de muncă ale Marelui Reich!“, e posibil să i se fi răspuns cum e apărată ideea unei cruciade urgente împotriva sărăciei și a umilinței. Dar adevărata întrebare, „*Mein Gott, was ist das*, ce-i asta?“, și-o va fi pus el oare atunci când, într-o bună zi, seara sau în zori, între două halouri alburii, într-o periferie îndepărtată a Frankfurtului, și într-o atmosferă s-o tai cu cuțitul, i-a fost dat să asiste la primul său experiment *in vivo*, gazarea unei familii evreiești, mult prea năucită ca să scoată vreo vorbă, sau a câţiva vagabonzi beți, mult prea abrutizați ca să-și dea seama ce li se pregătește? Și toate întrebările care decurg de aici şi care invadează în mod natural mintea: Ce fac eu aici? Este oare posibil? În ce scop? Prefer să cred că a protestat, dar că, dându-și seama că pătrunsese în angrenajul unui enorm secret de stat, n-a mai putut să dea înapoi. Doar primul pas contează, iar el făcuse mai mulți deodată. Restul vine de la sine, îți rumegi durerea într-un colț, îți lingi rănile și mergi tot înainte, îți ascunzi gândurile, le

uiți, și cu fiecare zi ce trece uiți tot mai sigur, după care le adopți pe cele cu care toată lumea e de acord, și cu fiecare zi ce trece crezi tot mai sincer în ele; și există, de asemenea, marii lași, fanfaronii, lăudăroșii care se pun în față, care ucid cu antren, așa ceva are darul de a liniști, suntem pe calea cea bună, singura posibilă. Tata a ajuns foarte repede în sfânta sfintelor ororii, pentru așa ceva era nevoie, într-adevăr, de oarece înclinații. O incorigibilă inocență? O puternică doză de lașitate? Un dram de convingere? Poate chiar mai multă. Poate chiar o adevărată furie împotriva evreului și a celorlalți *minderwertige Leute*.

Dumnezeule, cine-mi va spune cine e tatăl meu?

Am plecat din Frankfurt am Main așa cum venisem. Așa cum mă întorsesem și de la Uelzen și așa cum mă întorsesem și din gaura aceea, de lângă Strasbourg, unde își are vizuina *fiul tatălui său*, prietenul și asociatul meu Adolphe. Trebuia să-mi continui drumul. Până la capăt. Până la sfârșit.

Note

---

36. Arthur Nebe (1894–1945), fost șef al poliției naziste, responsabil pentru uciderea a câteva zeci de mii de evrei în prima fază a Şoah-ului, executat de ai săi pentru participarea la complotul împotriva lui Hitler din 20 iulie 1944.

37. În germana nazistă, „oameni inferiori, lipsiți de valoare“.

38. Vechi termen peiorativ pentru „țigani“, însemnând, în limba rromani, „om de-al nostru“ sau „unul ca noi“.

39. Saparmurat Ataievici Niiazov (1940–2006), supranumit Turkmenbaşy („șeful turkmenilor“), a fost, între 1985 și 2006, șeful Turkmenistanului, fiind considerat unul dintre cei mai duri dictatori ai lumii.

Jurnalul lui Rachel

16 august 1995

Dacă exista un demers cu adevărat inutil, tocmai acesta era: i-am scris ministrului algerian de externe. Știu foarte bine, misiva mea nu îi va parveni, va fi interceptată și distrusă la momentul potrivit sau va fi transmisă poliției secrete care va face cu ea ce va vrea, așa cum sugera fără greș mențiunea în orice scop util, înscrisă pe borderoul de expeditor. Nu contează, mi-am spus că trebuie s-o fac, și-am făcut-o. La momentul potrivit, voi consulta un avocat cu privire la ce trebuie să întreprind mai departe. Și pentru asta voi merge până la capăt.

Domnule Ministru,

În data de 24 aprilie 1994, în jurul orei 23.00, părinții mei, împreună cu treizeci și șase de vecini ai lor, bărbați, femei și copii, au fost asasinați cu sălbăticie în satul lor, Aïn Deb, din departamentul Sétif, de un grup armat neidentificat. Potrivit televiziunii franceze, care preia concluziile televiziunii algeriene, grupul armat neidentificat este fără putință de tăgadă un grup de teroriști islamiști bine-cunoscut serviciilor dumneavoastră de poliție. Sunt convins că această dramă nu vă este necunoscută, a ajuns cu siguranță la urechile dumneavoastră. Observatorii străini și ONG-urile preocupate de apărarea drepturilor omului v-au reamintit de ea, bănuiesc, nu o dată, mergând, poate, chiar până la a vă solicita explicații.

Pe lista victimelor stabilită de către serviciile ministerului algerian de interne și transmisă, prin intermediul dvs., ambasadei Algeriei la Paris, tatăl meu și mama mea figurează sub niște nume care nu sunt cele ale stării lor civile. Mama mea este identificată prin numele ei de fată, Aïcha Majdali, iar tatăl meu printr-un pseudonim, Hassan Hans, zis Si Mourad. Vă transmit alăturat copiile cărților lor naționale de identitate, veți vedea că pe tatăl meu îl cheamă Hans Schiller, iar pe mama mea, Aïcha Schiller, născută Majdali, ambii de naționalitate algeriană. Mi se pare absolut firesc ca toți cetățenii unei țări să fie obligați să trăiască și să moară sub identitatea lor oficială, și ca doar sub această identitate informațiile care îi privesc să poată fi făcute publice. Nu cred că, în această privință, legile algeriene diferă prea mult de legile aflate în vigoare în aproape toate țările de pe glob.

V-aș fi, prin urmare, extrem de recunoscător dacă ați atrage atenția serviciilor

competente să binevoiască a-mi înscrie părinții sub adevăratele lor nume pe lista victimelor și să facă astfel încât să-mi parvină o copie oficială a acesteia. Dacă acest lucru nu se va întâmpla, mă voi vedea, din păcate, silit, Domnule Ministru, să-i consider dispăruți și să demarez toate demersurile necesare pentru găsirea lor, în special o acțiune în justiție pe lângă instituțiile abilitate algeriene, franceze și germane, ca și pe lângă Curtea Internațională de Justiție. Veți înțelege că aș fi întru totul îndreptățit să consider că statul algerian este implicat în acest omor și să văd în lista stabilită de el dovada că are ceva să-și reproșeze, sau măcar să ascundă, în ceea ce-i privește pe părinții mei. Dacă considerați însă că această rectificare nu este posibilă, vă rog să-mi spuneți care ar putea fi motivele. Pot înțelege anumite necesități.

Profit, de asemenea, de ocazie pentru a vă întreba în ce stadiu se află ancheta pentru aflarea celor ce se fac vinovați de comiterea acestei crime abominabile și pentru aducerea lor în fața justiției. Au trecut mai mult de cincisprezece luni și până în momentul de față nici o informație privitoare la mersul anchetei nu a fost dată publicității sau comunicată rudelor victimelor. Și în privința acestui punct mă voi vedea obligat să demarez toate acțiunile susceptibile să vă oblige și să stabilească faptul că sunteți parte dintr-o operațiune de mușamalizare a adevărului.

Vă rog să primiți, Domnule Ministru, expresia înaltei mele considerații.

E prea târziu, am trimis deja scrisoarea, dar recitind acum copia îmi reproșez că am scris-o cam blând. Pentru că mă adresam unui ministru, m-am pus ca un prost în postura milogului, a celui slab care se arată docil, răbdător, ținând să-și demonstreze înțelegerea cetățenească față de *Bonzen*, care niciodată n-au timp, asaltați cum sunt de solicitări și de obligații protocolare. Mi se pare umilitor că victimele trebuie întotdeauna să ceară, să implore, să aștepte. E insuportabil.

Când va veni clipa acțiunii propriu-zise, mă voi exprima așa cum trebuie să se exprime o victimă: să reclame, să ceară, să pretindă, să nu permită nici o amânare și să refuze cu anticipație orice limbă de lemn. Oamenii ăștia se află în slujba noastră, nu invers.

Jurnalul lui Malrich

15 decembrie 1996

E un miracol că am reușit să ajung la Aïn Deb. Dumnezeule, ce poveste, ce aventură! La coborârea din avion, pe aeroportul internațional „Houari Boumédiène“ din Alger, am fost așteptați la baza scării, după care am fost strânși cu toții, bărbați, femei și copii, ca într-un țarc în mijlocul pistei, unde am fost lăsați să așteptăm mai mult de o oră sub o ploaie torențială și într-un vânt înghețat care ne biciuia dintr-o parte. Bărbații tușeau, bătrânii și bolnavii se prăbușiseră la pământ, copiii urlau, femeile se rugau de ei să tacă, încercând să le distragă atenția cum puteau și ele, săracele. Toată lumea mârâia, eram uzi leoarcă. Nu e de-ajuns să citești sau să auzi povestindu-se despre lucruri din astea, trebuie să-ți imaginezi două sute de persoane încărcate cu bagaje, speriate de moarte, tropăind mărunt pe o pistă pe o asemenea vreme, sub paza nepăsătoare a unei haite de sticleți ascunși în impermeabilele lor. După o oră, patru polițiști în gabardină verde închis și cu ochelari de soare și-au făcut apariția într-o mașină neagră. Clac, clac, clac, clac, au ieșit. Agenți speciali. Urma să se întâmple ceva, noua echipă era cu adevărat înspăimântătoare. Șeful și-a ridicat gulerul impermeabilului, și-a lipit ochelarii de frunte și a început să ne dea târcoale în tăcere, încet, foarte încet, uitându-se când la unul, când la altul, și, fără să se înțeleagă de ce, spunându-le unora: Tu, ieși afară, du-te acolo… și tu la fel… și tu… tu, de-acolo, un pas în față… și tu la fel, du-te lângă ceilalți… tu, n-are rost să te-ascunzi, fă un pas înainte. Se uita și la femei; uneia i-a zis scoateți ochelarii; alteia i-a zis: Ridică-ți gluga. Unui bătrân bolnav căzut pe jos i-a spus: Ridică-te în picioare. Vocea lui îmi dădea fiori pe șira spinării, era îngrozitor de plată, de mașinală, de neutră. Simțeam că acestui om nu îndrăznise nimeni să nu-i asculte vreodată ordinele. Ar fi putut rămâne acasă, în pat sau la birou, și pe toată întinderea teritoriului său oamenii i-ar fi executat gândurile fără să crâcnească. Când mă gândesc la Com’Dad, cum trebuie el să parlamenteze în picioare până să facă apel la judecător, îmi spun că ceva nu e în regulă în Algeria. Sau în Franța. Eram al șaisprezecelea care era scos din rând. M-a privit fără să clipească și mi-a spus din vârful buzelor: Du-te lângă ceilalți. După mine au mai fost scoși încă cinci. În total, eram douăzeci, plus un suspect pus să stea deoparte. Tineri, în cea mai mare parte. Ceilalți pasageri au fost conduși spre o clădire pricăjită care purta pe frontispiciu o interminabilă firmă luminoasă care anunța solemn în trei limbi: *Hall d’arrivée. Bienvenue en Algérie. Arrival. Welcome in Algeria*, și în arabă, pe care nu știu nici s-o citesc, nici s-o scriu.

Tovarășii noștri de călătorie dăduseră deja uitării necazul nostru comun, nici măcar unul nu s-a întors să ne salute sau să ne compătimească, zâmbeau și se buluceau ca să se îndepărteze cât mai rapid. Erau cu adevărat norocoși. Puțin după aceea, când apa deja ne ajunsese până la glezne, un camion militar cu prelată a frânat brusc în dreptul nostru. La un ordin al șefului, agenții speciali ne-au luat pașapoartele, biletele, bagajele de cabină și sacoșele, poruncindu-ne să ne urcăm în camion. Mi se părea că visez, tremuram de frică, mirosea a deportare. Nu m-au impresionat niciodată sticleții, din contră, adoram să-i sfidez în public și să-i văd neștiind ce atitudine să adopte. Acum însă eram paralizat, nu reușeam să gândesc, simțeam că nu mă voi mai mișca niciodată, chiar dacă mi s-ar fi jurat că totul nu era decât o glumă nevinovată pentru camera ascunsă. Apoi camionul a demarat, năpustindu-se spre ceea ce părea a fi fost cândva o zonă afectată transporturilor de marfă. Enorme hangare ruginite, alei late de o sută de metri, tot felul de lucruri uitate peste tot, lespezile de beton desprinse de rădăcini de copac, un blindat parcat lângă un castel de apă, prin toate ungherele cuiburi din saci de nisip cu câte doi soldați agățați de o mitralieră. Nici ţipenie, nici o mișcare, doar vântul urlând, apa șiroind și panourile metalice dezlipite scârțâind de parcă ți-ar fi răzuit dinții pe viu. O atmosferă să te zvârcolești de durere. Camionul a intrat într-unul dintre hangare și s-a oprit în mijloc. Frânele și-au eliberat aerul cu putere de parcă și-ar fi dat duhul. Șoferul a ținut multă vreme motorul pornit, turându-l la maximum, după care s-a oprit brusc. Hangarul era mai-mai să explodeze sub teribila liniște care s-a abătut dintr-odată asupra lui. O liniște ca aceasta are într-adevăr un ecou înspăimântător, n-aș fi crezut că absența bruscă a zgomotului poate fi atât de asurzitoare. E o nebunie, e ca și cum ai spune că o persoană este în același timp vie și moartă. Și așa eram de altfel cu toții, mai mult morți decât vii. Unii tușeau scuipându-și bojocii, alții erau palizi ca niște cadavre, iar eu lăcrimam acid. M-am întrebat dacă șoferul nu voia cumva să ne extermine cu gazele lui de eșapament, dar, cum se afla laolaltă cu noi în același hangar, mi-am spus că n-o făcea intenționat, își curăța pur și simplu motorul, nu poți să fii atât de prost încât să te gazezi singur, gazele de ardere au un miros aparte care le semnalează de la distanță, nu poți să le inhalezi așa cum ai mirosi o floare. Nu există *Sonderkommando* care să uite de sine prin camera de gazare. Iar hangarul era atât de mare și cu pereții atât de găuriți, încât ar fi fost nevoie de treizeci de camioane și de o săptămână întreagă ca să ne facă să trecem pe lumea cealaltă, cum spunea Rachel. Cu mult înainte am fi murit de foame. Sau de nebunie. Nu am putut să nu mă gândesc la fratele meu, la bietul Rachel, mort în felul ăsta, cu plămânii uscați, inima zdrobită, trupul sleit. Singur în garajul său, ca nimeni altul de singur. După care totul a decurs foarte repede, am fost dați jos, camionul a plecat, și imediat enormele uși ale hangarului s-au închis într-o explozie de zgomot atomic. Ne-au lăsat în beznă, fără o vorbă, fără o privire. Ne-am speriat o clipă, după care, văzând că nu se întâmplă nimic, în afara vântului ce zdruncina hangarul și a apei care curgea în cascadă din tavan, ne-am liniștit și ne-am strâns într-un colț ca să ne încălzim unii în alții. Unii au început să fumeze cu lăcomie de parcă ar fi fost prima țigară a zilei. Sau ultima. O oră mai târziu, eram morți de frig, de foame, de sete. Și nu era decât începutul.

M-am împrietenit cu vecinul meu de galeră, Slim, un student care se întorcea în patrie pentru a-și petrece sărbătorile de Crăciun în familie. L-am întrebat dacă avea vreo idee

despre ce avea să se întâmple cu noi, mi-a răspuns că habar n-avea. Mi-a explicat că făcea deseori drumul dus-întors între Paris şi Alger, dar că era pentru prima oară când tragerea la sorţi îl nimerise. Şi a adăugat glumind: Poate că acum am faţă de terorist. Este un optimist. Am schimbat câteva cuvinte. Este student la informatică la Jussieu, locuieşte în arondismentul XVI la un unchi care este profesor la spitalul Pitié-Salpêtrière. Copil de bani gata. Mi-a zis că, dimpotrivă, trăia în mizerie, avea o bursă de nimic din partea Cooperării[40], unchi-său nu putea să-i asigure decât locuinţa, masa, abonamentul de metrou şi autobuz, plus o nimica toată cât să poată să-şi astâmpere setea. În weekend îi dă Mercedesul 300 decapotabil cu plinul făcut şi un mic surplus pentru cheltuieli neprevăzute. Şi a adăugat că e nevoit să se joace de-a stagiarul de conducere în banca de afaceri a unui foarte bun prieten al unchiului său pentru a putea să-şi finanţeze săptămâna de schi din Elveţia. După care s-a plâns de Franţa, de frig, de discriminare, de insecuritate, de viaţa scumpă, de străzile murdare, de aroganţa poliţiştilor şi a funcţionarilor, şi de restul, de prefectura care refuză să-i acorde, fără vreun motiv întemeiat, un permis de şedere pe zece ani. Un răzgâiat. Mi-a spus că planul lui era ca după absolvire să se instaleze la Londra şi să înfiinţeze împreună cu verii săi un birou internaţional de studii ca să facă bani în Africa. Îl ascultam şi îl înţelegeam, dar asta e, nu-mi plac copiii râzgâiaţi, i-am spus ceea ce mătuşa Sakina îmi repetase ani în şir: Nu e bine să fii ingrat. L-am nimerit, mi-a spus: Nu eu sunt ingrat, Franţa este ingrată. Cu adevărat un fiţos. Iată unul care se crede buricul pământului, spunea domnul Vincent când vedea apărând în trombă vreun tip cu Ferrari care îşi azvârlea cheile cu ochii-n tavan, spunând: Verificaţi-mi şi mie chestia asta! Tipii ăştia sunt nişte mari clovni şi nişte escroci mărunţi, le împingeam rabla într-un colţ al barăcii şi ne acordam tot timpul din lume ca să le aranjăm o factură demnă de un rege. Am vorbit ce-am vorbit şi am plănuit să ne revedem la Alger şi la Paris. Nici el, nici eu nu credeam că o să rămânem la nesfârşit în acel hangar. Atunci când nu ştii nimic e mai bine să fii optimist.

După o oră, agenţii speciali s-au întors. Ne-au aliniat în faţa şefului care, pe rând, ne-a pus o serie de întrebări. În ce mă priveşte, voia să se asigure că mă cheamă într-adevăr Malek Ulrich Schiller, că mi-am obţinut paşaportul pe căi legale, că veneam într-adevăr să-mi văd familia de la Aïn Deb, că nu mă ocupam cu lucruri interzise de lege şi că nu aveam intenţii rele. L-a pus pe gânduri numele meu, repeta: Tatăl tău e neamţ, iar tu eşti algerian?! I-am explicat cine fusese tata, un savant, un musulman, un erou, un fost mujahedin, un mare şeic şi un *şahid*[41]. Mi-a spus: Du-te şi stai acolo. Arăta spre stânga. Prietenul meu, Slim, mi s-a alăturat curând. O oră mai târziu, eram două grupuri care aşteptau, unul în dreapta, celălalt în stânga. Ne uitam unii la alţii cu spaimă şi cu obidă, fiecare îşi spunea: Dacă grupul meu se află în situaţia asta, este din pricina celuilalt grup. Trierea odată încheiată, grupul din dreapta a fost urcat în camion, şi dus a fost. Încotro, habar n-am. Un sticlete s-a apropiat de grupul meu şi ne-a spus: Veniţi după mine. Am mers după el ca nişte oi. Ne-a dus spre clădirea marcată „Sosiri. Bine aţi venit în Algeria“, şi ne-a spus: Căraţi-vă! N-am aşteptat să repete. Am efectuat formalităţile de ieşire tremurând, poliţia de frontieră, vama, percheziţionarea bagajelor şi a corpului, interogatoriul de rutină, diversele declaraţii, schimbul valutar obligatoriu, achitarea taxelor, şi iată-ne în sfârşit afară, morţi de oboseală, de foame, de sete, de frig, de umilinţă,

uzi ca niște cârpe de vase, dar liberi și fericiți că suntem liberi. Mi se părea că ispășisem o pedeapsă de treizeci de ani într-o ocnă. Mă dureau ochii de la lumina zilei, iar valiza mătușii Sakina îmi smulgea brațul. Multă vreme m-am întrebat ce se întâmplase cu cei din celălalt grup. Refuzam să mă gândesc că fuseseră torturați, uciși, deportați sau ceva de genul ăsta. Preferam să cred că îi azvârliseră doar în închisoare și că rudele lor nu vor avea de suferit. Cândva, atunci când războiul se va sfârși, iar lagărele vor deveni accesibile anchetatorilor, vom afla ce s-a întâmplat cu ei.

Slim le-a telefonat alor săi să vină să-l ia. Aceștia credeau că fusese întors de la graniță sau asasinat. Bătrânul se pregătea să dea telefon la Paris, e panică generală, mi-a spus el glumind. Chiar că e un copil răzgâiat, mi-am zis. Am așteptat observând ce se petrecea pe aeroport. Domnea o enormă tăcere. Oamenii se duceau și veneau cu nonșalanță sau poate cu multă prudență. La un moment dat, am văzut un polițist trăgând după el un grup de tineri încătușați doi câte doi care crezuseră că pot să plece cum vor ei. Am găsit ce-am căutat, a-ți părăsi țara echivalează, pe undeva, cu a o insulta. Cu siguranță o să-i gazeze. Noi veneam, și aveam dreptul la un regim special. Ceva mai târziu, i-am văzut pe agenții noștri speciali, care se aflau la o masă din cafenea, ridicându-se brusc, încheindu-și gabardinele, punându-și ochelarii de soare și plecând în grabă. Au trecut prin dreptul nostru, abia am avut timp să ne-ascundem. În comparație cu aeroportul ăsta, periferia mea e o casă de vacanță, ai timp să te plictisești. Ar trebui să spun „aveam“, pentru că de la sosirea noului imam și a noului emir, al Patrulea Reich e tot mai aproape. Când plecasem eu, decorul era deja instalat, propaganda duduia, vigilența de fier se instaura și *Blitzkrieg*-ul plutea în aer. Mă întreb cum va arăta cartierul meu când mă voi întoarce și dacă familia mea și vecinii noștri vor mai fi la locul lor. Deja îmi lipseau. Nu pot să-mi imaginez viitorul fără ei, fără prietenii mei, Momo, fiul măcelarului halal, Raymou, fiul garajistului, Togo-au-Lait, Idir-Quoi, Cinq-Pouces, Manchot și Bidochon, băiatul de cafenea care habar n-are să prepare cafeaua, fiul unor bieți muncitori cu totul nevinovați. Slim-le-Gâté [Slim-cel-Stricat] mi-a povestit despre viața lui pariziană, despre prietenii și prietenele lui, după care mi-a povestit despre viața lui din Alger din timpul vacanțelor, lungile zile de video, mesele în familie perfect puse la punct, micile chefuri de-acasă, surorile care își invită colegele să-și facă lecțiile împreună. Mă întrebam despre ce anume vorbește. I-am povestit despre cartierul nostru. S-a uitat la mine de parcă locuiam în altă țară. În acel moment și-a făcut apariția tatăl său, fericit și înnebunit. Este mare profesor la spitalul din Alger, fost medic în spitalele din Paris. În drumul lor, m-au lăsat la autogară. Slim-le-Gâté mi-a spus făcându-mi cu ochiul: Treci pe la noi când te întorci din fundul tău de țară, să ne facem lecțiile împreună.

Și Rachel avea gusturi de bogătan. Ce nevoie avusese să ia un taxi care avea să-l coste o avere când există autobuze? Pentru nimica toată, acestea te duc până la capătul lumii cu tot calabalâcul și neamurile tale. La intrarea în autogară, pe un teren viran în plină expansiune, împrejmuit ca vai de mama lui, pe care o sută de autobuze delabrate se luptau să pătrundă, să-și smulgă clienții și să se care, se afla un fel de sperietoare care îi orienta pe cei dezorientați. I-am explicat cazul meu. Contra a cincizeci de dinari, mi-a spus răspunzându-le în același timp și altor rătăciți: Da, da, e clar, trebuie să iei mașina numărul 12 pentru Sétif… tu, numărul 8 pentru Oran… iar tu… ăăă… ia 36 pentru Sidi-Bel-

Abbes… Ce? Da, când ajungi la Sétif iei maşina pentru Bordj Kédir… iar tu… stai aşa o clipă… da, iei maşina pentru Tiaret sau Mascara, e tot aia… iar tu pe cea de Ouargla şi de-acolo continui cu caravana care merge la El Goléa… iar tu faci autostopul ca să te-ntorci acasă… Unde ziceai că vrei să ajungi? Am repetat cât mai clar cu putinţă. Spuse, plecând să se certe cu altă sperietoare care venise să-i facă concurenţă: Aïn cum?… Deb?… Da, da, e aşa cum ţi-am spus. Şi m-a abandonat în mijlocul glodului şi al gloatei.

Lucrurile au decurs exact aşa cum spusese el şi cum povestise Rachel în jurnalul său. Convoaiele militare, barajele, jandarmii, drumurile pustii, tăcerea ameţitoare, autobuzul gonind nebuneşte fără să se uite în jur, călătorii care vomită de frică. Diferenţa era că acum ploua în draci şi că un vânt siberian ne secera dintr-o parte. La fiecare viraj, autobuzul muşca din buza prăpastiei. Dacă nu ne omoară terorismul, o va face sigur autobuzul. Sau frigul. Am făcut o oprire într-un sat care părea mort încă de pe vremea ultimului dinozaur. Nici un om, nici o fantomă, doar nişte troglodiţi superîncotoşmănaţi. Patronul cafenelei ne-a servit o cafea fierbinte, ne-a luat banii şi s-a dus să se-ascundă. La Sétif, am schimbat autobuzul. Lucrurile erau mai bine organizate decât la Alger, vânătorul autoproclamat de clienţi mi-a spus, pentru doar cinci dinari: Toate microbuzele albastre merg la Bordj Kédir, n-ai cum să dai greş. La Bordj Kédir am dat peste un şofer clandestin care în schimbul unei sume consistente a acceptat să mă aducă mai aproape de Aïn Deb. Peugeot-ul lui 403 nu semăna cu nimic cunoscut. Mi-a zis: Lucrurile nu merg bine în zonă, există tot felul de oameni care vin şi se duc, e ciudat. L-am întrebat cine erau oamenii ăştia şi ce voiau. S-a uitat la mine şi a tăcut. Poate că se ferea de mine, poate că nu-nţelegea ce spun, îi vorbeam în franceza mea rudimentară şi cu tot accentul arab de periferie pariziană de care eram în stare. Trebuie să recunosc că şi eu îl înţelegeam greu, am presupus că despre asta vorbea, despre terorişti, îl vedeam trăgând neîncetat cu coada ochiului când în dreapta, când în stânga, de parcă s-ar fi temut de un atac pe flancuri. M-a abandonat la întretăierea a două cărări inundate, abia vizibile în beznă. Mi-a zis, indicându-mi cărarea din stânga, care urca, spre deosebire de cea din dreapta, care cobora abrupt: Pe-aici… cam trei kilometri. Am înţeles asta după gestul pe care l-a făcut cu mâna şi după cele trei degete pe care mi le agita prin faţa ochilor. Kilometru e un cuvânt internaţional, nu are nevoie de traducere. După care a dispărut imediat în tenebre, cu toate luminile stinse. Am tras adânc aer în piept şi am început să înaintez cu dificultate pe un teren accidentat sub o ploaie torenţială şi printr-un vânt care mă biciuia, din fericire, din spate.

Ca să n-o mai lungesc, miracol: am ajuns la Aïn Deb. Mort de oboseală, de foame, de sete, ud leoarcă, plin de noroi şi cu mâinile rupte de valiza mătuşii Sakina. Şi mă mai căptuşisem şi cu-o răceală. Dacă aşa arată viaţa de zi cu zi în lagăre, prefer să fiu gazat imediat, mi-am spus în vreme ce noaptea devenea tot mai neagră, iar sus, pe deal, acolo unde Rachel se oprise cândva ca un om pierdut, vântul devenea şi mai fioros. Era cât pe ce să mă arunce în hău, dar, având în vedere lestul enormei mele valize de emigrant, doar m-am clătinat.

Şi brusc în minte mi s-a aprins întrebarea fundamentală: Cum voi fi primit? Nu scrisesem şi nu telefonasem înainte. La drept vorbind, nici nu-mi trecuse prin cap aşa

ceva, mă hotărâsem să fac această călătorie dintr-odată, grație cadoului primit de la Ophélie. Dar ce contează, mi-am zis, de la moartea tatei, a mamei și a lui Rachel, legătura cu Aïn Deb s-a rupt. Eram un străin care debarca aici din pură-ntâmplare. Dar eram și un fiu al satului, care se întorcea pe urmele fratelui său, în căutarea tatălui, a mamei și adevărului nostru.

Din înaltul dealului pe care mă aflam, satul abia se zărea. Aşteptam fulgerul următor ca să-ncerc să-mi fixez un reper. Înaintam în salturi, ca un soldat din trupele de comando. La un moment dat, când cerul tocmai exploda într-un potop de lumină și zgomot, am zărit fum încolăcindu-se deasupra coșurilor. În sfârșit, ajunsesem.

Un băiat de cartier ca mine nu e niciodată în pană de idei. Am târât valiza și m-am dus să bat la ușa lui Mohamed, băiatul cizmarului, un prieten din copilărie. Mi-am amintit că i se spunea Mimed și că pe-atunci nu era deloc mai bine încălțat decât noi. Era cea mai bună metodă să mă întorc în sat fără să declanșez panica generală. Amintirea masacrului trebuie că-i bântuie încă. Înaintând ca o pisică, mă rugam lui Dumnezeu ca Mimed să fie încă în viață. La ora aceea târzie, trecut de opt seara, oamenii cumsecade își îngânaseră ultima rugăciune și dormeau deja somnul drepților.

Trec peste alte detalii, am făcut greșeala să bat ușor la ușă în loc să ciocăn cinstit, ceea ce a stârnit mișcări furișe în interiorul casei, urmate de un conciliabul șoptit, apoi de un început de panică atunci când, în loc să mă prezint pur și simplu, am șoptit printre degete: Mimed, deschide, sunt eu, Malrich… Malrich este porecla mea din Franța, aici n-o cunoaște nimeni, astfel încât a fost înțeleasă ca o parolă sau mai știu eu ce. După care totul a revenit la normal, am vorbit clar, m-am identificat în mod oficial: Sunt Malek, fiul lui Hassan și al lui Aïcha, fratele lui Rachid, deschide, pentru numele lui Dumnezeu! Mohamed nu m-a recunoscut și nici eu nu l-am recunoscut pe el. A fost nevoie de ceva timp, să schimbăm câteva amintiri din copilărie, pentru a ajunge să ne spunem: Malek, fiul șeicului Hassan, tu ești, nu se poate! Mimed, fiul lui Tayeb, cizmarul, tu ești, nu se poate! Se aștepta să vadă un bătrân și avea în față un tinerel, iar eu mă așteptam să văd un tânăr și aveam în față un bătrânel cu un cârd de copilași în niște chiloți largi atârnându-le care urlau în spatele lui și i se agățau disperați de picioare. Sărmanii, făceau pe ei de frică. M-a îmbrățișat și m-a poftit înăuntru. Copilașii au dispărut ca prin farmec, îi auzeam tropăind în spatele perdelei. Nevasta lui, o bătrână încă tânără și sănătoasă, m-a servit cu un rest de cușcuș, curmale și lapte, apoi, după o scurtă dispariție, s-a întors cu un covor, o cuvertură și-o pernă și mi-a pregătit un culcuș în fața vetrei. Eram hămesit. Printr-o deschizătură a perdelei, copilașii se uitau la mine ca la un nebun. Nu văzuseră niciodată străini, bieții de ei, nici nu știau că există așa ceva. Mohamed mi-a azvârlit un burnus alb peste umeri și a întețit focul. Nu după mult timp, mi-am revenit. Și cum era îngrozitor de târziu pentru ei, nouă seara, iar eu picam de oboseală, mi-au urat noapte bună și s-au întors în camera lor. Am suflat în flăcăra lămpii cu ulei și m-am vârât sub cuvertura care mirosea minunat a oi și a fân proaspăt cosit. În vatră, focul trosnea, sfârâia, scuipa scântei. Era frumos! Lângă cămin, într-un vechi coș pârlit de flăcări, își avea cuibul o pisică cu puii ei. Am impresia că mi-a zâmbit, ochii îi luceau în întuneric. Era mult prea frumos!

Afară, vântul sufla cu toată puterea, ploaia cădea în rafale, iar câinii satului, care simțiseră un miros străin, al meu, lătrau cât îi țineau bojocii. Știam, îmi aminteam: dacă

erau câinii câinilor noștri de odinioară, nu se vor opri înainte de răsăritul soarelui, nu înainte de a vedea caprele ieșind și alergând vesele către adâncul văii, spre uedul în creștere. Brusc, m-am simțit fericit. Toate lucrurile astea sunt atât de nevinovate, veșnice cât îți poftește inima, încât uiți totul, toate necazurile, și pe ale tale, și pe ale lumii.

În noaptea aceea am dormit ca un copil. Nu mi se mai întâmplase de-o grămadă de vreme.

Note

40. Ministerul francez al Cooperării a fost creat de generalul de Gaulle în 1959 cu scopul de a contribui la dezvoltarea fostelor colonii devenite state independente, precum Algeria. Desființat în 1999, a fost integrat în Ministerul de Externe.

41. Un *șahid* („martor“, „spectator“) este un martir pentru islam, un mărturisitor al credinței musulmane. În comparație cu echivalentul său creștin (de om ucis pentru că a refuzat să-și renege credința), termenul de *șahid* este utilizat pentru a-i desemna pe cei căzuți în *jihad*, războiul sfânt.

Jurnalul lui Malrich

16 decembrie 1996

Ziua a fost istovitoare. A trebuit să îndur tot ce îndurase Rachel, am trecut din casă în casă, am băut cafea după cafea, am bălmăjit tot ce știam, iar la sfârșit, în parte ca să scap de programul sufocant, în parte pentru că reculegerea nu așteaptă, nu poți s-o faci în amurg, Mimed m-a dus la cimitir. Soarele, care reapăruse la prima oră a zilei, începea să apună, înconjurat de nori negri, dar încă vizibil, iar vântul se oprise. Aerul era exact atât cât trebuie de rece, pișca plămânii ca și cum am fi fost la acupunctură.

Iată deci și careul martirilor unde se odihneau ai mei. Crescuse iarba, varul de pe pietre dispăruse, iar pietrele erau înecate în noroi. Martirii erau niște morți ca toți morții, nu-i despărțea nimic de ceilalți, spațiul lor devenise una cu cel al morților de moarte bună. Sau poate, mai drept, morții de moarte bună se apropiaseră de cei executați pentru a le împărtăși suferința. Curând, vor fi una și-aceeași țărână. Mica stelă plasată de administrație nu se mai vedea, defuncții erau supuși aceleiași legi, aceea a timpului care le șterge pe toate.

Mimed s-a îndepărtat și m-a lăsat singur. În colțul lui, spunea rugăciuni, iar eu, în al meu, în fața mormintelor mele, încercam să mă reculeg în tăcere, să mă gândesc la zilele fericite ale copilăriei petrecute alături de tata și mama. Nu reușeam, dar îmi spuneam că nu va trece mult și voi ceda farmecelor meditației așa cum și Rachel fusese cât pe ce să pățească, ajungând să filozofeze ca o întreagă adunare de imami. Dintr-odată, mi s-a făcut rău. Îngrozitor de rău. O durere mi-a spintecat măruntaiele. Tot ceea ce până atunci fusese îndepărtat, ajungându-mi cu întârziere la cunoștință prin parcurgerea jurnalului lui Rachel, tot ceea ce interiorizasem, refulasem, relativizasem se afla acum înaintea mea, în fața ochilor mei, mormintele părinților, al tatei, al mamei și ale celorlalți, vecinii noștri, prietenii noștri, tovarășii mei din copilărie, și cele ale unor puști pe care nu-i văzusem nici născându-se, nici crescând, și care fuseseră uciși ca niște câini nu se știe de cine. Simţeam că-mi crapă capul, am început să plâng cu sughițuri, să urlu, mi se împăienjeniseră ochii, am căzut în genunchi și mi-am izbit fruntea de pământ. Mult prea nedrept era totul, mult prea misterios, mult prea multe lucruri erau ținute sub tăcere, iar impunitatea domnea, intangibilă, de jur împrejur, învârtind cuțitul în rană. Nu știam ce să fac. Și dintr-odată m-a apucat nebunia, îmi venea să distrug totul, spumegam de ură, îmi era ciudă pe mine, pe întregul pământ, pe Rachel, pe țara asta, pe oamenii ăștia sărmani. Lucrurile n-ar fi trebuit

să stea așa, îi uram că își duceau viața tăcând, că întrețineau această tăcere cu orice preț, ca pe un foc sfânt, ca pe un zid de apărare pe care nu încetau să-l consolideze împotriva lor înșile, purtându-se ca și cum adevărul, viața ar fi fost niște lucruri care trebuie ascunse, ținute sub tăcere, lăsându-și copiii să crească în minciună, în prefăcătorie, în ignoranță, în uitare. Plătesc prețul acestei situații de fapt. Tata nu ne-a spus nimic, la rândul lui, Rachel nu mi-a spus nimic, autoritățile, nici ele, nu ne-au oferit nici o informație, ne-au distrus voința. Și iată-ne descoperiți, nevoiași și fragili, gata deja de toate concesiile, de toate tăcerile, de toate lașitățile. Suntem niște morți, bieții de noi, niște oi, niște deportați. Îmi era ciudă pe tatăl meu care făcuse din noi niște paria. Îmi era ciudă pe Dumnezeu, care a vrut ca lucrurile să fie astfel, el, care se revarsă în voie prin universul său, invizibil și liniștit, fără să ne audă strigătele și fără să ne răspundă vreodată la rugăciunile noastre. Dar nu-mi pasă de el, adevărul lui nu este și al nostru, iar adevărul nostru nu este și al lui. Nu e de-al nostru. Iată de ce vreau, de ce îmi doresc ca jurnalul meu să ajungă citit în întreaga lume, la oameni ca mine, ca noi. Nu am nimic de ascuns, nu vreau să ascund nimic, vreau să fiu văzut așa cum sunt, să se știe cine sunt și de unde vin. M-am ridicat și am urlat cu brațele în aer: Sunt Malrich, fiul ofițerului SS Hans Schiller, vinovat de exterminare, port în mine cea mai mare crimă a lumii, sunt depozitarul ei și mi-e rușine, mi-e frică, vreau să mor! Vă implor să mă ajutați, nu mi s-a spus nimic, totul a căzut pe umerii mei și nu știu de ce. Fratele meu s-a sinucis, părinții mei și vecinii noștri au fost asasinați și nu știu nici de ce, nici de cine, sunt singur, singur ca nimeni altul pe lume! Și atunci m-a cuprins adevărata furie, furia cea neagră, nu avem dreptul să ne văicărim, singura adevărată e răzbunarea, *Nakam*, îi uram pe islamiști, pe câinii ăștia, pe naziștii ăștia, voiam să-i căsăpesc pe toți, până la ultimul, cu nevestele, copiii, nepoții și părinții lor, voiam să le distrug casele, moscheile, pivnițele, rețelele aflate în conservare, să-i vânez până pe lumea cealaltă, iar acolo să-i zdrobesc în fața lui Dumnezeu însuși, a acelui Dumnezeu ai cărui adepți privilegiați se laudă că sunt. Și voiam să le sărbătoresc moartea ca într-un fel de 14 Iulie, pentru a ne saluta renașterea. De ce sunt așa cum sunt, Doamne? De ce i-ai făcut astfel? Cine poate să-i salveze? Cine le va salva femeile și copiii? Iar pe noi cine ne va salva de ei?

Tremuram, am căzut la pământ și m-am rostogolit prin noroi. Voiam să mor, să mor, să mor. Urlam din toţi rărunchii.

Mohamed a venit, m-a prins pe după umeri și m-a dus în sat așa cum călăuzești un orb. Neînțelegând franceza, crezuse că strigătele mele erau o revoltă împotriva lui Allah, repeta pe un ton de dojană: E *mektoub*, Malek, e *mektoub*, așa era scris, trebuie să acceptăm. Atunci mi-a venit să-l omor și pe el, m-am îndepărtat și i-am spus: *Mektoub*, *mektoub*, el ne-a făcut să fim așa, niște fricoși și niște lași care se lasă înjunghiați de parcă-ar fi oi? Mi-a părut imediat rău, mi-era rușine, întreaga zi dinainte agenții speciali de la aeroport ne trataseră ca pe niște câini, ca pe niște deportați, eram terorizați, înfometați, rebegiți, uzi ca niște cârpe de șters pe jos, ne luaseră valizele, actele, identitatea, ne otrăviseră cu gazele lor de eșapament și ne lăsaseră în beznă, în hangarul acela sordid, fără o vorbă, fără o privire, și nimeni, nici eu, nici ceilalți, nu reacționase, nu ceruse, nu pretinsese să ne fie citite drepturile cu glas tare înainte de a fi săltați. Fiecare își spunea în sinea lui: Asta e, nu putem face nimic. Și toți, în tăcere, răsuflând deja ușurați, am văzut

cum tovarășii noștri de drum erau urcați la loc în camion și duși nu se știe unde. I-am spus sughițând: Mimed, nu *mektoub*, ci noi suntem problema.

Aveam nevoie să fiu singur. Pentru totdeauna.

M-am dus în casa părinților mei. Era casa mea acum, eram ultimul din familia Schiller. Mirosea a loc părăsit și a mucegai. Am aerisit și am făcut un foc mare în vatră. Apoi mi-am schimbat hainele, mi-am pus burnusul alb și m-am așezat pe băncuța mamei; și am început să scriu tot ce-mi trecea prin cap.

Aveam nevoie să fiu mulțumit și nepăsător o oră sau două, ca să-mi încarc bateriile, ca să nu-nnebunesc. Am scris ce-mi trecea prin minte, lucruri mărunte, viața de zi cu zi. Am spus că mătușa Sakina și unchiul Ali s-ar simți mai bine aici, la Aïn Deb. Aerul e sănătos și domnește o liniște odihnitoare. Acolo, în cartier, sunt prizonieri, sus, în turnul 13, la etajul X, nu ies niciodată în afara cumpărăturilor, pe care mătușa Sakina le face împreună cu vecina ei de palier, bătrâna Maïmouna, mereu la aceeași oră, mereu aceleași produse, paste, orez, sos de tomate la cutie și o baghetă de pâine cât mai albă. Aici, întreaga vale ar fi a lor și ar avea vecini care se ajută unii pe alții și care nu-și pierd vremea cu hârțogăria și cu zgomotele orașului. Ar avea găini și câteva capre, iar restul ar veni de la sine. Anii trec, te obișnuiești, urmezi mersul anotimpurilor și într-o zi mori fără ca asta să provoace o dramă, dar și fără a trece neobservat. Iar cimitirul se află alături, este una și-aceeași familie, îi regăsești pe ai tăi și îți continui viața alături de ei pe lumea cealaltă.

M-am gândit la prietenii mei și mi-am spus că la întoarcere le voi spune totul, tot ce le-am ascuns, au trăit de-ajuns în tăcere și ignoranță. Poate că e prea târziu și vor suferi mult aflând totul, dar poate că vor privi, de asemenea, viața cu speranță, cu o adevărată speranță, din aceea care îți dă aripi și pofta să te folosești de ele. Și eu aveam nevoie de asta, să trăiesc și să-mi placă să aștept ziua de mâine.

M-am gândit la cartier și mi-am spus că am putea să-l schimbăm. E simplu, nu e nevoie de multe, e de-ajuns să vorbim unii cu alții și să le spunem totul copiilor. Restul va veni de la sine, și mizeria va fugi mâncând pământul, nemaiavând de ce să se prindă. Administrația va fi obligată să ne asculte, va vedea în ochii noștri cât de bine știm ce vrem, adevăr și respect. Islamiștii nu vor mai îndrăzni să se-apropie de noi, se vor căra singuri, cu capul plecat, cu coada între picioare, cu barba în bernă. Dracul îi va lua acasă la el, îi va mânca, și gata. Vom întoarce pagina și vom face o petrecere trăsnet.

M-am gândit la Rachel și m-am jurat să merg la mormântul lui și să-i spun totul, să-i spun că știu totul, și că grație jurnalului nostru întreaga lume va ști cine suntem și ce-am îndurat. Nu va mai trebui să ne-ascundem, să roșim, să mințim.

În noaptea aceea nu am dormit, am petrecut-o pe toată stând de vorbă cu părinții mei așa cum făceam odinioară, cu Rachel așa cum nu am făcut niciodată, cu prietenii mei așa cum vom face curând. Era ca și cum aș fi fost deja fericit.

Notă cu privire la organizarea capitolelor următoare și la alegerea cronicilor lui Rachel. Această dispunere mi-a fost sugerată de doamna Dominique G.H.

Călătoria lui Rachel la Istanbul și Cairo a avut loc în cursul lunii martie 1996, ulterior deci îndelungatelor lui căutări prin Germania, Austria și Polonia. Aceasta a început, așa cum am putut citi într-un capitol anterior, la Frankfurt, în iunie 1995, și s-a încheiat la Auschwitz, în februarie 1996. Demersul e logic, cu excepția unui singur punct, esențial însă. Rachel a urmărit cât mai îndeaproape traiectoria tatălui nostru așa cum reiese ea din livretul său militar: începe la Frankfurt, continuă prin diferite lagăre din Germania și Austria, și se încheie în Polonia, la Lublin-Majdanek, nu la Auschwitz. În livret apar și alte repartizări, în Franța și Belgia, dar Rachel considerase că nu aveau legătură cu exterminarea, erau niște misiuni de scurtă durată, probabil cu caracter pur științific, efectuate în niște locuri, Paris, Rocroi, Gand și altele, în care Reich-ul nu avea lagăre. Tata era specialist în chimie industrială şi în această calitate a putut fi solicitat într-o uzină, într-un centru de formare sau într-un laborator al Reich-ului. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, Rachel a lăsat Auschwitz-ul la urma periplului său, deși tatăl nostru trecuse pe-acolo la jumătatea carierei lui. S-o fi făcut oare pentru că Auschwitz-ul este emblematic pentru exterminarea evreilor în ochii opiniei publice? Nu cred, Rachel era bine documentat, știa că oroarea fusese aceeași în toate lagărele și, oricum, așa cum spune el însuși în jurnal, deportații erau plimbați neîncetat dintr-un *stalag* în altul în funcție de nevoi, ceea ce nu îndurau în unul îndurau în altul. Cert e că această vizită, mai mult decât celelalte, l-a tulburat într-un mod inimaginabil. Sunt convins că tocmai atunci, într-un moment, așa cum se va vedea, foarte precis, s-a hotărât el să-și pună capăt zilelor, să se gazeze mai bine zis, imediat ce se va întoarce la Paris. Poate că ideea îi venise înainte, încă de la început, la Aïn Deb, Uelzen, Frankfurt sau în altă parte, la Buchenwald, Dachau, sau în timpul îndelungatei sale solitudini de-acasă, după concediere și plecarea lui Ophélie. Auschwitz-ul nu va fi fost decât revelatorul, declanșatorul. Dar poate că tocmai scena aceea ciudată, care îl impresionase atât de puternic la Auschwitz și pe care o povestește atât de stăruitor, este cea care l-a împins să ia această decizie.

Potrivit livretului său, în momentul înfrângerii naziste, tata se găsea la Lublin-Majdanek. Trupele sovietice intraseră în Polonia și, ca un tăvălug, se îndreptau spre Berlin. După aceea, i se pierde orice urmă. S-a întors în Germania împreună cu prietenii săi pentru a apăra ultimul bastion, a fugit în Austria, s-a ascuns în Polonia? Rachel nu știe. Deruta cuprinsese atât de adânc rândurile naziste și confuzia era atât de mare în Europa, încât orice ipoteză se poate susține. Singurul fapt cert este că la un moment dat, în Polonia sau în Germania, s-a stabilit un contact cu Unitatea 92 și că, în felul acesta, a putut să ajungă în Turcia și, mai târziu, în Egipt.

Mi-am îngăduit câteva libertăți în ceea ce privește organizarea capitolelor și alegerea cronicilor lui Rachel. Am plasat în capitolul următor textul său despre Istanbul și Cairo, iar din lungul său periplu german și polonez prin lagăre nu am păstrat decât textul despre Auschwitz, care va putea fi citit într-un capitol situat ceva mai departe. Jurnalul nostru ar fi fost mult prea lung și mult prea îngrozitor la lectură dacă aș fi păstrat toate cronicile. Cândva, voi face din ele o carte, dar nu știu câtă lume ar putea s-o citească până la capăt.

În această călătorie în inima ororii, Rachel a scris sute de pagini pline de informații tehnice extrem de precise despre *stalag*-uri și de povești pe cât de incredibile, pe atât de răscolitoare, culese de peste tot, povestite fie de către ghizii care însoțesc vizitele în lagăre, fie de către foști deportați pe care i-a întâlnit într-un lagăr sau altul, veniți în pelerinaj. Contactul cu acești supraviețuitori a fost extrem de dureros pentru el. A scris pagini sfâșietoare. Îi aborda dându-se fie cercetător, fie ruda unui deportat. Îi făcea să vorbească și îi încuraja să ofere detalii cât mai precise, cât mai intime despre ce le fusese dat să trăiască. Confrunta și verifica, de asemenea, numele.

Deși cunoștea foarte bine toate aceste lucruri, vânase fiecare detaliu din absolut toate domeniile și își întocmise despre absolut tot niște fișe, trebuie să spun, deseori ilizibile, e vorba de niște fișe de lectură pline de formule, simboluri, schițe, citate: alimentația deportaților, atelierele, serviciile sanitare, centrele de triere a hainelor, clinicile experimentale, modul de funcționare a faimoaselor *comisii* de selecție, piața neagră, comportamentul abject al membrilor SS aflați permanent în căutarea unei bijuterii ascunse, a unei Nadia drăguțe, e unei sticle bune, a unor blănuri frumoase, a unor altercații cu vărsare de sânge pe care să le încurajeze, ceremoniile militare, comemorările civile și religioase, marile inspecții ale marilor și micilor *Bonzen*, bordelurile pentru *kapo*, haremurile ofițerilor. Își știa cărțile pe de rost, dar voia să audă toate lucrurile acestea chiar din gura celor care trăiseră *Lager*-ul din interior, care uitaseră că există o lume afară, o lume în care oamenii își văd de viață, dansează, citesc, învață, iubesc, cumpără flori, își cresc copiii și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate aceste daruri. Era stânjenitor, recunoștea asta, proceda însă cu mult tact, punea întrebări doar atunci când omul simțea nevoia să vorbească și tăcea, privind înainte și dând din cap, atunci când, brusc, pe om îl înăbușea plânsul. Cu un aer aparent indiferent, îi întreba dacă își aduceau aminte de călăii lor, cum îi chema, ce grade aveau, dacă aveau vicii sau dacă se purtau mai dur decât le impunea regulamentul și dacă erau și unii care să fi dat dovadă de omenie. Întotdeauna, aducea discuția spre camerele de gazare, *Sonderkommandos*, *Einsatzgruppen* și soldații care încadrau coloanele de condamnați cărora le venise rândul să *facă duș*, și spre acel om discret, chimistul *stalag*-ului, care pregătea dozele de Zyklon B, întrebându-i dacă nu cumva le trecea prin minte vreun nume. Nu înceta să se învinovățească, repeta neîncetat: Omul acesta îl cunoaște pe tatăl meu, nu l-a uitat, nu-l va uita niciodată, trebuie să i-o spun, este la fel de mult adevărul său pe cât este și-al meu: Domnule, trebuie să vă spun, sunt fiul lui Hans Schiller. Cred însă că n-a spus-o nimănui, niciodată, în orice caz, în jurnalul său nu apare nici o mențiune în acest sens. N-ar fi fost bine s-o facă, nu e bine să faci să crească durerea.

Plecând de la Dachau, Rachel își jurase că va merge într-o bună zi la Ierusalim să se reculeagă la Yad Vashem, Memorialul Holocaustului. A scris: „Victimele se găsesc în

stalag-uri, pulberea lor, cenușa lor se află pentru totdeauna pe pământ german și polonez, acolo trebuie să mă duc să le cer iertare, în fața camerelor de gazare, în fața acelor *Krema*, acolo unde tatăl meu le-a luat viața. La Yad Vashem însă, în dreptul fiecărei victime voi putea pune un nume, este important să pronunți numele celor care niciodată nu fuseseră pentru tatăl meu decât niște purtători de stea galbenă și niște numere matricole tatuate în carne“.

N-a ajuns la Ierusalim, la Yad Vashem. Dacă într-o bună zi mijloacele îmi vor permite, mă voi duce pentru el. Și pentru mine. Și voi citi toate numele cu glas tare, și fiecăruia în parte îi voi cere iertare în numele tatălui meu.

M-am gândit la părinții mei cărora le-au fost furate numele și care au fost îngropați sub niște nume trucate. E bine, e rău, nu știu. Rachel a făcut din asta un punct esențial, care după mine e secundar. Pe mormântul mamei apare numele ei de fată, Aïcha Majdali, ca și cum ar fi murit nemăritată, fără copii, ca o femeie spurcată pe care nu ar fi vrut-o nimeni, iar pe mormântul său tata nu are nume, doar prenumele și porecla: Hassan Hans, zis Si Mourad, ca și cum ar fi fost un bastard, născut dintr-un tată necunoscut. Nu știu cum să privesc lucrurile astea, așa a fost scrisă istoria. Pentru întregul sat, Hassan Hans, zis Si Mourad, e șeicul, mujahedinul, omul curajos, *chahid*-ul, iar Aïcha este fiica tatălui ei, venerabilul șeic Majdali. Cred că în fața unui mormânt pe care ar fi stat scris *Hans Schiller* aș fi avut rețineri așa cum ți se poate întâmpla să ai în fața a ceva ce nu înțelegi. Îmi pun totuși unele întrebări: cunoșteau autoritățile trecutul tatei? Probabil că pe vremea mișcării de rezistență și în momentul cuceririi independenței da, dar de-atunci multă apă a curs pe sub poduri, aș putea să jur că micii *Bonzen* de azi nu știu nimic, au fost crescuți în cultul minciunii și în disciplina uitării. Într-un regim ca acesta, ai certitudini sau măcar vechi consemne vagi, cât se poate de convenabile însă pentru a te descurca foarte bine în viață. Pentru ei, Aïn Deb este satul neamțului, iar pe neamțul acesta îl cheamă Hassan Hans, zis Si Mourad. Dar locuitorii satului? Aceștia știu? Își ascund ceea ce știu? Tata a fost unul de-al lor treizeci de ani pe muchie, să nu le fi povestit niciodată nimic, să nu-i fi pus ei niciodată vreo întrebare, să se fi înțeles ei reciproc, să fi evitat ei în mod tacit să-și vorbească? Sunt oameni cumsecade, ospitalitatea e pentru ei o datorie sacră, celui care îți bate la ușă nu-i pui nici o întrebare, îl servești și, dacă vrea să rămână, îi dai de nevastă fata cea mai nobilă și îl transformi într-un membru al familiei. Or fi auzit ei oare măcar vorbindu-se despre exterminarea evreilor de către naziști? Sau, așa cum eram și eu, ignoră absolut totul, neștiind decât ce le spusese imamul? Dar și acesta, papagalul acesta de minaret, ce poate el să știe? Nu cred că autoritățile predau astfel de lucruri la școală, copiii ar putea fi impresionați, ar putea începe să simtă simpatie pentru evrei, și, de aici, să perceapă anumite realități. Cred, mai curând, că îi învață pe copii să-i urască pe evrei, păstrându-se închiși la minte să nu intre nici o lumină. Îmi aduc aminte că pe vremea când făceam parte din Tineretul FLN, *Flnjugend*, cum le spunea Rachel, nu se făcea economie în privința acestui subiect, instructorii nu aveau decât cuvântul ăsta în gură, *Lihoudi*, jegosul de evreu, scuipând pe jos în timp ce rosteau formula ritualică pentru clătitul gurii: Allah să-l blesteme și să curețe pământul de el! Lucrurile, probabil, se vor fi schimbat totuși, cred că acum sunt mai voalate și diluate cu apă de trandafiri. Algeria face parte din ONU, e supusă unor obligații de formă, dacă nu și de fond, cu care toți *Bonzen* se

acomodează foarte bine. Țara e zăvorâtă ca un seif, iar mobilul este același: cu cât oamenii sunt mai săraci, mai rasiști și mai plini de mânie, cu atât sunt mai ușor de condus. Rachel a scris: „Nu cu oameni luminați se comit masacre, este nevoie de ură, de orbire și de receptivitate la demagogie. Întotdeauna, atunci când apar, statele se clădesc cu nebuni și cu asasini. Aceștia îi ucid pe cei buni, îi izgonesc pe eroi, întemnițează poporul și se proclamă eliberatori“. Până la urmă, cred că nimeni, în sat, nu știe. Într-o bună zi, când va fi din nou pace, mă voi întoarce la Aïn Deb împreună cu mătușa Sakina și îi voi povesti despre Hans Schiller lui Mohamed, fiul cizmarului, lui revenindu-i sarcina de a spune totul întregului sat. Se va pricepe mai bine ca mine să le vorbească. Iar ei vor înnebuni, vor refuza să creadă, se vor certa, mă vor blestema, dar adevărul e adevăr, trebuie aflat. Își va croi drum în mintea copiilor.

Călătoria lui Rachel la Istanbul și Cairo nu avea motive valabile, el știa totul despre filierele care le-au permis ofițerilor naziști să se exfiltreze și să scape de urmărire judiciară. La Istanbul, pur și simplu nu a ieșit din camera de hotel. A stat o zi, întins pe pat, visând în fața ferestrei, scriind, iar a doua zi a luat avionul de Cairo. Acolo, voia să înțeleagă cum ajunsese tata, după puciul militar împotriva monarhiei, să încapă pe mâinile Mukhabarat-ului[42], serviciul secret al lui Nasser[43], și de acolo să fie trimis în rezistența clandestină algeriană ca instructor sau însărcinat cu nu se știe ce misiune. Dar cine poate să cunoască astfel de lucruri, serviciile secrete sunt secrete și ceea ce fac e secret. La Cairo, a făcut un lucru care m-a amuzat și care mi-a demonstrat cât de mult se adâncise în nebunie. Cred că aceste ocoluri prin Turcia și Egipt nu aveau nici un scop, își umplea timpul, se destindea după scufundarea în abis, își găsea de lucru așteptând momentul să moară. Alesese cu foarte mare precizie momentul: 24 aprilie 1996, ora 23.00. La 24 aprilie 1994, în jurul orei 23.00, avusese loc masacrul de la Aïn Deb. Tata, mama și vecinii noștri îi căzuseră victime, dar acesta era și momentul în care Hans Schiller, ofițerul SS, exterminatorul, uzurpatorul, își încheiase viața, ducându-și secretul cu el în mormânt. Pentru Rachel, nu se făcuse dreptate. Purtase această povară până la sfârșit, iar acum era rândul meu să o port.

Note

42. *Gihaz El Mukhabarat El ‘Amma* este un serviciu egiptean de informații înființat în 1954 de președintele Gamal Abder Nasser.

43. Gamal Abder Nasser (1918–1970) a fost, din 1956 până în 1970, președintele Republicii Arabe Egipt. Militar de carieră, a participat la înlăturarea monarhiei, instaurând o politică socialistă și panarabă extrem de influentă (nasserism).

Jurnalul lui Rachel

Istanbul, 9 martie 1996

Nici o ființă nu mă enervează mai mult ca un turc! Pătruns de faima sa de persoană tare de cap, se consideră obligat s-o dovedească tot timpul. E de-ajuns să-l vezi cum păşeşte, ai zice că se duce să dărâme cine ştie ce zid cu lovituri de baros sau să potolească un berbec în călduri. În general, m-am săturat de popoarele astea care ţin cu tot dinadinsul să fie la înălţimea renumelui pe care şi l-au dobândit. Italianul se arată exuberant şi insistă să nu i se pretindă nimic, spaniolul se dă cocoş doar pentru că e întrebat ce mai face soră-sa, polonezul mai trage obligatoriu o dușcă atunci când i se spune să se oprească, arabul se cabrează şi trage sabia exact atunci când îl feliciți pentru sobrietatea lui legendară, ca să nu mai vorbim de englez, care îşi arborează flegma exact atunci când i se atrage atenţia că i-au luat foc hainele. Algerienii, eu însumi fiind pe jumătate unul dintre ei, mă indispun cu felul în care pozează în regi ai ospitalităţii, când şi-au transformat ţara în cea mai neprimitoare din lume, iar administraţia, în cea mai respingătoare care există sub soarele Diavolului. Cât despre noi, francezii, nici să nu mai vorbim, suntem toate în acelaşi timp. E latura noastră universalistă, dacă pot spune aşa. În străinătate, atunci când bieţii oameni spun „francezi“, ştiu foarte bine cu ce se mănâncă chestia asta, compatrioţii noştri care-au trecut pe acolo înaintea noastră le-au lăsat toate motivele pentru a-şi stoarce creierii o veşnicie ca să măsoare enormitatea pretenţiilor noastre. Ar trebui desenată o hartă a reputaţiilor naţionale care să fie oferită odată cu ghidurile turistice, călătorul modest ar şti unde să se ducă şi ce subiecte să ocolească. Acestor popoare renumite ar trebui să li se spună că acesta nu e decât un renume, pot să scape de el şi să trăiască în linişte. Când dispare faima, dispar şi balivernele, vezi-ţi de viaţa ta, iată o regulă care ar trebui transmisă tuturor.

În concluzie, încă de la sosirea la aeroport şi până la hotelul Bosfor, pripăşit pe o străduţă în pantă la umbra Marii Moschei, toţi mamamuşii[44] pe care i-am întâlnit s-au uitat la mine chiorâş. Nici măcar unul nu mi-a adresat vreun „*Merhaba, Salam*“, şi cu atât mai puţin vreun „*Günaydin*“, „*Iyi günler*“ sau „*Güle güle*“[45], cu care se gratulează copios între ei. Provocam, ce-i drept, spaimă şi scârbă cu faţa mea cadaverică şi cu privirea mea de halucinat. Eram un mort, un mort care văzuse prea multe. Poliţistul de la aeroport s-a uitat la mine ca la un traficant de droguri care îi căzuse în plasă, un şofer de taxi a refuzat să mă ia pretextând că sunt un bolnav periculos, iar hotelierul a ezitat atât de mult să-mi

răspundă, încât am crezut că avea să mă prindă de gât și să cheme başbuzucul.

Adevărul e însă altul. Mă uitasem la ei de sus, Turcia era pentru mine țara care, în felul ei, neutră din punct de vedere politic, a cauționat Holocaustul. A încheiat un tratat de prietenie cu Reich-ul, a fost apropiată de Axă, le-a oferit o portiță de scăpare ofițerilor naziști și are în propria ei istorie un genocid cu atât mai greu de trecut cu vederea cu cât manifestă îngrozitoarea nerușinare de a nu-l recunoaște. De ce nu ia exemplu de la Germania, a cărei crimă e de departe cea mai mare din toate timpurile? Dar sunt eu oare în postura de a ridica piatra, tocmai eu, care mă întreb până la demență de ce tatăl meu nu și-a asumat-o pe-a lui?

Îmi place mult Turcia, este o țară frumoasă, are un aer curat. Fosta mea multinațională are acolo o uzină de montaj în parteneriat cu un mare grup turcesc. Veneam des aici. Ştiu câte ceva despre bucătăria turcească. Ca și despre toate acele intrigi mărunte cu care se desfată la nesfârșit, așezați cum sunt cu fundul în două luntri, sau între două divane, aș spune, cel occidental și cel oriental, luând și de la unul, și de la celălalt cu un aer atât de misterios, încât poți fi sigur că triumfă în ambele părți. Trebuie să spun că mă enervează cu felul lor de a fi laici ziua și tenebroși noaptea, când tu stai în fața lor dintr-o bucată, transparent ca aerul. Mâine voi lua avionul spre Cairo. Aerul nu e la fel de curat, dar acolo, atât cât mi-a fost dat să constat în numeroasele mele călătorii de afaceri, oamenii își țin ambele picioare în același papuc.

De la fereastra mea, priveam dând din cap această lume ambiguă. La un moment dat, nu știu de ce, pentru că am zărit un tânăr european urmându-l discret pe un bătrân otoman în niște șalvari rupți, dar voinic ca un cal, și pentru că i-am văzut pe amândoi dispărând în grabă pe o ulicioară întunecată, am intrat automat în pielea tatei. Mi-am făcut din asta un mijloc de a-l cunoaște mai bine, pătrund în gândurile lui, îl urmez peste tot, pas cu pas, de-a lungul înfiorătorului și dezolantului drum pe care l-a străbătut. Sunt în același timp Mr. Hyde și Dr. Jekyll. Mă vedeam, după o nemaipomenită cavalcadă prin Polonia, Slovacia, Ungaria, România și peninsula balcanică cuprinsă de flăcări, mai curând noaptea decât ziua, străbătând mai degrabă câmpii și păduri decât orașe, ajungând în Bulgaria, aflată sub controlul bolșevicilor, și de acolo intrând în mare taină în Istanbul, unde eram preluat de niște călăuze clandestine turcești care urmau să mă treacă granița. Circulaseră zvonuri, care ajunseseră în *stalag*-uri în momentul în care începea marea lichidare de stocuri dinainte de marea închidere, marcată la Auschwitz de înfiorătoarea Noapte a Țiganilor[46] și în toate lagărele de masacrarea tuturor acelor *Sonderkommandos*, că avuseseră loc tratative secrete între *Reichssicherheitshauptamt*, securitatea militară germană, răspunzătoare de soarta Wehrmacht-ului, a Waffen SS-ului și a Gestapo-ului, și serviciile secrete turcești, în vederea încheierii unui acord care să le permită filierelor de exfiltrare a ofițerilor germani să folosească teritoriul turcesc ca placă turnantă, cel puțin atâta timp cât confuzia ar continua să domnească în Europa. Era singura portiță de scăpare posibilă, toate țările europene erau ocupate fie de unii, fie de alții, iar vânătoarea de colaboraționiști și de criminali de război era în toi. Mulți bani au fost vărsați în conturi turcești din Elveția pentru salvarea elitei armatei germane. Mai târziu, în ’47, când va fi creată Rețeaua Odessa, vor fi deschise și alte căi, mai ales prin Elveția, Italia și Austria. Se terminase cu improvizația grăbită din primele zile, începea o nouă eră, aceea a businessului, se vorbea

de milioane de dolari, de comori ascunse, de colecţii de tablouri unice, de documente rarisime, de artefacte mitice valorând cât greutatea lor în diamante, de dosare ultrasecrete, se negocia cu state, cu organizaţii secrete de prim rang şi cu negociatori de prestigiu, se purtau nemaipomenite războaie subterane, erau reactivate ideologii cu puternică încărcătură explozivă. Deportatul, cu drama lui fără cap şi coadă, fusese dat uitării, de parcă intraserăm deja în următorul război mondial. Cererea nu înceta să crească, toţi voiau să aibă neamţul lor, expertul lor în rachete, în carburanţi solizi, în arme chimice şi atomice, în medicină şi geniu militar, în organizare militaro-industrială, în criptare şi decriptare, în propagandă, în opere de artă, în managementul minorităţilor. Cine nu şi-a făcut cumpărăturile prin Odessa? Mă vedeam, asemenea acelui european furişându-se în căutarea cine ştie cărei aventuri de nemărturisit, luând-o pe străduţele din medina[47] şi pierzându-mi urma într-un caravanserai dubios. Iar acolo, aşteptând, aşa cum fac acum în acest hotel pricăjit, petrecându-mi zilele spionând împrejurimile printr-o musarabie[48] căzută într-o rână, dând din cap. Mă vedeam tresărind la cel mai mic zgomot, ascultând BBC-ul, care anunţa triumfător sfârşitul lumii, sfârşitul lumii noastre, bombardarea oraşelor noastre, unele după altele, trupele aliate şi cele ruseşti disputându-şi Reich-ul şi iubitul nostru Berlin, arestarea înalţilor noştri demnitari, sinuciderea Führer-ului nostru, predarea, pe divizii întregi, a minunatei noastre armate, populaţia înfometată rătăcind pe străzile noastre devastate. Mă gândeam la Uelzen şi-mi auzeam părinţii gemând sub dărâmături. Mă vedeam deprimat, cu capul în mâini, ezitând între sinucidere, continuarea luptei şi fugă.

După care, într-o dimineaţă în zori, a venit cineva să-mi spună că drumul era liber, că trebuia să mă grăbesc şi să nu vorbesc în germană. Am fost îmbrăcat turceşte, mi s-au dat acte false şi, poate, mi-a fost transmis un mesaj din partea binefăcătorului meu de departe, faimosul Jean 92, după care am fost împins într-un camion de pe vremea Primului Război Mondial. Se mai aflau în el şi alţi ofiţeri germani? De ce nu, mai mult ca sigur, erau mii care încercau să-şi salveze pielea. În ciuda urletelor şi a ameninţărilor, am refuzat să mă desprind de sacoşa mea, conţinea ceea ce nici un ofiţer al Reich-ului nu ar putea să abandoneze vreodată, livretul militar şi decoraţiile. Şi, apoi, războiul nici nu se încheiase, putea s-o apuce oricând pe alte căi, pe aceea a rezistenţei, a clandestinităţii; când planifici victoria, trebuie să prevezi şi înfrângerea, statul-major elaborase fără doar şi poate planuri şi pentru eventualitatea unei astfel de ipoteze. E tocmai ceea ce izbutiseră să facă francezii după înfrângerea lor, când, fără a fi deloc cei mai buni strategi din lume, reuşiseră să se relanseze de la Londra şi din Alger. Drumul a fost lung şi anevoios, întrerupt de alarme, iar într-o bună zi mi s-a şoptit la ureche că frontiera se afla dincolo de linia orizontului, unde mă aştepta o călăuză siriană. Egiptul era încă departe, dar Orientul era deja aici, cu soarele, deşerturile, caravanele, harababura şi incredibila lui amestecătură de culori. Aici nu ai putea să găseşti un ac într-un car cu fân. Anonimatul e garantat atunci când toată lumea poartă *djellaba* şi *keffieh*[49] pe cap. Egiptul se afla sub controlul Marii Britanii, dar situaţia era atât de complicată acolo şi confuzia atât de mare, încât îţi puteai permite să speri, totul era posibil, puteai să dispari şi să reapari după voie. Regele Faruk era, ca să spunem aşa, terminat, şi nimeni nu putea prevedea ce avea să urmeze. Nu existau decât zvonuri, zgomote cosmopolite care se neutralizau, se întrepătrundeau şi-şi dădeau reciproc

brânci într-o spirală infinită. Toți spionii din lume mișunau aici ca acasă, deghizați în diplomați zâmbitori, în arheologi preocupați, în negociatori avizi, în îndrăgostiți de islam, în turiști gregari, cu un ochi pe macarale și pe Canalul Suez și cu celălalt pe spionul din fața lor. Suntem în Orientul Mijlociu, unde din negura veacurilor nimic nu e limpede. Studiasem toate traseele posibile pentru a ajunge în Egipt și ajunsesem la concluzia că tatăl meu urmase calea terestră. Marea era drumul cel mai scurt, dar și cel mai periculos, marina americană și cea engleză erau peste tot, în stare de alertă permanentă, războiul se încheiase, dar cenușa mocnea încă, navele lor patrulau, inspectau, controlau, arestau tot ce mișca, Mediterana era inima mai multor lumi, răspântia tuturor traficurilor, cu opiu, țigări americane, alcool, arme, documente secrete, acte false, obiecte de artă, a negoțurilor de tot felul, inclusiv piraterie în schimbul pelerinilor din Europa și din Maghreb porniți spre Mecca, Nadjaf, Qom, Karbala, Ierusalim. Englezii erau porniți mai ales împotriva evreilor, pe care erau decișisă-i împiedice prin orice mijloace să ajungă în Palestina, unde voiau să-și întemeieze un stat în Galileea și în deșertul Negev, statul Israel, ceea ce i-ar fi înfuriat pe arabi, care deja se certau cu toată lumea, amenințând și visând la independență, uneltind cu comunismul, cu socialismul, cu panarabismul, cu fundamentalismul și cu acel caraghiozlâc, iudeo-creștin în plus, care este democrația, nereușindu-le până la urmă nimic, dat fiind că erau prea divizați, în același timp prea bogați pentru visurile lor și prea săraci pentru a și le spune în practică, fiind împinși, prin urmare, în brațele tentaculare ale Moscovei. Așa cum se întâmplă adesea, drumul cel mai lung este și cel mai puțin periculos. Am ajuns la concluzia că tatăl meu și călăuzele lui trecuseră prin Adana, Dörtyol și Hassa, în Turcia orientală, că intraseră în Siria prin Afrin, de unde ajunseseră la Alep și Damasc, apoi la Al Mafrak, în Iordania, și de aici la Amman și Ramm, în sudul regatului. După care nu-i mai rămăsese decât să traverseze golful Akaba, să debarce în Sinai și să-l străbată călare pe cămile pentru a ajunge până la Suez și Cairo, punctul final al călătoriei. O călătorie de mai multe mii de kilometri prin cel mai vechi și mai nemilos soare.

M-am întors epuizat din această călătorie, pe cât de lungă, pe atât de plictisitoare, prin toate aceste deșerturi ale Orientului. Am făcut un duș, m-am aruncat în pat și am adormit.

Note

---

44. În original, *mamamouchis*, v. Molière, *Burghezul gentilom*, actul IV, scena 5, traducere de Victor Eftimiu.

45. „Bună pace“ (în arabă), respectiv „Bună dimineața“, „O zi bună“ și „La revedere“ (în turcă).

46. În noaptea de 2 august 1944, cele 2 897 de persoane de etnie romă (femei, bătrâni și copii) rămase în viață din așa-numitul „Lagăr al țiganilor“ de la Auschwitz II-Birkenau au fost exterminate în camerele de gazare, în memoria lor data de 2 August devenind Ziua Memorială a Holocaustului Romilor (numit și „Holocaustul uitat“).

47. Ca toponim comun, *medina* (în arabă, „oraș“) desemnează cartierul vechi, istoric, arăbesc, al orașelor din Maghreb (care în Alger se numește *kasbah*).

48. O musarabie este un element arhitectural tipic arăbesc înrudit, în sens extins, cu

bovindoul, iar în sens restrâns, cu jaluzelele sau cu un grilaj, desemnând un tip de aerisire prin intermediul unei suprafețe fin traforate care filtrează discret atât aerul, cât și lumina.

49. Un *keffieh* sau *kéfié* este o țesătură folosită ca acoperământ tradițional pentru cap (mai ales pentru a feri fața de soare și de furtunile de nisip) de către țăranii arabi, palestinieni, asirieni, kurzi și de către beduini, devenit azi o emblemă a palestinienilor.

Jurnalul lui Rachel de la Cairo

10–13 aprilie 1996

Am mers deseori la Cairo pe vremea când eram comis-voiajor de multinațională. Iubeam la nebunie acest oraș, veneam aici așa cum te duci la întâlnire cu soarele și cu visul, grăbindu-mă să mă scald în adevărate mulțimi pestrițe, lăsându-mă furat de această atmosferă tumultuoasă pe care n-o poți întâlni decât în aceste țări din Sud care o iau vesel razna, precum Egiptul, legat cu dinții de trecut, departe însă de istoria lui multimilenară, deschis spre lume, dar doar prin mica lucarnă a turismului, odihnitor, dar numai prin monumentele lui funerare. Așa se întâmplă întotdeauna, ne atrage ce e ciudat și lăsăm în urmă, acasă, ce e corect, cuminte, așezat. Țara asta e un miracol, nu se menține decât grație deltei sale, deci prin grădinile ei sărăcăcioase de zarzavat și prin bătrânii ei felahi, care par coborâți dintr-un basorelief, ceea ce înseamnă cu adevărat foarte puțin. Dar cine spune agricultură spune automat irigații, iar la noi în multinațională asta însemna pompe, vane și mici servicii la cheie, plătibile în dolari. Înțelegeam lucrurile în felul acesta pentru că alt fel nu există, o piață are nevoie de negustori. Iar noi asta eram, și le cunoșteam mai bine decât își vor cunoaște vreodată ei înșiși nevoile și slăbiciunile nesfârșite, ca și dramele ca niște povești fără început și fără sfârșit. Este ceea ce se numește o analiză de piață, a market analysis, din care derivă o strategie de cucerire, a global marketing strategy. La unda verde dată de boși, ne-am năpustit asupra acestei sărmane țări ca niște vulturi, ca un blestem biblic. Până să apuce să ridice capul și să spună „Allahu Akbar“, era deja echipată până în dinți și îndatorată până la sfârșitul zilelor ei, nemaisperând să poată vedea vreodată apele miticului său fluviu vărsându-se calm în bătrâna sa mare așa cum făcuse vreme de mii de ani, însoțită de tânguirea sfâșietoare a cârmacilor micilor caice și de strigătul absurd al pescărușilor, și, uneori, sub anumite conjuncții favorabile, de gânguritul plin de grație al unui prunc bucălat gesticulând în leagănul lui de stuf purtat cu blândețe de apele sacre. Apele acestea erau acum captate, deturnate, colmatate, purificate, filtrate, canalizate, pompate, fertilizate, exploatate până la ultima picătură, și abia apoi vărsate la loc în bătrânul Nil traumatizat, care le purta spre punctul terminus, murdar și dezgustător. Pe scurt, se terminase cu legendarele revărsări ale Nilului, pe care toată lumea le aștepta așa cum pândești un gest al zeilor, sărbătorindu-le așa cum celebrezi Anul Nou. Pentru treizeci de dinari și un bacșiș de cinci la sută, izbutiserăm această performanță: să schimbăm cursul unei istorii vechi de când lumea. Ar trebui să-și aducă la zi hieroglifele!

După afaceri, baia de mulțime, comuniunea cu frații noștri întru umanitate din medina. Abia ieșiți din birourile cu aer condiționat, băteam cartierele sărace, cu-adevărat sărace, așa cum numai mizeria Sudului poate închipui. Rezistă doar printr-o minune, respiră doar prin bunăvoința divinității. Căutam străzile cele mai întortocheate, străduțele cele mai înguste, adevărata harababură a celor scăpați ca prin minune, adevăratul potop de culori, de zgomote, de mirosuri, surâsul haotic al săracilor, *massakinn*, nesecatele reclame sforăitoare ale negustorilor, cu acel atât de arhaic și de neașteptat mod al lor de a se arăta încrezători încât ar putea trage pe sfoară armate întregi de escroci internaționali, elanurile lirice ale sărăntocilor, asalturile haitelor de copii, *Bounaye*, *waled*, falsele altercații ale hoților din bazare, *sirakinn*, văicărelile crainicilor, ale acelor plângăcioși pântecoși care prosperă ca niște căpușe exploatând necazurile celor nevinovați, înjurăturile căruțașilor, chemările în ajutor ale cerșetorilor, acele *toulab* atât de patetice încât nu le aude nimeni, declamațiile onirice ale scribilor publici, ale căror urechi sunt atât de burdușite cu mărturisiri, încât l-ar face și pe un sfânt să roșească, iar dincolo de toate astea, atenți ca niște vulturi, căutam privirea egiptencei în tunica ei lipită pe trup și cu ciucuri multicolori pe frunte. Dacă soții lor se află prin preajmă, căutându-le, degeaba, nu sunt în stare să le țină în frâu, orice-ar spune privirile lor fulgerătoare și șuieratul bastoanelor lor din trestie. Dispun de infinite mijloace pentru a-i face pe acești potențiali asasini să le piardă urma. Și iată-le ieșind parcă dintr-un vis clandestin, obrăznicia întrupată într-un diavol, lunecând cu pas legănat, cu brațele în evantai, pieptul generos, zâmbetul strengăresc, iar între nas și frunte – doi ochi magici. Asta căutam noi prin intermediul lor: privirea cea vie a Sfinxului străpungând până dincolo de lumea de dincolo. E ceva la fel de fugitiv și de fermecător ca eternitatea din viața de zi cu zi, străfulgerare după străfulgerare, cu mult mai neliniștitoare însă decât blestemul unui faraon, fie el Tutankamon. În fiecare vedeam o Cleopatră reînviată, o *malika*[50] demnă de califi, o hurie dragă lui Allah, o prințesă din *O Mie și Una de Nopți*, o sirenă miraculoasă răsărită din universul tulburător al djinnilor. Între noi, care călătoriserăm mult și văzuserăm multe, ne spuneam că nimic nu incita mai puternic pe lume la nepăsare decât privirea scânteietoare a unei egiptence, hrănită cu *kohl*[51], luminată de cea mai veche taină a lumii.

Odată pelerinajul încheiat, și minusculul scarabeu din fildeș ori micuța mumie din argilă pentru Opélie la locul lor în bagaj, urma întoarcerea în tristețea țărilor noastre îndepărtate, terorizați de perspectiva revenirii la implacabila realitate a lumii moderne.

Toate acestea nu sunt însă decât amintiri dintr-o epocă apusă, studioasă și nonșalantă. Iată-mă acum înșfăcat și înghițit de trecut, cufundat în înfiorătorul război, strivit de cea mai mare dramă a tuturor timpurilor, torturat, în plus, de propriul meu tată. Nu mai pot să privesc Egiptul așa cum visezi în fața unei cărți poștale. Tatăl meu a sosit aici cu crimele lui în bagaj, reușind, pare-se, să se simtă bine, să-și refacă virginitatea, să-și găsească un loc printre iscoadele egiptene. Asta trebuie cu orice preț să înțeleg: cum poate cineva, ieșit din infernul pe care l-a construit cu propriile mâini, din viața trepidant de lugubră a lagărelor, să trăiască într-un paradis incredibil în care soarele este rege, umilitatea – regină, mizeria – amabil dezordonată, narghileaua și ceaiul fierbinte – sub nas, buricul dansatoarelor – în dreptul ochilor, iar patul – deschis către stele? La ce se gândește, ce regrete îl macină, ce plăceri îl pot face să uite suferința pe care a împărțit-o cu atâta

dărnicie într-o atmosferă atât de încărcată, de întunecată, prin acel balet mecanic ritualizat până la absurd, prins într-o nebunie fără sfârșit și într-o viață de zi cu zi redusă la neant, auzind agonia infiltrându-se prin pereți și contemplând trâmbele de fum negru ridicându-se la cer? Omul e suficient de perfid ca să-și ierte orice, de acord, dar o infamie atât de mare nimic, nici o compasiune, nici o exaltare, nici o milă de sine, nu poate s-o egaleze. Sau acela care o poate face nu este un om, nici măcar un subprodus, este diavolul în persoană. *Dumnezeule, cine îmi va spune cine e tatăl meu?*

Nu poți să nu-ți dai imediat seama, dacă deschizi, evident, ochii, că vechiul Egipt, Egiptul vesel, Egiptul cosmopolit, gălăgios și romantic al lui Naghib Mahfuz[52], nu mai există. Egiptul modern, *Misr*[53], e strivit de doi coloși la fel de impunători ca marile piramide: Poliția și Religia. Omului liber nu i-a mai rămas nici un centimetru pătrat pe care să-și pună piciorul. Dacă nu-l fluieră polițistul, *chorti*, îl fluieră fanaticul, *Irhabi*. Poliția Rais-ului și religia lui Allah și-au dat mâna pentru a le face tuturor, în parte și laolaltă, viața un calvar. Agonia și dezonoarea sunt cele două șine ale acestui destin trist. Nu mi-aș fi închipuit că în aceste țări distruse de credință și de ciomag lucrurile se vor degrada atât de rapid. Ultima mea vizită la Cairo avusese loc în urmă cu doi ani, livrasem atunci Egiptului ultima noastră megapompă, H56, H însemnând orizontală, și 56, diametrul de ieșire exprimat în degete, și atât cât putusem să văd, însoțiți cum eram de ghizii noștri oficiali și precedați pe post de cercetași de niște *chorti* prevenitori, presiunea era amabil poetică, te puteai simți ispitit să te convertești la islam și să-ți cânți fericirea cât te țineau bojocii. Însoțitorii noștri erau instruiți să ne inducă în eroare, știam asta, dar de data asta sărea în ochi că șurubul fusese strâns de mai multe ori în sensul greșit. Ceea ce vedeam acum nu erau niște oameni rătăcind pe străzi, ci niște ființe torturate căutând un refugiu pentru noapte, cât mai departe de comisariat și de moschee. Nu se poate trăi în țara aceasta, ea nu e făcută nici pentru oameni, nici pentru sfinți, și nici o carte poștală din lume nu va putea să schimbe ceva. Îl plâng pe egipteanul care nu este nici polițist, nici fanatic.

Am colindat foarte neliniștit prin oraș. Eram extrem de atent la tot ce făceam. Nici un gest deplasat, nici o privire pierdută, nici un gând nesănătos. Am trecut prin fața Ministerului de Interne și a sediului *Mukhabarat*-ului. Pe vremea lui, tatăl meu frecventase aceste locuri, aici i se întocmiseră acte false și îi fuseseră impuse anumite obligații drept recompensă pentru ospitalitatea regelui, care mai târziu va fi preluată de Nasser. Și ce-ar fi putut să i se ceară dacă nu să se infiltreze în mediile europene din Cairo, să decripteze diferite documente secrete achiziționate de pe piața neagră, să pună la punct niște gaze de luptă și, mai târziu, să le împărtășească din experiența lui revoluționarilor algerieni instalați într-un imobil discret din centrul orașului? Mi-am dat foarte repede seama că fusesem reperat, eram însoțit de la distanță, vechi rable în mod normal rezistente făceau brusc pană, tot felul de *choufi*[54] răsfoiau ziarul în sens invers. Am șters-o la timp. Lucrurile s-au schimbat din ’45 până azi, perdelele de la ferestre, mașinile oficiale, costumele clericilor, tânguielile paznicilor, țipătul sirenelor, dar atmosfera este aceeași. Ofițerul SS Hans Schiller se simțea aici ca peștele în apă, era în elementul lui. După care mi-am amintit că Egiptul nu ieșise niciodată de fapt din război, dacă nu îl făcea el, i-l

făceau alții lui. O litanie: războiul împotriva mamelucilor, împotriva turcilor, împotriva regelui, războaiele cu englezii și cu francezii, războiul declarat imperialismului american, războaiele cu Israelul, războiul împotriva terorismului islamist, războiul declarat copților și necredincioșilor, războiul împotriva Marelui Satan, și, cel mai rău dintre toate, războiul împotriva propriului popor. Toate războaiele fiind deja purtate, fapt care constituie un avantaj prețios, ceea ce-i mai rămânea Egiptului de făcut era pacea cu el însuși, pentru a-și regăsi fericirea de odinioară, aceea a marelui Egipt pașnic și nemuritor.

Am făcut cale-ntoarsă și m-am dus să mă amestec printre turiști. Aceștia nu știu nimic, nu se îndoiesc de nimic, îi doare în cot de istorie și de tot restul, au venit pentru soare și să se tragă în poze de suvenir. Sunt odihnitori. Și ce aere își dau, căci cui i-ar putea trece prin cap să se filmeze alături de Marea Piramidă ca și cum ar fi o veche cunoștință, o prietenă! Ea e nemuritoare, pe când ei, câți ani au trăit și câți le mai rămân înainte de a dispărea sub pământ? De ce uită turistul, când nu se află în țara lui, că este o ființă umană, un muritor, mă întreb. Poze de suvenir, spuneam. Aveam una în buzunar care nu îmi dădea pace, îmi stârnea nenumărate întrebări, a tatei la umbra piramidei lui Keops, o găsisem în valiza lui, în casa noastră de la Aïn Deb, într-o noapte de o singurătate unică. Și iată-mă recăzând în agitația mea obișnuită, scormonind răul, privindu-l fix pe tata în veșminte de gentleman din La Belle Époque pozând în fața unui grup de *ladies* la picioarele piramidei. Aveai nevoie de ceva nepăsare și de oarece mijloace financiare pentru a putea să te dedai turismului în vremurile acelea, era o ocupație de oameni bogați obișnuiți cu croazierele, deprinși cu vilegiatura. Nu știu când anume a fost făcută fotografia, probabil pe vremea regelui Farouk[55], între ’45, când tata a sosit în Egipt, şi ’52, când monarhul a fost răsturnat de generalul Naguib[56]. Reflectând, cred că undeva între ’46 și ’47. În vara lui ’46 sau în vara lui ’47. În ’48, situația era atât de încordată în Orientul Mijlociu, din pricina conflictului armat din Palestina, încât pentru câțiva ani turismul în Egipt a murit. Prezența acelor *ladies* și toaletele lor duc cu gândul la un mod de viață caracteristic regalității. Nu cred că tata s-ar fi fi îmbrăcat așa, ca un dandy, în costum alb și cu pălărie albă, în timpul regimului coloneilor, Nasser își stabilise drept virtute sobrietatea revoluționară, pe care înțelegea să le-o impună tuturor. Îmi imaginez viața în acele vremuri monarhice, recepțiile fastuoase de la misiunile diplomatice, vapoarele-palat și marile rezidențe ale pașalelor și vizirilor, plimbările pe cal prin vastele domenii ale efendiilor[57], vizitele savante prin fabulosul muzeu din Cairo, croazierele nonșalante pe Nil, de la un sit arheologic la altul, de la gurile marelui fluviu până la Karnak și Assuan, escapadele binefăcătoare ale acelor domni în micile hammamuri thailandeze, haremurile clandestine și localurile cu opiu din catacombe. Nimeni nu a reușit să redea mai bine această atmosferă lejeră, rafinată, cinică și încordată decât Agatha Christie, regina crimei civilizate. Tata a trăit aici pe picior mare, era instruit, vorbea mai multe limbi, poseda o cultură vastă, ca mulți ofițeri germani, era frumos, elegant, și, mai mult, avea o enormă experiență a morții, care avea darul de a conferi cinismului complotist obligatoriu în marile saloane o adevărată profunzime, tragică, implacabilă, fascinantă. Mai mult ca sigur că strălucise în fața acestor doamne și a puternicilor lor protectori, ceea ce i-a ușurat munca de spion aflat în slujba regelui și, de ce nu, și a altor puteri. Mă gândesc la

sovietici, care în mod sigur îi puseseră în față trecutul nazist, impunându-i un târg pe care nu-l putea refuza. Israelul nu e deloc departe, puteau oricând să-i trimită o valiză plină cu cenușă evreiască și să deseneze o stea galbenă pe ușa lui Hans Schiller, ofițerul SS.

Și pentru că tot am pătruns în gândurile tatei și îl urmăresc pas cu pas, m-am hotărât să mă distrez și eu. Vom vedea ce va ieși. Nu mi-au mai rămas prea mulți bani, dar Egiptul e în mizerie, ultimii mei dolari, schimbați în *souk*[58], îmi vor putea oferi suficient de multe dintre plăcerile insipide cu care se hrănește turistul calic. M-am alăturat mulțimii de turiști veniți prin agenție și, binedispuși nevoie mare cu toții, așa cum ne cerea ghidul nostru cel drag, am colindat prin Cairo *by day* și *by night*, am traversat muzeul, am deranjat obișnuințe, am șterpelit din *souk*-uri, ne-am ușurat în Nil, am bătut marile bulevarde și am stat zgomotoși la mese în cafenelele mitice care îl făcuseră cândva renumit, pe vremea marelui cinematograf egiptean, a imenselor dive și a fabuloaselor expediții arheologice internaționale. Strălucirea s-a dus, dar așa-i la război, te obișnuiești cu mizeria dacă nu faci decât să surfezi la suprafața ei, am băut ceai unsuros în loc de șampanie, ne-am suit în autobuze dezmembrate în loc de caleși și de limuzine, am mers la nesfârșit mai curând prin soarele secetos decât la umbra umbrelelor purtate de slugi și am comentat cu aplomb misterele ciclopice ale faraonilor. După care ne-am dus la Gizeh și, la fel ca toată lumea, mi-am spus că nu mă voi da înapoi să mă trag în poză la picioarele Marii Piramide. Voiam însă ca poza aceea să fie specială: în compania unor bătrâne *ladies*. Am căutat prin împrejurimi și am găsit un grup exact așa cum mi-l imaginam, niște englezoaice rozalii, exact atât cât trebuie de plinuțe, cu brațele dezgolite, și, miracol, printre ele, una colțuroasă ca un silex, acoperită cu un șal spinos, o sosie a teribilei regine Victoria. Nu-mi rămânea decât să le obțin cooperarea pentru a-mi duce planul la bun sfârșit. Bătrânele mâțe și-au lins imediat labele. Am împrumutat o panama de la un turist olandez plin de admirație, am solicitat un fotograf profesionist, mi-am așezat stolul de *ladies* ca pe o scenă, le-am zâmbit cu coada ochiului și am strigat către mașinist: „*Maestro*, e rândul tău!“ Cinci minute mai târziu, eram în posesia fotografiei mele. O copie fidelă a originalului, dacă, desigur, trecem cu vederea aerul meu de deportat. Am scris pe dos: „Helmut Schiller, fiul lui Hans Schiller. Gizeh, 11 aprilie 1996“. Pe cei doi îi separă jumătate de veac, și câteva milioane de morți făcuți fum.

La sfârșit, m-am felicitat: nu bătusem nici un moment în retragere pentru a merge până în adâncul lucrurilor. Nu mai aveam nimic de făcut în Cairo. Și nici în altă parte. Mă întorc la Paris, am o întâlnire de la care nu pot lipsi. Aici unde am ajuns nu poate să fie decât sfârșitul. Părinții mei au murit pe 24 aprilie, aceasta e ziua în care tatăl meu a scăpat pentru totdeauna de justiția oamenilor. Or, este nevoie de această justiție pentru ca omul care sunt să continue să creadă, atât cât îi mai rămâne de trăit, că există, undeva, o fărâmă de bine în noi. Nu mă interesează dreptatea lui Dumnezeu, nici nu mă gândesc la ea. A eșuat în lumea aceasta, cum ar putea să izbândească în cea de dincolo? Voi face eu însumi dreptate, sunt mult mai bine plasat decât el.

Note

50. În limba arabă, *Malika* înseamnă „regină“, fiind femininul lui *Malik*, „rege“.

51. Creion dermatograf, amestec tradițional de funingine și alte ingrediente, utilizat în lumea arabă.

52 1. Naghib Mahfuz (1911–2006) este un celebru romancier egiptean, laureat, în 1988, al Premiului Nobel.

53 2. *Misr* este transcrierea cu caractere latine a numelui arab al Egiptului, vechiul cuvânt *misru* însemnând „graniță, frontieră“.

54. Paznic, supraveghetor, iscoadă, informator (din arăbescul *chouf*, „a privi“).

55. Regele Farouk I al Egiptului (1920–1965) a domnit între 1936 și 1952, fiind penultimul monarh al acestei țări.

56. Generalul Muhhamad Naguib (1901–1984) a fost primul președinte al Egiptului, ocupând funcția supremă după proclamarea Egiptului ca republică (18 iunie 1953) până în 14 noiembrie 1954.

57. În turca otomană, titlu de respect și de politețe (cu sensul de „domn“ sau „stăpân“) acordat funcționarilor civili.

58. În țările arabe, prăvălie și, prin extensie, bazar.

Jurnalul lui Malrich

Ianuarie 1997

Inutil să mai spun, să ieși din Algeria nu e deloc o distracție. Dumnezeule, cât de mult mi-a luat să obțin toate acele hârtii, Ausweis-uri, controale, așteptări, șicane, ai fi zis că numai asta visează toți Bonzen din Alger, cum să-i tortureze pe oameni. Un adevărat Gestapo! Aveam nervii întinși la maximum și îmi era frică să nu mă salte. Atunci când, la un moment dat, după ce tocmai trecuserăm de ultimul filtru, un gradat în bluzon albastru s-a apropiat de noi spunând: Tu… tu… tu și tu, veniți după mine!, am crezut că gata, ăsta-i sfârșitul. Uf, nu era nimic grav, avea doar nevoie de trei tineri voinici pentru a da jos o ladă mare dintr-un camion și a o transporta într-o boxă de la subsol. Nici acum nu-mi vine să cred, ne-a spus mulțumesc și ne-a dat fiecăruia câte o țigară. Abia după ce avionul a decolat și a trecut de punctul în care mai putea fi întors din drum, am început să respir. Am adormit imediat. Trebuia să-mi refac forțele pentru a putea să dau piept cu cartierul. Mă temeam, aveam o presimțire. Mă așteptam la schimbări cu totul excepționale, și, într-adevăr, între Orly și cartier, prietenii mei, care veniseră să mă întâmpine ca pe un erou, mi-au povestit suficient cât să mă convingă că devenise de nerecunoscut. Între lucrurile la care te-aștepți și cele pe care le găsești, ai din ce să relativizezi. Cartierul era așa cum îl lăsasem, identic și fidel lui însuși. Diferența venea doar din senzația pe care ți-o provoca, mi se părea că plecasem de multă vreme, iar acolo, în fața acelor ziduri, mă vedeam de parcă nu m-aș fi mișcat nicăieri. Timpul nu curge la fel de repede dacă te afli în tren sau pe peron. Eram agitat. Nu aveam experiența călătoriilor îndepărtate și a tulburărilor pe care ți le poate provoca relativitatea. Opt zile este în același timp mult și puțin. În Algeria mi se păruse că stătusem un an întreg, atât de grea de sens a fost pentru mine fiecare secundă, iar întorcându-mă în Franța, în fața acestor blocuri-turn mi se pare că nu am lipsit decât câteva ore cel mult. Și în vreme ce prietenii mei, care nu se mișcaseră nici un centimetru, erau convinși că trecuse un veac peste ei, eu îi vedeam exact așa cum îi lăsasem nu cu multă vreme în urmă.

Foarte repede, atât cât mi-a trebuit să fac turul proprietarului, să urc să-i îmbrățișez pe mătușa Sakina și pe unchiul Ali în norul lui, și să ne adunăm la bufetul gării, totul a revenit la normal, eram la fel de sincronizat și de asfixiat ca și ei de atmosfera apăsătoare a cartierului, căzut pradă islamismului năvălitor. Se impunea să vedem cum stăm. Să facem, atât cât era cu putință, o analiză obiectivă a situației. Reieșea că degradarea continuase,

târâș-grăpiș, ca și până acum, dar cu ceva mai multă vigoare și nervozitate de la instalarea emirului poreclit Flicha și a imamului supranumit Chiorul. Indicele violenței crescuse cu câteva puncte, dar nu e război civil; există răniți, dar nu și morți; s-au înregistrat o mulțime de amenințări cu moartea, dar nici una căreia să i se fi dat curs; dacă pentru comerciantul musulman impozitul jihadului a crescut, racketul, în schimb, a scăzut; pentru nemusulmani confuzia e totală, se jură că nu mai au cu ce să facă față cererii, amenință că se vor muta, că se vor duce la fisc, că vor ocupa comisariatul de poliție; mai mulți băieți au abandonat școala în favoarea moscheii, mai multe fete au adoptat vălul, unele s-au închis în casă, unii bărbați epuizați de predici și-au pus scufie pe cap și *keffieh* pe umeri și au început să țină la rândul lor predici, cei din urmă stâlpi de cafenea s-au dat abil pe brazdă și au adoptat mătăniile, dealerii de la poarta sud au dispărut, dar nimic nu spune că au și murit, poate c-au emigrat, se ascund, se vor întoarce. Per ansamblu, structura socială a evoluat fără rupturi bătătoare la ochi. Treizeci de mutări sunt de regretat în săptămâna care a trecut, dar ele au fost compensate de treizeci de sosiri, maghrebini, un malian, un pakistanez, un somalez, un sudanez, un cap-verdian și un român. Populația a rămas stabilă ca număr, dar evantaiul ei etnic și confesional s-a restrâns, într-o oarecare măsură. Noi *kapo* și-au făcut apariția, mai experimentați, în locul celor vechi, lăsați la vatră pe motiv de laxism și de favoritism. Dar Com'Dad? am întrebat. Nu-i înțelegem strategia, menține nivelul de vigilență 4, așteaptă să vadă ce se întâmplă. Își face, totuși, maratonul zilnic de două ori mai repede ca de obicei. Dar oamenii? Ce să facă, așteaptă și ei să vadă ce se întâmplă.

Nu era mult, dar m-a lăsat fără grai. Cum să oprești mersul ăsta al lucrurilor? Privind dinspre Aïn Deb, totul părea simplu, vedeam cartierul smulgându-se din coșmar foarte repede, îmi spuneam că e de-ajuns ca oamenii să-și vorbească și să le spună totul copiilor. Plin de emoție, mă vedeam depășindu-mi timiditatea, suindu-mă pe capota unei mașini și vorbindu-le despre fraternitate și adevăr și despre cât de bine va fi. Și iată că trimișii imamului supranumit Chiorul sunt cei care au venit să-mi vorbească mie. Acesta a aflat prin iscoadele sale că părinții mei fuseseră asasinați de către islamiști și că am fost în sat ca să mă reculeg la mormintele lor, ținea să mă binecuvânteze și să-mi dezvăluie ce se întâmplase cu-adevărat. N-am stat pe gânduri și am spus că mă voi duce să aud ce are să-mi spună. Îmi oferea ocazia să-l ucid în locul prietenilor săi din Algeria, și nu aveam s-o ratez. Când nimic nu mai este posibil, răzbunarea rămâne unicul recurs. Dar ce spun eu „recurs“: o datorie.

M-am dus în cartierul de case. Prietenii mi-au spus că a lui Rachel fusese cumpărată. Doare să-ți vezi căminul ocupat de niște străini. M-am apropiat cu mâinile la spate de parcă îmi făceam plimbarea de duminică. Oficial, nu mai aveam nici un motiv să bântui prin zonă. Casa era luminată de sus până jos. Perdele la ferestre, un câine care latră, un televizor care cântă, o bormașină care șuieră, lovituri de ciocan, râsete de copii. În garajul cu ușa larg deschisă, cutii de carton și piese de mobilier. Noii locatari se mutau, erau tocmai pe cale de a șterge urmele noastre și de a și le întipări pe-ale lor. Te doare să te vezi șters în felul acesta. Știu ei oare că în casa asta a avut loc o sinucidere? Nu cred, agenții imobiliari nu au nimic de câștigat din a le spune clienților lor adevărul. Dacă cei de aici

meșteresc atât de zgomotos este pentru că sunt fericiți, deci nu știu nimic. Vor afla după ce se vor instala și când vecinii vor începe să vină să-i înștiințeze. Vor afla apoi că părinții fostului proprietar au fost înjunghiați în satul lor din Algeria. Suficient cât să te treacă fiorii. Sper că nu vor fi foarte afectați, Rachel era un tip formidabil, cel mai bun cetățean, n-a greșit niciodată față de cineva, fantoma lui nu va face rău nici măcar unei muște. Înțeleg însă că moralul poate să aibă de suferit, casa aceasta, la fel ca a noastră de la Aïn Deb, ascunde un teribil secret cu privire la cea mai mare crimă a tuturor timpurilor, cu vremea ceva începe să transpire prin pereți, să ți se răsucească prin măruntaie, să-ți deregleze mințile, să te facă s-o iei razna, să te consume la foc mărunt. Rachel a murit din cauza acestui ceva, și toți cei care se vor apropia de acest mister vor muri din cauza lui. Cât timp am stat în casa aceasta, n-a fost clipă în care să nu-mi pun întrebări, să nu mă vait, să nu tremur, să nu-mi fie frică, și cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât mai multe fantome vedeam făcându-și apariția la orizont, venind să mă fixeze cu orbitele lor găunoase. Iar când o luam la fugă prin noapte, horcăitul lor mă urmărea până ce lumina zilei îmi usca lacrimile.

M-am dus la cimitir așa cum jurasem în sat că voi face. M-am așezat pe mormântul lui Rachel și am stat îndelung de vorbă cu el. Eram sigur că mă auzea. I-am spus: Salut, frățioare, tu nu știi, dar eu tocmai m-am întors de la Aïn Deb. M-am hotărât să mă duc grație lui Ophélie, ea mi-a dat banii de călătorie. Mi-a zis: Rachel va fi foarte mulțumit să vadă că te interesezi de ai tăi. Vezi, nu sunt chiar atât de dezamăgitor și mă îndrept pe zi ce trece. Toate bune acolo, cu excepția vremii, dar este iarnă și e normal să plouă și vântul să fie ceva mai tăios. Oamenii sunt foarte drăguți, m-au primit foarte bine, mai cu seamă Mimed, băiatul cizmarului. Nu l-ai cunoscut, s-a născut după plecarea ta în Franța. Îți amintești, poate, că atunci când ai venit în sat ca să mă iei și să mă aduci aici, plângea ca un nebun văzând că plec, s-a luat de tine, te-a jignit. Astăzi e o mândrețe de tânăr care are o mulțime de copilași drăgălași. Nu le-am spus că ți-ai pus capăt zilelor, erau atât de nerăbdători să afle vești despre tine, încât n-am putut să-i opresc. Am procedat la fel ca tine, am mers și m-am recules la mormântul părinților noștri. Mi-a plăcut să văd în ce pace se odihnesc. Nici cimitirul tău nu e rău, e frumos, liniștit, plin de flori, trec oameni, cântă păsări, îndrăgostiții își șușotesc la ureche. Ești ca un rege, băftosule!… Mai vreau să-ți spun și că ți-am citit jurnalul. Com'Dad mi l-a dat după moar… după ce și-a terminat ancheta. Mi-a spus: Fratele tău a fost un tip extraordinar. Nu-mi spunea nimic nou, am știut asta dintotdeauna. Ce nebunie, povestea tatălui nostru, și ce dramă pentru noi! Ne-am fi lipsit cu dragă inimă, nu-i așa, de toată afacerea asta, iar tu ai fi aici lângă noi, lângă Ophélie, ar fi extraordinar. Mi s-a părut că ai fost prea aspru cu el, dar am stat mai bine să mă gândesc şi mi-am zis că aveai dreptate. Toate lucrurile despre care-am citit în jurnalul tău și despre care-am aflat din cărțile tale mi-au dat fiori. M-au făcut să îmbătrânesc peste noapte. Așa ceva se poate întâmpla oare din nou? Mi-am zis că e imposibil, dar când văd ce fac islamiștii la noi și prin alte părți, îmi spun că dacă într-o zi vor fi la putere îi vor depăși pe naziști. Sunt mult prea plini de ură și mult prea înfumurați ca să se mulțumească să ne gazeze. Mă întreb ce putem face ca să-i oprim, oamenii nu spun nimic, iar poliția se mulțumește să observe de la distanță. Împreună cu prietenii mei, încercăm și noi să ținem

atât cât putem piept, dar cine suntem noi, tinerii, oamenii se uită la noi cu mai multă neîncredere decât la islamişti. Mai voiam să-ţi spun şi că am decis să public jurnalul tău şi pe al meu, sper că eşti de acord şi că voi găsi un editor. După părerea mea, adevărul e adevăr şi trebuie să se ştie. Aşa cum spune poetul tău, Primo Levi, trebuie să le spunem totul copiilor. Împreună cu prietenii mei, mă gândesc să creez un club pentru a le aduce la cunoştinţă ceea ce li se ascunde, trebuie să ştie, ei sunt cei care îi moştenesc pe părinţi, atât lucrurile bune, cât şi pe cele rele. Cu permisiunea ta, o s-o rog pe fosta ta profesoară, doamna Dominique G.H., să aranjeze toate textele astea ca într-o adevărată carte. Ţinea la tine, nu mă va refuza. Asta voiam să-ţi spun, frăţiorul meu drag. Prietenii te salută, la fel şi mătuşa Sakina. Unchiul Ali, bietul de el, aşa cum ştii, nu mai e în toate minţile. Te iubesc şi îţi sunt enorm de îndatorat. Voi reveni să te văd, până atunci odihneşte-te.

Niciodată n-am fost mai apropiaţi.

Apoi m-am dus să-l vizitez pe imam în pivniţa lui. Fusese transformată într-un bunker cu uşă blindată şi gură de aerisiere acoperită cu grilaj, pe care-l înconjuraseră cu un zid de *kapo*. Aceştia m-au controlat corporal şi m-au dus la el ca pe un prizonier de război. Iată-l, aşadar, în carne şi oase pe chiorul cel blestemat, în jur de cincizeci de ani, complet albit, cu o *gandura*[59] verde, un bluzon negru, o barbă până la buric şi o privire extrem de pătrunzătoare. Stătea turceşte, cu spatele lipit de perete. În faţa lui, pe o masă joasă, instrumentele de lucru, Coranul, un vraf de *fatwa* albe, aşteptând să fie completate, o ştampilă umedă şi un telefon-fax. Lângă el, emirul Flicha, un tânăr bărbos numai muşchi. Sub haină avea un pistol. Mânerul era anume lăsat să se vadă, pentru a-i face pe musafiri să se gândească de două ori. Imamul mi-a zis:

— Apropie-te, fiule, apropie-te, aşază-te în faţa mea. Îl cunoşti pe mujahedinul Si Omar căruia tinerii ignoranţi din cartier îi spun Flicha. Vorbeşte, spune-mi cum îţi merge şi cum ai găsit Algeria noastră, acest tărâm al islamului supus martiriului de acest guvern nelegiuit.

I-am spus:

— Ce vrei de la mine?

— Nu-ţi vreau decât binele, fiule, al tău şi al preasfintei noastre credinţe. Când am aflat că părinţii tăi au fost asasinaţi cu atâta sălbăticie, te rog să mă crezi că m-a durut foarte mult. Şi m-am informat imediat de la fraţii noştri din Algeria care luptă pentru Allah şi religia lui.

— Nu ţi-am cerut să faci nimic.

— Am făcut-o pentru Allah şi pentru adevăr, este datoria mea de musulman şi de imam. Trebuie să ştii că părinţii tăi au fost asasinaţi de guvern, nu de luptătorii lui Allah. Este obiceiul acestui guvern să ucidă oameni nevinovaţi şi să ne pună nouă în cârcă crimele lui.

— Ei, voi, tot aia.

— Nu, nu-i tot aia. Dacă ar fi vorba de bravii noştri luptători, ţi-aş spune, fie că-ţi place, fie că nu, pentru că noi ne revendicăm jihadul în faţa întregii lumi. Ei sunt cei vinovaţi, trebuie să-ţi răzbuni părinţii, Allah insistă ca legea talionului să fie aplicată.

— Nu am nevoie nici de voi, nici de altcineva.

— E bine să fii mândru, dar acum ai nevoie de islam ca să-ți întărești inima și brațul.

— Nu am nevoie de nimic.

— E o impietate ceea ce spui, dar vei reflecta și ni te vei alătura, îți vom aduce alinarea morală de care ai nevoie și te vom sprijini material, pe tine și pe părinții tăi adoptivi, și le vom găsi și o ocupație prietenilor tăi care umblă toată ziua aiurea nesocotind legile.

— Am impresia că nu auzi, imamule, nu am nevoie de voi!

— Durerea și mânia ți-au tulburat mințile, însă Si Omar e aici, va veghea asupra ta, te va îndruma…

— E o amenințare?

— Doar Allah pedepsește, fiule, noi nu suntem decât niște unelte în mâinile sale.

Voiam să mă ridic și să plec, dar m-am răzgândit.

— Ia spune-mi, imamule, dacă am avea noi putere aici pe pământ, cu ce genocid am începe?

— Ce întrebare e asta?

— Am citit că există multe feluri de genocid în istorie, care ar fi cele pe care le-am adopta noi?

— Nu citești cărțile care trebuie, asta e rău. Noi avem cărțile noastre, ai să vezi, și ele îți vor spune că n-a existat vreodată genocid decât împotriva musulmanilor.

— Cu atât mai mult, care vor fi cele pe care le vom adopta noi pentru a echilibra balanța?

— Islamul aduce pacea, fiule, nu războiul. Când vom fi la putere, oamenii vor fi fericiți să se convertească la islam.

— Iar cei care resping această idee?

— Pe cei care îl resping pe Allah, și Allah îi va respinge, nu există loc pentru ei nici pe pământ, nici în paradisul său.

— Îi vom ucide?

— Allah le va hotărî soarta.

— Dar el îi respinge!

— Îi va pedepsi fără părere de rău.

— Ne va cere să-i ucidem până la ultimul?

— Vom face ce ne va porunci el să facem.

— Ei, dar tocmai asta e, după mine, marea problemă: cum să ucizi șase miliarde de refuznici într-un răstimp rezonabil, înainte de-a apuca să se trezească și să se răzvrătească?

— Bați câmpii, fiule!

— Tu ești imanul și, ca un credincios ce mă aflu, am dreptul să-ți pun orice întrebare poftesc.

— Desigur, dar ți-am răspuns deja, atunci când Allah ne va da puterea, ne va spune și ce trebuie să facem și cum anume să facem, ți-am spus, noi nu suntem decât niște unelte ale voinței sale.

— Pot sugera anumite soluții?

— Nu lui Allah!

— Trimișilor săi, care îi vor transmite.

— Te ascult.

— Eu văd lucrurile așa: am putea să-i strângem pe toți în niște lagăre electrificate și să-i gazăm imediat pe cei de prisos. Pe ceilalți îi triem după meserie și sex, și îi punem să muncească până ce cad la pământ. Pe cei care trag chiulul îi gazăm. Ce zici, imamule?

— Cred că visezi.

— Nu visez, s-a întâmplat de-adevăratelea.

— Astea sunt metode barbare, Allah cere ca necredincioșii să fie uciși potrivit ritului musulman.

— Imamule, nu răspunzi la ce te întreb eu. A carboniza o fată ca Nadia, a înjunghia patruzeci de țărani dintr-un fund de țară ca Aïn Deb și a ucide șase miliarde de necredincioși nu e deloc aceeași problemă. Improvizația și meștereala nu sunt totuna cu industria. Când vei ști, dă-mi un semn, și voi reveni să te văd. Salam asupra ta!

— Allah să te blesteme, fiu de cățea!

— Fac ceva pe tine, imamule, și pe tine, emirule! Vreți exterminare, o veți avea! Prietenii mei și cu mine nu vrem decât să halim naziști și bărboși pe pâine, și îi vom pofti la petrecere pe toți tinerii din cartier.

— Ai căutat-o!

— Iar tu, m-ai găsit!

Acum, că războiul a fost declarat, voi face ce e mai greu: le voi spune totul prietenilor mei. Mă vor urî, mă vor izgoni, vor înnebuni, dar adevărul e adevăr și trebuie cunoscut. O voi lua treptat, în etape, mult prea mult am suferit aflând totul deodată. Le voi spune cine a fost tatăl meu și ce a făcut, iar mai târziu, când vor fi pregătiți, le voi spune absolut totul despre incredibila mașină de exterminare nazistă, le voi împrumuta cărțile mele. Le voi spune că tata nu ne-a spus nimic și că Rachel a murit tocmai din pricina asta. Iar dacă mă vor întreba: „Iar tu, ce vei face?“ le voi răspunde: „Voi spune adevărul, pretutindeni în lume. După aceea, vom vedea“.

Notă

---

59. *Gandura* este o tunică largă fără mâneci și fără glugă purtată tradițional în Maghreb.

Jurnalul lui Malrich

Februarie 1997

În august 1995, adică acum mai bine de șaisprezece luni, i-a scris Rachel ministrului algerian de externe și încă nu a venit nici un răspuns! În orice caz, nu atâta timp cât am locuit eu în casa lui, și nicăieri printre hârtiile sale nu am găsit vreo urmă a unei astfel de corespondențe. La fel ca pe el, și pe mine manipularea identității părinților noștri n-a încetat să mă irite. Cu ce știu acum, pentru mine e ca și cum ar fi fost îngropați cu un număr matricol tatuat pe braț. Plănuisem să trec să-i întreb pe noii locuitori ai casei dacă nu cumva a sosit între timp vreun răspuns, apoi mi-am zis că dacă un ministru nu răspunde în primele șaisprezece luni sunt puține șanse să răspundă în cea de-a șaptesprezecea. Scrisoarea s-a rătăcit, mi-am zis, în țara aceea totul sfârșește în mâna poliției, dar refuz să cred că o corespondență ministerială este tratată, la ei, la fel ca scrisorile oamenilor de rând; dimpotrivă, este trimisă prin curier pe motocicletă și cu un avion special. M-am simțit obligat de demersul lui Rachel și am trimis o scrisoare de revenire. Pentru orice eventualitate, cum se scrie la poliție. Și dacă tot m-am apucat, i-am scris și ministrului nostru de interne, referitor la cartier și la ce se întâmplă acolo. Nu servește la nimic, dar, așa cum spune Rachel, ce trebuie făcut trebuie făcut. Iată copiile scrisorilor mele:

Domnule Ministru al Afacerilor Externe al Republicii Algeriene Democratice și Populare,

La data de 16 august 1995, fratele meu, Rachid Helmut Schiller, v-a adresat o scrisoare recomandată prin care vă ruga să restabiliți identitatea oficială a părinților noștri, asasinați la data de 24 aprilie 1994 de un grup armat neidentificat și înmormântați de serviciile primăriei sub o identitate ce nu corespunde actualității. Nu ați făcut-o și nu ați găsit de cuviință nici să-i răspundeți. Astăzi fratele meu este mort, şi eu, ultimul Schiller, îmi permit să insist. Ceva îmi spune că nu vă e foarte ușor să reveniți asupra unei decizii, dar acesta nu e un motiv, pentru mine, să nu încerc imposibilul. Liniștiți-vă, Domnule Ministru, după mine nu va mai veni nimeni să vă deranjeze. Nu vă doresc, dar dacă într-o zi ar veni cineva să vă anunțe că părinții dvs. au fost asasinați de niște necunoscuți, după care au fost înmormântați sub o identitate falsă, ne-ați înțelege păsul. Pentru moment, vă aflați de partea cea bună a puștii, și nu vă interesează să aflați cine a murit, cine a dispărut și cine suferă în tăcere.

Vă rog să primiți, Dumnule Ministru, deplina expresie a rușinii mele de a fi, pe jumătate, compatriot cu Domnia Voastră.

A doua mea scrisoare spune așa:

Domnule Ministru de Interne,

Dacă există cineva în țara noastră care să știe ce se întâmplă în ZUS-ul nostru, acela sunteți dvs. Comisarul nostru, domnul Daddy, vă scrie cu siguranță și chiar mult mai des decât ar trebui, deoarece este foarte implicat, trăiește alături de noi, se zbate cât poate și știm că suferă că nu-i stă în puteri să facă mai mult. Este un legalist, și tocmai asta este problema lui. Islamiștii ne-au colonizat cartierul și ne fac viața pe zi ce trece mai grea. Nu este încă un lagăr de exterminare, dar este deja un lagăr de concentrare, ein Konzentrationlager*, cum se spunea sub al Treilea Reich. Puțin câte puțin, uităm că trăim în Franța, la doar jumătate de oră de Paris, capitala ei, și descoperim că valorile pe care ea le proclamă în fața întregii lumi nu sunt valabile, de fapt, decât în discursurile oficiale. Dar asta nu contează și, în ciuda tuturor tarelor noastre, noi continuăm să credem în ele mai mult ca oricând. Tot ceea ce noi ne interzicem ca oameni și cetățeni francezi, islamiștii își permit, refuzându-ne dreptul de a ne plânge deoarece, spun ei, Allah o cere, iar Allah e mai presus de tot și de toate. În ritmul acesta, și pentru că părinții noștri sunt mult prea pioși ca să deschidă ochii, iar copiii noștri, mult prea naivi ca să vadă dincolo de lungimea nasului, cartierul nostru va fi foarte curând o republică islamică în toată regula. Va trebui, atunci, să porniți un război împotriva lui dacă veți vrea fie și doar să-l faceți să nu se extindă dincolo de granițele lui actuale. Aflați că nu vă vom urma în acest război, vom emigra în masă sau ne vom lupta pentru propria noastră independență.*

Nu aștept mare lucru de la dvs, cred, doar, că este bine să faci ceea ce trebuie făcut, și iată c-o fac: vă scriu. Sunt sigur că îmi veți răspunde fără greș și neîntârziat, este o calitate recunoscută a administrației franceze pe care veți ține s-o confirmați. Îmi veți spune ce înaltă apreciere dați demersului meu cetățenesc și îmi veți face o scurtă expunere a acțiunilor întreprinse de dvs și de guvernul dvs pentru restabilirea republicii în cartierul nostru. Dacă aceștia sunt termenii misivei dvs, lucru de care sunt absolut sigur, vă rog să nu vă mai osteniți s-o trimiteți, pentru că știu foarte bine cu ce se mănâncă.

Vă rog să primiți, Domnule Ministru, deplina expresie a mâniei mele cetățenești de a fi umilul dvs administrat aflat sub jurisdicție islamică.

Jurnalul lui Rachel

Februarie 1996
Auschwitz, sfârşitul călătoriei

Asta voiam, să-mi închei periplul la Auschwitz. Am ajuns dimineaţa devreme, ca să fiu singur, înainte de apariţia vizitatorilor. Avea să fie o zi foarte lungă. Lagărul e imens, acoperă peste patruzeci şi cinci de kilometri pătraţi, adică patru mii cinci sute de hectare. E un adevărat oraş, asemenea acelor oraşe de pe vremea capitalismului sălbatic, din acele ţări îndepărtate devenite dintr-odată bogate, care creşteau în mare viteză pornind de la o tabără iniţială, întinzându-se fie într-o parte, fie în alta, în funcţie de mersul descoperirilor şi al norocului; un oraş în acelaşi timp ordonat şi haotic, cu perimetrele lui clar delimitate, bulevardele imense, pieţele lui largi capabile să descurajeze şi un maratonist, cu clădirile administrative lipsite de orice farmec, cu cartierele lui bogate şi casele lor extravagante, cu castelele lor fanteziste, biserica lui opulentă, cu zonele lui populare, reproducând la nesfârşit aceeaşi schemă amărâtă, cu teatrul lui rococo, cinematograful lui delirant, cabaretul lui şic, bordelurile lui de doi bani şi barurile mizerabile, cu depozitele, parcurile anemice şi maidanele lui revoltătoare, cu pieţele lui anarhice, terenurile lui de sport dând în vileag satul agonizând de plictiseală şi lipsă de activitate, cu cazărmile lui neliniştitoare şi pista lui de aterizare sumară flancată de un turn de control improvizat, dar care promite să devină un aeroport de capitală. Ne putem imagina, aceste oraşe cu creştere fulgerătoare aşa sunt, trepidante şi plictisitoare, promiţătoare şi lipsite de viitor, ele îi îmbogăţesc şi îi sărăcesc în egală măsură pe oameni şi fac, până la urmă, din mizerie şi violenţă hrana de zi cu zi a fiecăruia, fiind o demenţă în căutarea consacrării. Există o viaţă strălucitoare, liberă şi ingenioasă, căreia îi place să se dea în spectacol, şi în spatele ei, în nesfârşitele favele de la periferie, o viaţă izolată, colcăitoare, infamă, anonimă, care moare uluitor de uşor, pentr-un da sau un nu. Aceste aglomerări spontane, care fac parte din logica sistemului totalitar care le-a inspirat, prosperă în baza unui mit şi tot de pe urma lui mor. Într-o bună zi, natura îşi reintră în drepturi, şi toate dispar în tăcere, măturate de aceeaşi absurditate care le-a făcut să apară. Nu aurul a favorizat dezvoltarea acestui oraş opresant, născut din cenuşa unui biet sat pierdut din inima bătrânei Polonii, şi nici petrolul, cafeaua, arborele de cauciuc sau esenţele rare, ci exterminarea industrială a acelor Vernichtung Lebensunwerten Lebens, de preferinţă evrei sau ţigani, dar şi prizonieri de război, elemente asociale şi toţi Minderwertige Leute posibili. La drept vorbind, uzina aceea

mergea cu orice, cazanul nu putea fi oprit doar din pricina unei întreruperi a liniei principale de aprovizionare. În iad, totul arde, vagabonzii de orice fel, trădătorii, opozanții, rezistenții. Auschwitz-ul era cel mai vast, mai lugubru, mai ucigător și mai nesățios lagăr nazist. În numai patru ani, un milion trei sute de mii de bărbați, femei și copii, nouăzeci la sută dintre ei evrei, au fost procesați în cuptoarele sale, ceea ce înseamnă o frumoasă medie de o mie de suflete pe zi. Un întreg sat care dispare de pe hartă, casă după casă, familie după familie, între răsăritul și apusul soarelui.

Era încă întuneric, îngrozitor de frig, cădea o zăpadă murdară, iar dinspre est biciuia cel mai pătrunzător vânt. Dacă doream să mă pedepsesc cât mai aspru întorcându-mă la locul crimei comise de tatăl meu eram servit, dar încă departe de a fi cu adevărat mulțumit. Pentru deportatul care sosea cu *trenul morții*, multe alte lucruri făceau ca momentul să fie infinit mai cumplit – oboseala mai multor zile îndurate stând în picioare în niște vagoane de vite înțesate, foamea, setea, murdăria, spaima, tortura *selecției*, fanfara bubuind la maximum, ordinele nemiloase, lătratul câinilor, brutalitatea soldaților, umilința dezbrăcării în aer liber, a raderii părului de pe cap și a tatuării numărului matricol pe braț și, mai ales, senzația strivitoare că o colosală aberație avusese loc pe pământ: sfârșitul umanității, trădată de Dumnezeu însuși. În momentul când pătrundeau în lagăr, mai erau ei oare niște oameni? Dacă aș fi debarcat aici dintr-un luxos autocar cu turiști, într-o frumoasă zi de primăvară, ar fi fost indecent, eu nu sunt oricine, sunt Helmut Schiller, fiul ofițerului SS Hans Schiller, iar în locul acesta tatăl meu își are partea lui din cei un milion trei sute de mii de morți, gazați cei mai mulți, doborâți cu un glonț, cei mai norocoși. Nu aveam decât această alegere, să sosesc fie asemenea tatălui meu, într-o mașină încălzită, tihnit, sâcâit cel mult de vreo problemă tehnică, fie ca un deportat, îngrozit, înfometat, rebegit, ud ca o o cârpă de șters pe jos, singur ca nimeni altul pe lume, strivit de întreaga mașinațiune și neștiind ce i se reproșează lui anume. Nu supralicitam din masochism sau ca să mă joc, voiam să mă apropii cât mai mult de realitatea deportatului și să văd până unde mersese tatăl meu. Știu, această afacere depășește capacitatea de înțelegere, nimeni și nimic nu m-ar fi putut ajuta să mă apropii fie și cu o milionime de milimetru. Eu sunt liber, am venit din proprie voință și voi pleca din proprie voință atunci când voi aveau eu chef, sunt pe picioarele mele, părul și dinții îmi sunt la locul lor, actele, în buzunar, și dacă nu survine un accident, o crimă, o boală fatală sau o sinucidere într-un moment de demență, știu că voi fi viu și mâine, și poimâine, și răspoimâine, și tot așa până la sfârșitul vieții. Nu pot să mă prefac că sunt deportat, cobai de laborator sau *Sonderkommando*, nu pot să mă transform în călău sau în *kapo*, nu pot decât să mă transpun în gândurile tatei, să-mi potrivesc pașii cu ai lui și să încerc să-l urmez pe înfiorătorul său drum; nu pot decât să-l mimez pe cel deportat și să încerc să simt chinurile care-l încearcă în vreme ce moartea, cea mai misterioasă și mai înjositoare dintre morți, se năpustește asupra lui. Nu pot să fac nimic. Dar sunt aici, trebuia să fiu, și trebuie să merg până la capăt.

Am urmat șinele *trenului morții* care vin de la gara evreilor, *Judenrampe*. În față, departe, barând orizontul, se află acea construcție a cărei fotografie apare în toate cărțile, o clădire lungă și roșiatică, joasă, având la mijloc, deasupra intrării, un turn de pază pătrat cu acoperiș de țiglă. Este lagărul Auschwitz II, *Konzentrationslager*-ul Auschwitz-Birkenau.

După ce treci de poartă, vezi barăcile perfect aliniate la infinit, *Lager*-ul pentru bărbați de o parte a marii alei, cel pentru femei de cealaltă parte, și peste tot miradoare, sârmă ghimpată, garduri electrificate. Nu încape îndoială, aici a fost iadul, nu cu multă vreme în urmă, toate se află încă la locul lor, totul e cenușă și singurătate așa cum a fost înainte. Aici, la Birkenau, Răul și-a atins apogeul. În față, la est, lagărul Auschwitz I, cu celebrul slogan din fier forjat atârnat ca o coroană deasupra porții de intrare: *Arbeit Macht Frei*, Munca eliberează. În interiorul incintei, într-o zonă cândva puternic securizată, giganticele uzine de armament Krupp Union, uzinele DAW, Deutsche Ausrüstungswerke, atelierele trupelor SS, farmacia generală și blocurile care adăposteau serviciile spitalicești, *Häftlingskrankenbau*, prescurtat HKB, pentru soldați și *muncitori*. Ceva mai spre nord, la trei kilometri, lagărul Auschwitz III, Monowitz. Enormele clădiri cenușii pe care le poți zări înecate în ceață sunt cele pe care le ocupa firma IG Farben, specializată în gaz de exterminare, îngrășăminte și detergenți. Trebuie să-ți pui la bătaie imaginația, clădirile acelea nu mai există, au fost bombardate în ’44, după care au fost demolate. Urmele lor pot fi văzute pe sol. Tot în acest loc, *Buna*, dar într-un alt complex, și el bombardat și demolat, se producea cauciucul sintetic, vital pentru armata Reich-ului. Zece mii de deținuți munceau aici într-un ritm infernal. Cred că nu a scăpat nici unul cu viață, știau prea multe lucruri, secrete de fabricație, fuseseră prea aproape de experimente militare foarte avansate pentru vremea aceea. Ultimii *muncitori* au fost masacrați în grabă în momentul în care armata sovietică a intrat în Polonia, iar una dintre unitățile ei gonea nebunește spre lagăr în speranța de a ajunge acolo înainte ca totul să fie distrus sau mutat.

Am intrat în lagărul de la Birkenau și m-am lăsat călăuzit de instinct. Mă străduiam să uit ce știam, voiam să aflu ce simte cineva când intră în lagăr pentru prima oară, cu mintea plină de faima lui monstruoasă. Era greu, imposibil, știam prea multe, studiasem atât de amănunțit acest loc, încât puteam să mă orientez prin el cu ochii închiși, aveam planul în cap. Aș fi putut să merg asemenea unui bun soldat care își urmează rutina zilnică, deplasându-se dintr-un punct în altul cu grija de a executa ordinele întocmai și la timp. Să-l urmăresc pas cu pas și să-mi dau ca și el toată silința, vitejește, zgribulit într-o grea manta antivânt: să duc un bolnav de la infirmerie la locul de muncă, să târăsc o epavă umană la Bunker, I sau II, unde erau gazați evreii francezi, să adun rapoartele zilnice de activitate din cele patru complexe ultramoderne, în același timp camere de gazare și crematorii, ale căror planuri fuseseră concepute, zice-se, de însuși Himmler, faimoasele K II, III, IV și V, adevărate bijuterii în materie de exterminare, și să le duc în pas alergător la biroul de comandă din clădirea administrativă a trupelor SS, să-mi îngădui apoi un ocol-fulger pe la bordelul pentru *kapo* ca să văd dacă au apărut ceva prospături, sau, măruntă curiozitate bolnăvicioasă, să arunc o privire prin vitraliul clinicii experimentale a profesorului Karl Clauberg sau a celei a sinistrului doctor Josef Mengele, acest Frankestein al gemenilor monozigoți, sau să dau o raită pe la laboratorul în care chimiști precum tatăl meu, care, cu gradul lui de căpitan, ocupa cu siguranță postul de director, preparau poțiunea lor magică sau granulele lor împotriva *păduchilor*; într-un cuvânt, peste tot, mai puțin prin preajma mult prea sinistrului Block 11, în care niște demenți cum nu mai văzuse pământul experimentau niște torturi și niște metode de execuție greu de îndurat

chiar și pentru un loc precum Auschwitz. Puteam, de asemenea, să pornesc din piațeta unde erau strânși, în zori, deținuții și să conduc fără ezitare un grup sau altul până la locul în care își desfășurau munca silnică.

Învățasem să-mi urmăresc tatăl cu gândul, eram capabil să străbat *Lager*-ul ca și cum aș fi crescut în el. Avusesem în vedere fiecare detaliu al unei zile. Tata era un om al ordinii, precis ca un metronom, întreaga viață își păstrase obiceiul de a cronometra absolut totul. Viața noastră la Aïn Deb așa era, reglată după ceasul lui. În vreme ce prietenii mei se puteau baza doar pe soare și pe propriul lor chef pentru a se deplasa dintr-un loc în altul, eu trebuia să-mi aștept sfertul de oră de libertate mușcând zăbala, cu ochii țintă pe acul cel mare al ceasului.

Iată-mă ajuns în fața complexelor K. Tatăl meu trebuie că va fi urmărit ridicarea blocului K IV și probabil l-a inaugurat. Dar de ce acesta anume? Chestiune de dată. Tatăl meu s-a aflat în post la Auschwitz-Birkenau între ianuarie și iulie ’43. Or, construirea complexelor a început în primele luni ale lui ’42 și s-a încheiat la sfârșitul lui ’43. Îmi închipui că la sosirea sa, primele două erau deja operaționale, al treilea intra în faza de testare și de dare în folosință, în vreme ce pentru ultimul lucrările nu depășiseră stadiul terasamentelor. De fapt, știam foarte exact, citisem nenumărate cărți și mărturii ale supraviețuitorilor, eram la zi cu documentarea. Tot din rațiuni de cronologie pot să afirm cu deplină certitudine că tata se afla la ordinele primului comandant al lagărului de la Auschwitz, lugubrul SS Obersturmbannführer Rudolf Höß, pe care Aliații îl vor dibui mai târziu prin Bavaria, unde se ascunsese sub o identitate falsă; va fi condamnat de un tribunal polonez în ’47 și spânzurat în fața unui *Krema* din îndrăgitul său Auschwitz. La jumătatea verii lui ’43, în momentul când tatăl meu ajungea la noul său post, Buchenwald, va fi înlocuit de Arthur Liebehenschel și de Richard Baer. Primul va fi arestat și executat în ’48, în același timp cu sinistra comandantă a *Lager*-ului de femei de la Birkenau, Maria Mandel, și cu adjuncta acesteia, frumoasa și înspăimântătoarea Irma Grese, pe care tata probabil c-o va fi agățat între două ședințe de crematoriu. În ceea ce-l privește pe Richard Baer, acesta, condamnat la închisoare pe viață, va muri în închisoare în 1963. Absolut sinistrul Josef Mengele, supranumit Îngerul Morții, va profita de tot ce se oferea, de rețeaua franciscană din Italia pentru a spăla nestingherit putina, de aerul bun al Argentinei lui Perón, de Paraguay și de Brazilia, pentru a-și fructifica partea ce-i revenea din imensa avere a familiei Mengele ducând un trai de huzur. Va fi răposat de moarte bună în 1979, la șaizeci și opt de ani, undeva în Bolivia, nu se știe precis unde, lăsând în urmă mitul unui supraom pe care moartea nu-l putea atinge. Fiul său, un superb *golden boy* din New York, întrebat fiind: „De ce nu se predă tatăl dumneavoastră?“, a răspuns: „Nu-i treaba mea, el trebuie să decidă“. Eu, dacă aș fi fost fiul lui, l-aș fi denunțat înainte de a fi fost întrebat, iar în calitate de victimă aș fi cerut să depun mărturie în procesul lui.

Și cu cât înaintam în această hoinăreală a mea, pe care o voiam instinctivă pentru a putea să pătrund cât mai adânc misterul, cu atât în mintea mea se derula implacabilul proces care reglementa aproape la secundă funcționarea lagărului. Eram prizonierul a ceea ce știam. Mă mișcam prin cărțile mele, prin fișele mele tehnice, dar nu așa se petreceau lucrurile în realitate, sau nu doar așa. În spatele logicii reci a mecanismului se afla misterul

inflexibil al morții care apăsa asupra întregului lagăr, se aflau legile monstruos de nedrepte ale hazardului care, aici mai mult ca oriunde, îl însoțea clipă de clipă pe deținut, ținându-l sub observație, făcând ca alegerea pentru o anumită corvoadă sau pentru o anumită pedeapsă să se abată, încă o dată, asupra lui, ca boala să-l lovească mai degrabă pe el decât pe altul, asta însemnând moartea imediată; se afla acea magie a lucrurilor care făcea ca incidente absolut anodine, apărute în chip marginal, să se înlănțuiască deodată luând chipul unei mari catastrofe care ajungea să blocheze măreața și inalterabila mașină, înnebunindu-i pe stăpâni, umilindu-i până la vârful ierarhiei, și declanșând, drept replică, îngrozitoare mânii, acte gratuite, pedepse în lanț; și zile și săptămâni întregi de privațiuni; se afla misterul timpului care se întinde la infinit, nimicindu-i deportatului orice voință, orice speranță, orice regret chiar, după care se contracta brusc, strangulându-i lumea, precipitând în orice mișcare, sufocând fără milă fiecare minut, care devenea astfel mai greu, fiecare secundă, care devenea astfel mai nesigură; și se mai aflau vremea cu capriciile și caznele ei, zvonurile cu accesele lor de febră, se aflau promiscuitatea și rușinea ce-o însoțea, și reacțiile ei epidermice, se aflau foamea, veșnică, delirantă, și mirosurile care întorc stomacul pe dos, se afla teribila pierdere a conștiinței morale care îl transforma pe deportat în cel mai aprig dușman al deportatului, *fiecare ajungând să încheie o alianță cu foamea, cu instinctul de conservare și cu nebunia*, și se mai aflau toate acele mărunțișuri ale vieții de zi cu zi care în orice moment puteau să ia o întorsătură tragică; Doamne, ce dramă poate să însemne o gheată furată sau o bonetă pierdută iarna, o privire în plus în direcția unui ofițer, o clipă de neatenție, o gamelă care se crapă, o entorsă la picior, o dizenterie, o durere de șale, o rană care începe să se infecteze; se afla acea încordare epuizantă de a te arăta tot timpul capabil de muncă și de a nu trezi nici o clipă vreo suspiciune; se afla acel maelstrom pe care-l purtai în cap douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, acea neliniște purulentă, acele întrebări fără sfârșit, exaltări morbide, spaime copilărești, nevoi torturante, vise imposibile, amintiri fugare din altă viață, dintr-o lume în care se pare că există soare, în care ziua și noaptea sunt un dar pe care-l împarți cu alții. O nimica toată te putea duce la moarte, o nimica toată putea face ca viața să devină de nesuportat, totul era hazard, totul era sortit eșecului, tristeții și putreziciunii. Ajungeai, probabil, să speri ca măreața și inalterabila mașină să continue să meargă la fel de bine. Ajungeai, poate, chiar să i te rogi lui Dumnezeu să uite de noi și să vegheze ca nimic să nu vină să perturbe Fiara. Să-și ia morții ei, să se îndoape cu ei, și să ne lase pe noi în pace. Când toate lucrurile merg strună, poți fura câteva clipe de odihnă. Când toate lucrurile își urmează cursul, poți aștepta să-ți vină ceasul și să mori în tihnă.

Și eu am mintea plină de mistere. Există unul care mă torturează, mă gândesc în permanență la el, este misterul supraviețuitorului, al celui care a scăpat. Dumnezeule, cum să mai trăiești după lagăr? Există o viață după Auschwitz? Dintre toate mărturiile pe care le-am citit, mai ales cele care fuseseră culese la cald, dacă pot spune așa, în momentul eliberării din lagăre și în timpul celor dintâi procese intentate criminalilor, nu există nici una care să exprime ură, mânie, care să ceară răzbunare. N-am înțeles cum așa ceva e posibil și nu înțeleg nici acum. E un mister pentru mine. Acele femei și acei bărbați nu făceau decât să povestească, răspundeau calm, timid, la întrebările anchetatorilor și ale

judecătorilor. „Mă numesc X, am ajuns în lagăr în ziua cutare, luna cutare, anul cutare… am fost repartizat la atelierul de confecții… da, știam că erau gazați deținuți… da, am fost bătut de *kapo*… da, am asistat la pedepse… într-o zi am fost adunați ca să asistăm la executarea a cinci deținuți acuzați că furaseră un cupon de pânză… în altă zi, colegul nostru Y s-a aruncat în gardul electrificat, ne-au snopit în bătaie că nu l-am oprit… Voia să se sinucidă, îl înțelegeam“. Dar dumneavoastră? „O, eu am avut noroc, am fost repartizată la Canada“. Spuneți-ne ce înseamnă Canada. „Era un imens atelier aflat în afara *Lager*-ului, în care erau triate efectele personale ale noilor deținuți, puneam banii într-o parte, bijuteriile în alta, iar din hainele triate făceam niște baloți pe care camioanele le transportau la gară. Era o muncă istovitoare, dar nu din cale afară… pentru cei care trudeau în noroi și în frig, Canada era paradisul.“ Am citit și am recitit cărțile acestor fantome de pe lumea cealaltă ajunși celebri, Charlotte Delbo, Elie Wiesel, Jorge Semprun, Primo Levi, și nu am găsit nici o vorbă de ură, măcar umbra unei dorințe de răzbunare ori vreo expresie, oricât de mică, a mâniei. N-au făcut decât să povestească viața de zi cu zi cu toate detaliile de care erau în stare, spunând, cu acea artă numai a lor, ce le-au văzut ochii, ce le-au auzit urechile, ce le-au mirosit nările, ce le-au atins mâinile, oboseala și suferința pe care spinările și picioarele lor au fost nevoite să le îndure. Au povestit așa cum o cameră de luat vederi redă niște imagini și așa cum un magnetofon redă niște sunete. Vorbesc despre călăii lor spunând: „Cutare, ofițerul X, a spus asta, a făcut aia, în cutare zi, la ora cutare“. Vorbesc despre tovarășii lor spunând: „Cutare a spus asta, a făcut aia, într-o dimineață s-a dus și nu l-am mai văzut“. De unde această distanță? Nu înțeleg. Unde este mânia? Unde e ura, unde e chemarea la răzbunare, unde e dorința de a călca totul în picioare, de a respinge umanitatea, de a-l nega pe Dumnezeu, de a fugi de tot și de toate, de a nu mai aștepta nimic? Această experiență nu poate fi comparată cu nici o alta, tot zgomotul de pe lume nu ar putea să acopere durerea care s-a înălțat din acest loc. Vorbim despre ea așa, pur și simplu, ca despre o zi fără lumină care s-ar fi abătut din întâmplare asupra lumii. Vorbim despre Răul absolut și despre colosalele suferințe pe care ni le-a pricinuit el. „Kuhn e smintit. Nu-l vede, în cușeta de alături, pe Beppo, grecu care are douăzeci de ani și poimâine va merge la gazare și, știind bine asta, stă întins, privind fix becul, fără să zică nimic și fără să se mai gândească la nimic? Nu știe Kuhn că data viitoare va fi rândul lui? Nu înțelege Kuhn că azi s-a săvârșit o infamie, pe care nici o rugăciune adresată cerului, nici o iertare, nici ispășirea vinovaților, în sfârșit, nimic din ce stă în putința omului nu o va putea șterge vreodată? Dacă aș fi Dumnezeu, aș scuipa rugăciunea lui Kuhn.“ Asta e toată mânia pe care am găsit-o în cartea lui Primo Levi *Mai este oare acesta un om?*[60]. El constată că nimic, nici rugăciunile, nici iertarea, nici ispășirea nu pot să îndrepte ceva, și se oprește acolo. Nu înțeleg. În felul meu, și eu sunt un supraviețuitor, un scăpat de la exterminare, dar nu găsesc suficiente cuvinte, nu am suficientă forță ca să-mi strig mânia, rușinea, ura, și știu că nimic nu va putea să potolească dorința de răzbunare pe care o simt în mine. Să descoperi că ești fiul unui călău e mai rău decât să fi fost călău tu însuți. Călăul își are justificările lui, se refugiază în spatele unor vorbe, poate să nege, poate să se dea mare, poate să-și revendice crima, dar ce spun eu „crima“, datoria, și să braveze spânzurătoarea, poate să se ascundă în spatele ordinelor primite, poate să fugă, să-și schimbe identitatea, să-și construiască noi justificări,

poate să se îndrepte, poate să facă orice. Dar fiul călăului, ce altceva poate să facă decât să numere crimele tatălui său și să-și poarte toată viața povara? Mi-e scârbă de tatăl meu, mi-e scârbă de-această țară, de-acest sistem care l-a croit în felul acesta, mi-e scârbă de omenire, mi-e scârbă de întregul pământ, mi-e scârbă de toate aceste personaje ilustre care au descris, rece, tot ce-a făcut tatăl meu, dar atât, de parcă ar fi efectuat o muncă oarecare, de parcă s-ar fi achitat de un job pentru care ar fi fost plătit, l-au prădat de umanitatea pe care mai putea, încă, s-o aibă și l-au zugrăvit ca pe un automat imbecil executând orbește ordinele Führer-ului său, îi urăsc că l-au cruțat, că nu-l urăsc așa cum trebuie urât un tiran, că nu l-au insultat, îi urăsc pentru distanța lor, pentru măsura lor. Tatăl meu știa ce făcea, îl cunosc foarte bine, era un om de încredere, care își făcea datoria, merită toată mânia din lume. *Hans Schiller, ești un derbedeu, cel mai rău dintre asasini, te detest, te urăsc, vreau ca numele tău să dispară definitiv, vreau să arzi în iad până la sfârșitul veacurilor și toți cei pe care i-ai gazat să vină să te scuipe în față! Nu aveai dreptul să trăiești, nu aveai dreptul să ne dai viață, nu am nevoie de viața asta, este un coșmar, o rușine pe care nimic nu o poate șterge. Nu aveai dreptul să fugi, tată. Trebuie să iau totul asupra mea, voi plăti pentru tine, tată. Hans Schiller, fii blestemat!* M-am așezat și, asemenea unui deportat care a văzut prea multe de-a lungul zilei sale, am plâns cu lacrimi secate.

Ninsoarea a încetat. S-a oprit și vântul. Iar frigul e mai puțin mușcător. Un soare abia vizibil trimite un pic de căldură. Nu mai mult de un grad, poate, dar pe care eu l-am simțit ca pe o adiere a vieții. Am ieșit din prostrația în care căzusem. Mă dureau toate. M-am întins ca să mă dezmorțesc și mi-am reluat hoinăreala prin lagăr. Voiam să mă întorc la gară, până la urmă e locul cel mai important din tot lagărul, cel mai crâncen, aici se decide totul. Aici este locul în care femeile, bărbații și copiii, terorizați, și pruncii dormind în excrementele lor, ajung la capăt. Încă mai sunt îmbrăcați de oraș, încă mai țin în mână o valiză, o paporniță, o servietă, o jucărie, femeile încă își mai poartă bebelușii în brațe, încă îi mai strâng la piept, îi mângâie pe obraz cu vârfurile degetelor, îi apără de frig sau de soare, încă mai au asupra lor acte, ceasuri, bijuterii, bani în buzunare. Iar steaua aceea galbenă de la reverul hainei îi face, ce-i drept, să le fie rușine, dar ea nu spune decât că sunt evrei; poți să nu-i îndrăgești pe evrei, nu-i nimic, nimeni nu e obligat să iubească pe toată lumea. Alții își poartă rușinea pe față, țiganii, cei închiși la culoare, dar și bolnavii, cu tenul lor de ceară și glasul lor stins, sau bătrânii, pe care îți face rău să-i vezi atât de departe de ultimele lor obișnuințe, ca să nu mai vorbim de copiii care nu pot nici să se facă mai mari decât sunt sau să se mascheze în adulți, nici să înțeleagă ce se petrece în jurul lor, chinurile la care sunt supuși părinții lor. Însă această gară nu seamănă cu nici o alta de pe pământ. Iar această stea nu seamănă cu nici o alta din cer. Aici, pe *Judenrampe*, pe terenul viran de lângă gară, vor fi triați, separați, înregistrați, marcați, îmbrăcați în ocnași, aliniați, așteptând ca undeva, cineva, un *Deus ex machina* copleșit de griji colosale, unul dintre *Bonzen*, să dea ordinul de marș. Durează ore, și fiecare minut este infinit. Pentru bătrâni, bolnavi și copii, aici se termină totul. Nu va mai exista altă zi pentru ei. N-o știu, unii bănuiesc ceva, dar ceea ce nu s-a întâmplat, ceea ce nu vezi cu ochii tăi rămâne o simplă ipoteză, viața este încă posibilă: poarta camerei de gazare e deja deschisă pentru ei, iar *Sonderkommandos* îi așteaptă deja cu arma la picior, vreau să spun cu acea roabă duhnind

a hoit și cu acel mutism mineral care îi ajută să-și uite decăderea. În câteva ceasuri, își vor lua zborul sub formă de fum spre cerul lui Dumnezeu, al acelui Dumnezeu surd, orb și intolerant la care se roagă din prima lor zi. Cum să crezi într-un astfel de Dumnezeu? Un animal, o pisică, un șoarece, un șarpe rece ca gheața oferă mult mai multă căldură umanității, sunt niște vieți care vin să se mângâie de alte vieți. Pentru bărbații și femeile încă în stare de muncă, aici începe totul. Aici își pierd o dată pentru totdeauna autonomia, demnitatea, amintirile, umanitatea. Totul. În clipa aceasta devin niște *deportați*, niște *Abgewanderte*. Moartea va fi o formalitate pentru mai târziu, după ce vor fi plătit prețul propriei morți printr-o muncă utilă și cinstită.

Stătea în picioare la intrarea în Birkenau. O bătrânică micuță, cu picioarele ușor arcuite, ținându-și geanta pe mână și având pe cap o pălăriuță caraghioasă. Haina îi era lustruită, fusese îndelung purtată. Era singură. Se uita țintă la ceva din fața picioarelor și nu se mișca. Ai fi putut-o lua drept o menajeră așteptând răbdătoare primul autobuz de dimineață într-o periferie lividă bătută de vânt. S-a uitat spre dreapta, spre stânga, apoi s-a întors și a privit îndelung linia de tren care se pierde la orizont, platforma care o flanchează pe ambele părți, cerul înfofolit în norii lui imensi, după care s-a întors concentrându-și privirea asupra clădirii și a turnului ei de pază. A cercetat totul în amănunt. Am simțit că în ea strigă ceva, stătea crispată în fața graniței pe care o treceai pentru a muri. A prins curaj și a pășit sub portal, iar aici s-a oprit brusc, cred că până și respirația i s-a oprit. Capul i se rotea în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost acționat de un mecanism dereglat. Era toată numai spaimă, adevărata mare spaimă de Auschwitz. Eram fascinat de acest balet straniu și vrednic de milă, din acest teatru al hidoșeniilor, pe o vreme ca asta, care nu lăsa loc decât tristeții și tăcerii. Am înțeles că își scotocea prin memorie, căutând diferite semne, repere. Amintiri. Cugeta. Aș spune că simțea lucrurile din interior, Răul și misterele lui risipite în timp, în mintea ei, era ca un animal care din instinct simte vibrațiile unor cataclisme îndepărtate, și intră în panică. Ea însă nu se mișca, nu se mai mișca, părea că ar fi putut să rămână așa pentru totdeauna, așteptând. La un moment dat, a fost străbătută de un fior și, hotărâtă, parcă, să-și înfrunte zbuciumul, a intrat în lagăr, a făcut un pas și s-a oprit iar. A aruncat o privire asupra locului, după care a luat-o spre dreapta, înaintând cu pași mărunți și cu capul plecat. Intrase în altă lume, în acea lume pe care o cunosc atât de bine pe hârtie, încât aș putea să-i călăuzesc pașii, anticipându-i fiecare reacție. Înțelesesem că stătuse în acest loc blestemat. Nu știu de ce, dar am văzut în ea o stea pe cerul meu negru. M-am luat după ea.

A intrat în *Lager*-ul femeilor. S-a oprit, a scos o batistă din geantă, a mototolit-o, și-a șters ochii cu ea și a dus-o la nas. A înaintat, a citit numărul primei barăci, apoi pe următorul, și tot așa. Începuse să meargă mai repede, cu pași mici și sacadați, numărul pe care îl căuta se afla ceva mai departe. La un moment dat s-a oprit, s-a uitat îndelung la baraca din dreapta, apoi a pășit spre intrare, a urcat cele trei trepte și a întins mâna spre mânerul ușii, l-a rotit într-o parte și în cealaltă. Ușa era încuiată. N-a insistat. S-a așezat pe prima treaptă. Mă uitam la ea. Nu făcea nimic, nu se mișca. Era pierdută în propria ei minte, în cel mai întunecat ungher. Am simțit o imensă afecțiune pentru femeia aceasta. Părea atât de fragilă, atât de singură.

M-am ghemuit într-un colț ca s-o observ. Cu capul plecat într-o parte, se juca cu batista, o împăturea pe genunchi, o netezea la loc, o rula, o derula la loc. Cât de departe e cu gândul, mi-am spus. După o jumătate de oră s-a ridicat, a oftat și a luat-o spre est, către camerele de gazare și crematorii. Era plin de lume. Vizitatori. Un grup de tineri, liceeni, și un grup de bătrâni. Fiecare cu urechile ciulite la ghidul său. Tinerii făceau poze cuprinși de o adevărată bulimie, șoptindu-și la repezeală diverse lucruri la ureche. Ar fi vrut, firește, să strige, să pună adevărate întrebări, dar în locul ăsta vorbitul n-a fost niciodată în firea lucrurilor, veneai aici ca să fii gazat, ca să fii făcut fum, știau asta. Bătrânii nu spuneau nimic și nu se mișcau. Bătrânica mea s-a alăturat acestui grup. I-a șoptit două cuvinte vecinului său, care și-a petrecut brațul pe după umerii ei și s-a aplecat s-o sărute pe frunte. Un gest prietenesc. M-am amestecat printre ei. Ghidul vorbea, explica. Nu mi-a plăcut vocea lui. Tonul nu era cel potrivit. Ce mă deranja era că nu depășea buchea cărților, că nu ieșea din fișele lui tehnice, că nu făcea decât să descrie un proces. Nu asta înseamnă Exterminarea! Nu numai asta. Nu se reduce la ultimul act. Mai e și restul, cel mai important, fără nume, răul din viața de zi cu zi cu care ne obișnuim atât de repede, cu care nu ne obișnuim niciodată, pe care această bătrânică l-a regăsit imediat în mintea ei, pe care eu îl caut cu disperare de luni de zile fără să fi izbutit să mă apropii măcar cu o milionime de milimetru de el. Am simțit asta încă de la început: nu voi putea să-mi cunosc tatăl și să mă regăsesc pe mine însumi decât dacă voi merge până în adâncul lucrurilor, până în inima Mașinației. Or, nici o cunoaștere, nici o înțelegere, nici o sensibilitate, nici o imaginație nu pot ajunge până la ceea ce experiența Exterminării a gravat în mintea deportaților, iar ei, supraviețuitorii, cei care au scăpat, nu au nici un mijloc de-a ne transmite. Tatăl meu va rămâne o enigmă, iar durerea mea nu va lua niciodată sfârșit.

Grupul și-a reluat drumul. Am făcut în așa fel încât să ajung alături de bătrânica mea. Am intrat în vorbă cu ea. Vorbea o engleză cu un puternic accent de Europa Centrală, pe care nu reușeam să-l localizez. Mi-a spus că era originară din Cehoslovacia, din Bratislava, și că trăia la New York din ’48. Eu i-am spus că eram francez și că locuiam la periferia Parisului. Când am simțit că între noi se stabilise o legătură, i-am spus: „Ați fost internată la Birkenau?“ A roșit și mi-a spus:

„— O, nu, nu eu, sora mea Nina, eu am fost la Buchenwald… împreună cu părinții mei.

— Aha!… Sora dumneavoastră… a murit aici?

— Da. Am aflat de la o prietenă care se afla împreună cu ea aici, la Birkenau… A murit și ea, anul trecut.

— Aha!…

— Fuseseră colege de liceu la Bratislava. Într-o zi, nu s-au mai întors acasă, iar puțin după aceea au venit să ne ia… pe toți, toată familia.

— Aha!…

— Dumneavoastră?

— O, eu… eu…

— O rudă?

— Da… tata… și el a fost la Birkenau, și în alte lagăre… a scăpat printr-o minune. Nu știam, nu mi-a spus niciodată… am aflat recent… din întâmplare… după ce-a decedat.

— Înțeleg… Nu trebuie să-i purtați pică, astfel de lucruri nu pot fi spuse copiilor. Credeți-mă, este foarte greu să vorbești despre asta, chiar și cu cei care au trecut pe aici.“

Drumurile noastre s-au despărțit la întretăierea celor două alei. Grupul din care făcea ea parte se îndrepta spre autocar, iar eu trebuia să-mi duc periplul până la capăt. Exact când se urca în autocar, m-am apropiat brusc de ea, am prins-o ușor de cot și i-am spus:

„— Vreau să vă cer iertare…

— Pentru ce, stimate domn?

— Eu… viața nu a fost deloc binevoitoare cu dumneavoastră… cu sora dumneavoastră, cu părinții dumneavoastră… mă simt responsabil.“

M-a privit cu frumoșii ei ochii de bătrână care a suferit mult, și mi-a spus, prinzându-mi la rândul ei mâna:

„— Mulțumesc, fiule, mă impresionează foarte mult gestul tău, e pentru prima oară când cineva îmi cere iertare.“

M-am aplecat și am sărutat-o pe frunte. Un gest de prietenie, un gest de fraternitate. Peste prăpastia care ne separa.

Întâlnirea asta m-a răvășit cu totul. Femeia aceasta nu merita să o mint. Aveam îngrozitoarea senzație că-i furasem viața și demnitatea. Mi-am spus însă și că probabil doliul ei se încheiase și că i-ar fi făcut rău să-i trezesc morții. De fapt, nu mă mințisem decât pe mine însumi, știam asta, *nici o rugăciune adresată cerului, nici o iertare, nici ispășirea vinovaților, în sfârșit, nimic din ce stă în puterea omului nu va putea șterge vreodată* ce-a fost. În locul ei, aș fi scuipat cererea ta de iertare, Helmut Schiller!

Venise vremea să plec. Nu aveam ce să fac aici, locul meu nu este aici. Nu ar fi trebuit să vin, l-am spurcat.

Notă

---

60. Primo Levi, *op. cit.*, p. 212.

Jurnalul lui Malrich

Februarie 1997

Când s-a întors la Paris, în februarie 1996, Rachel s-a închis în casă şi n-a mai ieşit. Două luni mai târziu, la 24 aprilie, se sinucidea în propriul garaj. Aflasem că s-a întors prin Momo, iscoada şi informatorul nostru. Acesta îmi spusese: L-am zărit pe fratele tău pe lângă Prisunic, arată groaznic, are cumva Sida? I-am răspuns: N-ai tu treabă, are probleme doar cu burgheza lui şi cu multinaţionala. Nu bănuiam nimic în acel moment, dar ştirea asta m-a pus pe gânduri, aşa că m-am dus să-i fac o vizită. M-am dat drept băiatul bun care trece şi el să vadă ce mai face fratele său. Mi s-a făcut rău când l-am văzut, arăta cadaveric, era adus de spate şi derutat ca un pensionar, el, care era atât de frumos şi de elegant, întotdeauna în formă, mai organizat ca un PDG. Purta o pijama ciudată, în dungi, pe care nu i-o ştiam, şi era ras în cap ca un ocnaş, chilug. Casa era într-o dezordine de nedescris, murdară, duhnea, obloanele erau trase. O atmosferă de ocnă. S-a aşezat pe braţul fotoliului şi mi-a zis cu un glas ca un scheunat: Urma să vin să vă văd… o să vin să vă văd… da, o să vin. L-am întrebat dacă era totul în regulă. A dat din umeri cum că n-ar fi nimic grav: Toate bune. Am băut o cafea rece într-o tăcere stânjenitoare. Îl observam cu coada ochiului, privea fix podeaua în faţa picioarelor, cu palmele pe genunchi. Dacă nu l-aş fi cunoscut, mi-aş fi spus: Încă un drogat pe uliţa noastră! Era absent, cufundat în propriile gânduri, îl auzeam cugetând. Ziceai că simte direct ceea ce-l muncea pe dinăuntru. Părea atât de fragil, de singur! Şi atât de misterios! Mă emoţiona. Apoi, dintr-odată, pe un ton care se dorea urgent şi grav, mi-a servit mica morală obişnuită, seriozitate, cinste, corectitudine, studii. M-am ridicat şi i-am spus: În regulă, văd că eşti bine, te las. M-a oprit! Era pentru prima oară, nu-i stătea în obicei să insiste, să oprească pe cineva apucându-l de mânecă, să-l bată la cap. Mi-a spus: Te rog să mă ierţi. A ezitat, apoi a adăugat: N-am fost un frate prea bun pentru tine, dar să nu uiţi niciodată că sunt fratele tău mai mare şi că te iubesc mai presus de orice. Cred că am dat din umeri, am oroare de efuziuni, mi se par îngrozitor de umilitoare. A repetat: Să nu uiţi… orice s-ar întâmpla. M-a emoţionat de m-a scos din minţi. M-am ridicat şi am plecat fără să mă uit înapoi. Regret acum amarnic. Ar fi trebuit să rămân, să stau de vorbă cu el, să-i cer explicaţii, să-l ţin de mână, ar fi trebuit să mă instalez în casă, să nu-l scap din ochi. Înţelesesem foarte clar că ajunsese la capăt, era limpede ca lumina zilei. Dar pe atunci filozofia mea era: Fiecare cu treaba lui! Mi-e ruşine să recunosc, dar nu m-am mai dus să-l

văd, mi-am interzis chiar, aveam obidă pe el că nu se ținuse de cuvânt, spusese cât se poate de clar: O să vin să vă văd. Și îi mai spusesem asta și mătușii Sakina, care se bucurase de mama focului. Iar tovarășilor mei le spusesem că o să le fac semn să treacă și ei așa, ca din întâmplare, sunt campioni la a umple decorul lăsând să se creadă că viața este o improvizație care îndeamnă la petrecere.

Există în jurnalul său trei pagini despre propria sinucidere. Pentru el nu era vorba de o sinucidere, s-ar supăra amarnic pe mine dacă m-ar auzi pronunțând acest cuvânt. El nu l-a folosit nici măcar o dată. Vorbește de pedeapsă și de dreptate. Spune că este un gest de iubire față de tatăl nostru și față de victimele lui. Nu știu dacă e corect să asociezi ceea ce nu se poate asocia, să faci unul și-același gest și pentru victimă, și pentru călău. Cred că n-o să înțeleg niciodată cu-adevărat ce s-a petrecut în mintea lui. Probabil că la fel se întâmplă cu toți sinucigașii. În fața trupurilor lor inerte stai ca prostul și îți pui niște întrebări la care nu se poate răspunde. Acum, după ce i-am citit și răscitit jurnalul, încep să întrezăresc procesul mintal care l-a dus la sinucidere, dar actul în sine e altceva, depășește orice capacitate de înțelegere. Sunt de acord să te gândești la sinucidere, este o tentație dintre cele mai răspândite, în cartier reprezintă o adevărată manie. Admit chiar că la un moment dat poți trece la faza materială, pregătind actul, optând pentru o armă sau alta, făcând repetiții, jucându-te de-a disperatul care își trage un glonț în tâmplă, prăbușindu-se cu roțile în aer și împingând până la a-ți ține respirația atâta timp cât trebuie ca să vezi cum e, dar dincolo de asta comiterea actului propriu-zis nu e deloc mură-n gură. E un moment insesizabil. Nici sinucigașul însuși nu și-l poate imagina, la un moment dat se produce declicul și gata, nu mai există cale de-ntors. Când lovitura a pornit, el deja nu se mai află acolo ca s-o vadă venind. Rachel n-a ales calea cea mai rapidă, să-și tragă un glonț, să înghită otravă, să sară de pe un pod sau să se arunce sub roțile unui tren, a murit la foc mărunt. Nu să se sinucidă voia el, ci să ispășească, voia să moară gazat exact ca victimele tatălui nostru, ca și cum tata însuși l-ar fi gazat. S-a văzut murind, și cred că a făcut tot ce-a putut ca să rămână lucid până în ultima clipă. Era prețul pe care voia să-l plătească, în locul tatei, pentru victimele din lagăre și, probabil, pentru mine, ca să mă elibereze de povara datoriei noastre. Da, termenul de *sinucidere* nu se potrivește.

Nu-mi caut scuze, dar pe atunci viața nu era deloc veselă prin cartier. A fost însă vreodată? Cred că da, păstrez amintirea unor vremuri lipsite de griji. Veneam și ne duceam de colo-colo fără apăsări sau probleme. Dacă existau totuși, mai ales la sfârșit de lună, le depășeam cu ușurință, iar pe cele pe care nu reușeam să le dăm deoparte le ocoleam, strângeam centura, trăiam pe datorie, femeile treceau din nou pe la casele de amanet. Mi se pare că oamenii erau mai relaxați, se zbăteau și ei cum puteau fără a sta să se gândească prea mult că viața le era un infern din care nu aveau să iasă niciodată. Spuneau sus și tare: „E și mâine o zi“, „Trăiască Republica, trăiască Franța“, „Speranța moare ultima“. Sau: „Culcă-te și-ai să visezi că mănânci“, „Pofta vine răbdând“, „Suge degetul și-o să uiți“, „Fă ca și cum ar fi ramadanul“, „Îmbată-te cu apă rece“, și râdeau ținându-se de burtă. Când situația se îngroșa, făceai pe soldatul din ’14-’18 filozofând în tranșee: „La război ca la război“, sau „Fiecare trebuie să moară de ceva“ sau „În altă parte e și mai rău“ sau „Bărbații mor în picioare“… Asta mi-era dat să aud tot timpul, s-ar putea face un întreg

dicționar cu astfel de expresii de sfârșit de lună, cele mai multe aduse din Africa de foștii combatanți. Nimeni nu se lăsa pradă disperării, când ajungeau la pământ scoteau din mânecă lovitura-surpriză: Allah, Isus, Fecioara Maria și barzii populari. Cartierul era pe-atunci un sat rupt de lume, cu suișurile și coborâșurile lui, într-o zi ne întrajutorăm, în alta ne ucidem, în alta, în sfârșit, ne împăcăm în jurul focului. Satul numai din asta trăia și dura, din chestiuni de delimitare și îngrădire, din certurile dintre vecini, din jucăriile improvizate ale copiilor, din poveștile de familie ale căror ițe încâlcite duceau până în străfundurile Africii. Cu excepția bătrânelor care trăgeau sforile văicărindu-se, nimeni nu avea suficientă răbdare să le descurce și să găsească soluția, și atunci fiecare se purta ca și cum ar fi știut, astfel încât a bârfi nu era decât un mod de a vorbi între altele. Dar poate că aveam această impresie pentru că eram tineri, umblam neîncetat creanga, nu aveam timp să căutăm dedesubturi, să ne uităm sub covor, să vedem ce se punea la cale prin beciuri, ce dospea prin capete, lucruri de care aflam, de altfel, pe bucăți, care erau învăluite în mister și de o violență incredibilă, mirosind plăcut a eroism iluminat și a recompense cu carul, atât pe pământ, cât și-n ceruri. Când și-au făcut apariția cei dintâi islamiști, i-am aplaudat, se ridicaseră împotriva Tiranului și a oamenilor lui de acolo, de-acasă, din Algeria, niște *Taghout* cum spuneau ei, niște caizi nemaipomenit de bine-narmați care ucideau și prădau în cel mai legal mod. Văzusem și eu ceva de felul ăsta la Alger, la fiecare pas mă vedeam deportat și lichidat ca un *Untermensch*, un sub-om. Erau haioși în uniforma lor de kamikaze ai Antichității, cu șiragul de mătănii în bandulieră, barba vâlvoi, fruntea plină de stigmate, privirea arzătoare, sandalele pentru orice fel de teren, ne plăcea mult discursul lor de rapperi ai lui Allah, disponibilitatea lor de preoți de țară, rezistența lor de infirmieri ai săracilor. Ei erau o mână, dar noi eram un puhoi, și nu ceream decât să le fim brațe. Puteam face orice, era de-ajuns ca ei să ne ceară, aveau urechea trează și îndemnurile lui Allah. Abia ieșiți din găoace, eram mai mult decât pregătiți, ne învățaseră cât de îmbătător era să ai oameni pe care să-i urăști și cărora să le dorești moartea cu atâta ardoare încât să-ți pierzi somnul. Numai despre asta vorbeam toată noaptea prin beciuri și pe scări de bloc, înfofoliți în hainele noastre de mujahedini, în vreme ce bieții oameni care nu aveau de apărat decât sărăcia își ferecau ușile în calea adevărului Profetului și a redresării morale, adormind ca niște imbecili fericiți. În faza aceea de inițiere, uram niște ființe abstracte, fără nume și prenume, totul era atât de mistic, încât ar fi putut să îmbete și-un sfânt. Vagul și inexplicabilul sunt ingredientele de bază pentru oricine vrea să devină fanatic, iar noi voiam asta pe loc. Și, de altfel, nici nu aveam altceva decât asta, timp de pierdut. Acestor ființe demne de toată ura noi le spuneam Necredincioși, *Kouffar*, cum se spune la moschee. Suna nemaipomenit, Necredincioșii, *Kouffar*, Tiranii, *Taghout*, puteai să pui ce dorești sub numele astea, câinele, pisica, visele rele. Când am fost recunoscuți apți de jihad, imamul a deschis sacul cu *Kouffar* și fiecăruia, cu o voce gravă și definitivă, i-a dat un nume: Acesta este evreul, *Lihoudi*, râiosul, cel mai rău dintre toți, acesta este creștinul, *massihi*, ipocritul, blestematul, acesta e comunistul, *chouyoui*, monstrul disprețuit de Allah, aceștia sunt musulmanul laic, arabul occidentalizat, femeia liberă, niște câini și niște cățele vulgare care merită o moarte atroce, aceștia sunt homosexualii, drogații, intelectualii, care trebuie striviți prin orice mijloace. Toți, în cea mai mare parte, oameni pe care îi cunoșteam, vecini, vecine, colegi de școală, colegi de muncă, negustori din

cartier, profi din liceu, fețe de la televizor. Și, dintr-odată, Franța ne-a apărut în toată oroarea ei, cangrenată până la măduvă, o adevărată adunătură de *Untermenschen*, niște corcituri infecte și veninoase, intrase în cârdășie cu Israelul, cu America și cu acele înfiorătoare dictaturi arabe care își exterminau popoarele pentru a împiedica răspândirea islamului. Era mai mult decât urgent să fie distrusă! De-a lungul zilelor și al salvărilor, fiecare s-a descurcat cum a putut, dar mulți n-au încetat să se adâncească în delir. Cel care nu s-a vindecat la timp de ciuma verde este un om pierdut pe vecie.

Așa cum am arătat în capitolele anterioare, situația s-a degradat înfiorător în ultimele luni. De la asasinarea Nadiei de către emirul cartierului la porunca imamului și după sosirea noii echipe, Chiorul, Flicha și armata lor de *kapo*, cartierul nu mai este același. A devenit deja un lagăr de concentrare, sau într-acolo se-ndreaptă, murim cu toții la foc mărunt, ne baricadăm, toată lumea este fișată, supravegheată, somată neîncetat să respecte regulamentul *Lager*-ului, ținuta, lungimea părului, gesturile care trebuie făcute, chestiile care nu pot fi făcute, adunările zilnice, mobilizarea generală de vineri, drogarea cu predici, procesele și pedepsirile publice, pentru ca până la urmă să te trezești înrolat în *Kommando*-urile morții gata oricând de plecare spre taberele afgane. Nu mai lipsesc decât camerele de gazare și crematoriile ca să trecem la exterminarea în masă. Și nici măcar umbra vreunui Drept la orizont! Rachel nu explică, însă am înțeles că Drepții erau acei oameni care, riscându-și propria viață, au ascuns evrei vânați de Gestapo și de jandarmerie. A întocmit o fișă referitoare la acest subiect și o alta cu privire la Drepții germani care chiar în inima Marii Mașinațiuni se întrecuseră în viclenie și curaj pentru a salva milioane de nevinovați. Unii sunt cunoscuți, iar numele lor se bucură de un înalt respect: Oskar Schindler, Albert Battel și alții. Tată, tu de ce n-ai făcut la fel, Rachel ar fi astăzi în viață, iar noi am fi copiii unui Drept? Rachel spunea că Holocaustul reprezintă o aberație a Istoriei și că nicicând omenirea nu va mai accepta ca o asemenea grozăvie să se repete. Era cultivat, informat, știa ce spune, dar cred că a uitat să atragă atenția că lucrurile nu se văd decât atunci când deja s-au produs. Cu o clipă înaintea morții ești încă viu, dar o secundă după aceea există oameni uluiți care plâng o dispariție. Mătușii Sakina îi plăcea să spună: Diferența dintre ieri și mâine este ziua de azi, despre care nu știm cum se va sfârși. Iar domnului Vincent, care avea principii foarte stricte cu privire la strânsul șuruburilor, îi plăcea să repete pe deasupra capetelor noastre, încrucișându-și degetele: Până acum a ținut, iar când va plesni, vom afla. Rachel a uitat apoi să recunoască faptul că omenirea are mai ales obiceiul de a da greș și că nimic nu o deranjează mai mult decât să se corecteze. În cartier, nu există cineva care să nu știe asta, e deja prea târziu, islamiștii sunt aici, bine înfipți, iar noi suntem tot aici, dar prinși în capcană, cu mâinile și picioarele legate. Chiar dacă nu ne vor extermina, nu ne vor lăsa să trăim. Mai rău, ne vor transforma în propriii noștri paznici, mielușei față de emir, nemiloși în schimb unii față de alții. Vom fi niște *kapo*.

Cum se mai schimbă lucrurile! În câteva luni, satul a devenit de o stranietate absolută: un ZUS al trecutului, *ein Konzentrationslager*. În doar câteva minute, atât cât i-a luat să răsfoiască un vechi livret militar care n-ar fi trebuit să se afle acolo, Rachel a căzut într-o gaură neagră a istoriei. În doar doi ani, și-a pierdut sănătatea, mințile, slujba, prietenii, a pierdut-o pe Ophélie a lui cea dintotdeauna și și-a pierdut viața. Iar eu, în doar zece luni,

am trecut de la cea mai crasă indolență la o stare de criză permanentă, ceva între nebunie, furie și pofta de a mă duce să mă înec la celălalt capăt al lumii. Nu știu ce să fac și cum va arăta ziua de mâine. Mă simt extrem de singur. Singur ca nimeni altul pe lume. Părinții-mi sunt morți, Rachel e mort, unchiul Ali se apropie vertiginos de sfârșit și habar n-am ce-o așteaptă pe mătușa Sakina. Viața e de o tristețe absolută.

Între prieteni, am început să ne spunem că a venit vremea să ridicăm ancora și să ne ducem să crăpăm în alt loc. Ne mai spunem însă și că nu trebuie să renunțăm, că trebuie să ne batem. Într-o zi, ne jurăm că merită să luptăm, iar a doua zi că toate astea nu merită nici măcar un scuipat. Nu vedem prin ce miracol am putea ieşi din situația asta.

Jurnalul lui Rachel

24 aprilie 1996

Îngrozitor de lung mi s-a părut timpul în aceste ultime luni. Un secol întreg a trecut peste mine, și nu unul oarecare, ci un secol al ororii și al rușinii absolute. Dumnezeule, cât de lung și de costisitor a mai fost! Da, trebuie să spun că am plătit prețul fiecărui pas, al fiecărui cuvânt, al fiecărui crâmpei de informație pentru a putea să-mi cunosc tatăl, pentru a încerca să cunosc din interior ce a însemnat Exterminarea și în ce fel a fost amestecat tatăl meu în ea. L-am urmărit de la un capăt la altul, am pătruns în gândurile lui și mi-am potrivit pașii în ai săi. N-am bătut nicăieri în retragere, în nici un moment, nici în fața camerei de gazare, nici în fața inimaginabilei vieți de zi cu zi a celui deportat, nici în fața durerii care îmi devora pe zi ce trece mai adânc inima. Dacă zidurile lagărelor, stafiile deportaților, bărbații și femeile pe care i-am întâlnit de-a lungul scufundării mele în Exterminare, cărțile pe care le-am citit și recitit ar putea depune mărturie, ar spune: da, omul acesta nu și-a cruțat forțele, are dreptul să vorbească, știe ce spune.

Cred că am făcut dovadă de onestitate, atât cât e cu putință am cântărit toate argumentele *pro* și toate argumentele *contra*, nimic nu e vreodată absolut negru și extrem de rar se întâmplă ca totul să fie alb ca zăpada. N-am diminuat responsabilitatea tatălui meu, care n-a fost decât o rotiță minusculă dintr-o enormă mașină, dar nici n-am crezut că această mașină oarbă ar fi putut să funcționeze fie și doar o clipă fără voința fermă a fiecăruia dintre oamenii care o slujeau. Aș putea să fiu contrazis, dar pentru că îl cunosc, atât cât poate un copil să-și cunoască tatăl, cred că niciodată nu a dat dovadă de cruzime. Auster, riguros, inflexibil era. Și un pic oportunist, de asemenea, dacă e să judec după peripețiile prin care a trecut în Egipt și Algeria. Trebuia să trăiască, a acceptat ce i se oferea, să fie spion, instructor militar și mai știu eu ce. În Algeria cel puțin, a făcut suficient de mult pentru a merita titlul, atât de glorios pentru algerieni, de fost mujahedin. În satul lui, era un șeic venerat, a fost un soț iubitor pentru mama și un tată bun pentru noi, s-a lipsit de prezența noastră trimițându-ne în Franța ca să învățăm pentru a putea să ne construim un viitor trainic. A căzut victimă barbariei, fiind înălțat la rangul de *chahid*, martir al națiunii. Pentru Aïn Deb, e un *Drept*.

Nu alegem în viață. Tatăl meu nu a ales, s-a aflat doar acolo, pe acel drum care ducea către infamie, în inima Exterminării. Nu putea să-l părăsească, nu putea decât să închidă ochii și să-l urmeze. Nimeni nu visează să ajungă călău și nimeni nu visează să fie într-o zi

torturat. Așa cum soarele își elimină preaplinul de energie prin fantastice explozii sporadice, și istoria, la anumite intervale, expulzează ura pe care omenirea o acumulează în ea, iar vântul acesta de foc pârjolește tot ce-i iese în cale. Întâmplarea va hotărî unde ne aflăm, aici sau dincolo, la adăpost sau expuși, de o parte sau de cealaltă a manetei. Nici eu n-am ales, sau am ales cel mult să duc o viață liniștită și muncitoare, și iată-mă acum pe un eșafod care n-a fost ridicat pentru mine. Plătesc pentru altul. Vreau să-l salvez, pentru că este tatăl meu și pentru că este un om. Așa vreau eu să răspund la întrebarea lui Primo Levi, *Mai este oare acesta un om?* Da, oricât de mare i-ar fi decăderea, victima continuă să fie un om și, oricât de mare i-ar fi josnicia, și călăul continuă să fie un om.

Dar, în același timp, alegerea ne aparține, clipă de clipă. Între noi și viață există un pact, ea ne părăsește atunci când dorește, dacă ne consideră nedemni de ea sau prea plini de propria noastră putere, iar noi avem privilegiul s-o părăsim atunci când poftim, dacă ea o ia într-o direcție care nu se potrivește cu idealurile noastre, încăpățânându-se să meargă pe ea. Ne-o spunem și ne despărțim amiabil, oricât de dureros și de definitiv e. Dacă oricum trebuie să mori, măcar s-o faci respectând propria persoană și persoana celuilalt. Tatăl meu și-a ales propria viață, și de fiecare dată când viața i-a oferit o alternativă, el a confirmat această alegere. A ucis nu o persoană, a ucis două, apoi o sută, apoi mii, zeci de mii, și ar fi putut să ucidă milioane. Nu făcea decât să urască și să slujească, iar aceste găuri în cap sunt fără capăt. Iar la sfârșit, în momentul bilanțului, în clipa trezirii, a ales să le întoarcă victimelor spatele și să-și ia tălpășița. Ceea ce echivala cu a le ucide a doua oară, era oribil. După care cu bună știință a făcut greșeala de a da viață știind foarte bine că, mai devreme sau mai târziu, adevărul va ieși la iveală, iar copiii lui vor trebui să îndure martiriul. A spune despre un asemenea om că nu este un om înseamnă a-l lipsi de răspundere și, în felul acesta, a-l achita, el n-ar mai avea atunci ce să îndrepte și de ce să-și ceară iertare. Or, nici măcar pentru Dumnezeu, cu gloria lui deplină, nici măcar pentru Satan, cu imensa lui forță, nu există ceva gratis, fiecare trebuie să-și merite tronul și să și-l păstreze, noi suntem cei care i-am făcut regi. Și dacă *nimic din ce stă în putința omului nu o va putea șterge vreodată*, putem să ne silim să facem măcar atât: să plătim, să plătim fără greș. Nu lași datorii în urma ta!

Drept care am ales să plătesc fără greș pentru tatăl meu și pentru victimele lui. Ceea ce nu înseamnă decât a face dreptate. Nu se va putea spune că toți cei din neamul Schiller au eșuat. Fie ca Dumnezeu, această *chestie* oarbă și surdă care se plimbă maiestuos prin ceruri, să-l ierte pe tatăl meu și să țină cont că, în ceea ce mă privește, nu aștept nimic de la el. Ceea ce contează pentru mine este ca victimele lui să ne ierte. Moartea mea nu îndreaptă nimic, este doar un gest de iubire.

Dragul meu Malrich, iubitul meu frate, dacă citești acest jurnal, te rog să mă ierți! Ar fi trebuit să vorbesc cu tine și să împart cu tine această îngrozitoare povară. Erai însă atât de tânăr și atât de puțin pregătit. Mă revanșez, iată, am scris acest jurnal atât pentru mine, cât și pentru tine. Fii tare și nu te lăsa. Te iubesc. Sărută-i din partea mea pe mătușa Sakina și pe unchiul Ali. Dacă o vezi pe Ophélie, spune-i că o iubesc și roag-o să mă ierte.

E 11 noaptea. Momentul întâlnirii mele.

SFÂRȘIT

P.S. Doresc ca jurnalul meu să-i fie înmânat fratelui meu, Malek Ulrich Schiller. Mulțumesc pentru respectarea voinței mele.